

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

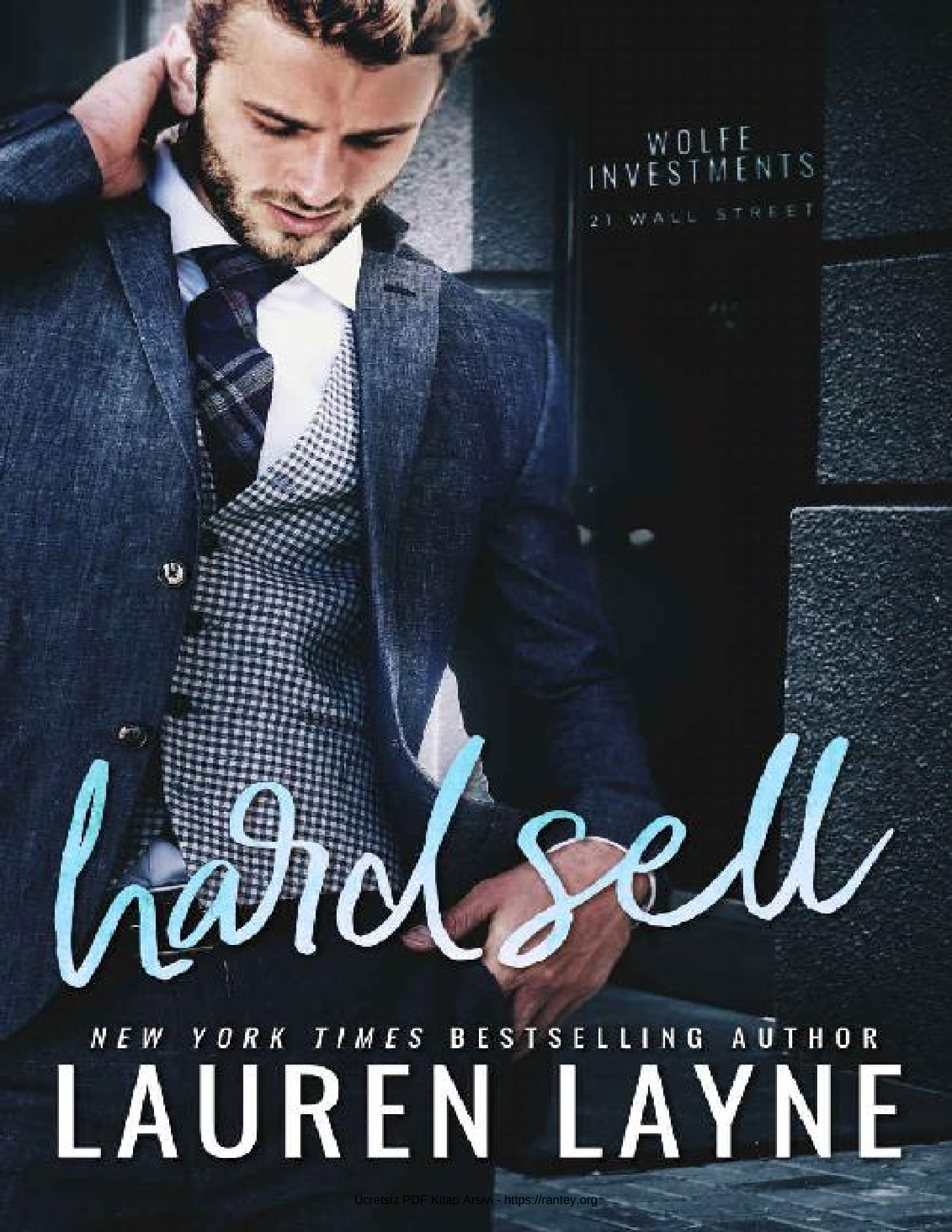
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover is a photograph of a man with a beard and short brown hair, wearing a dark blue suit jacket, a white shirt, and a patterned tie. He is looking down and slightly to the side, with his right hand near his neck. The background is dark and textured, possibly a wall or a building.

WOLFE
INVESTMENTS
21 WALL STREET

hard sell

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LAUREN LAYNE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

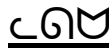
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

hard sell

LAUREN LAYNE'İN DİĞER KİTAPLARI

21 Wall Street Serisi

Sıcak Varlık

Evet, Hayır

Çalıştırmaya Hazır

Kaçak Damat

Stiletto ve Oxford

Öpüşmeden Sonra

Birlikte olduğunuz kişiyi sevin.

Sadece Bir Gece

Aşkın Sorunu

Karşı konulmaz bir şekilde seninim

Keşke Benim Olsaydın

Senin gibi birisi

Başının belada olduğunu biliyordum

Sanırım Seni Seviyorum

Beklenmedik Aşk (bağımsız romanlar)

Bulanık hatlar

İyi Kız

Aşk Hikayesi
Utanç Yürüyüşü
Noel için eski sevgilim

Düğün Güzelleri
Bugünden İtibaren (kısa roman)
Sahip Olmak ve Tutmak
İyi günde de kötü günde de
Sevmek ve Değer Vermek

New York'un En İyileri
Taze Ben
Beni Çal
Kelepçele Beni

Kefaret
O çok güzel değil mi?
Kırık
Ezilmiş

En İyi Hata
Sadece Seninle
Sizin İçin Yapıldı

hard sell

LAUREN LAYNE

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve hadiseler ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı © 2018 Lauren Layne'e aittir.
Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir veri tabanında saklanamaz veya iletilemez.

Seattle'daki Montlake Romance tarafından yayınlandı.
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake Romance, Amazon.com, Inc. veya iştiraklerinin ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781503902848
ISBN-10: 1503902846

Kapak tasarımı Letitia Hasser'e aittir.

*Anth için—
Bu kitapta kendimi tamamen yazma dünyasına kaptırmama
izin verdiğiniz için,
ve kahve fincanımın asla boş kalmamasını sağladığı için*

İÇİNDEKİLER

1. MATTA
- 2 SABRINA
3. MATTA
- 4 SABRINA
5. MATTA
- 6 SABRINA
- 7 MATTA
- 8 SABRINA
9. MATTA
- 10 MATT
11. MATTA
- 12 SABRINA
13. MATTA
- 14 SABRINA
15. MATTA
- 16 SABRINA
17. MATTA
- 18 SABRINA
19. MATTA
- 20 SABRINA
21. MATTA
- 22 SABRINA
- 23 MATT
- 24 SABRINA
- 25 MATTA
- 26 SABRINA
- 27 MATTA
- 28 SABRINA
29. MATTA

30 SABRINA
31. MATTA
32 SABRINA
SABRINA'NIN SONSÖZÜ
YAZARIN NOTU
TEŞEKKÜRLER
YAZAR HAKKINDA

1

MAT

Pazartesi Sabahı, 18 Eylül

"Sen bir meleksin ve seni seviyorum," diyorum, genellikle kilisedeki insanlara gösterdiğim bir saygıyla.

Asistanım kaşını kaldırıp iki aspirin uzattı. "Bana mı yoksa simit sandviçine mi konuşuyorsunuz?"

"İkisi de," dedim bir lokma alırken, hapları almak için boşta kalan elimi uzatarak.

Kate, hapları yutmamı bekliyor, sonra da hapları yutmak için kullanacağım büyük boy bir Starbucks bardağı uzatıyor.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyorum, susamlı simit üzerindeki yumurta ve İsviçre peynirini tekrar elime alarak.

"Çok kötü bir akşamdan kalma mıydın? Uçuş değişikliği bildirimlerini alıyorum. Bekarlığa veda partisinden sonra Las Vegas'tan New York'a plansız bir Pazar gecesi uçuşu yapman her şeyi açıklıyor zaten."

Yüzümü buruşturuyorum. "Vegas kelimesini veya bekarlığa veda partisi kelimesini kullanmayalım mı? Ve ikinci bir duyuruya kadar, alkolle ilgili tüm referanslar yasaklanmıştır."

Sırıttı. "Yaşlanmak berbat bir şey, değil mi?"

"Yaşlı değilim," diyorum otomatik olarak. Bu ima bile bir hakaret gibi. Sonuçta ben Matt Cannon'ım, Wall Street'in efsanevi dahi çocuğu.

Evet, sadece kendini beğenmişler kendilerine efsanevi derler ama benim durumumda? Bir bakıma doğru. On altı yaşındayken liseyi, on dokuz yaşındayken üniversiteyi bitirdim ve yirmi ikinci yaş günümünden birkaç gün sonra Wolfe Investments'ta işe girdim; o zamanlar karaciğerim neredeyse

bakirdi (ama ben kesinlikle bakir değildim) ve Wall Street'in alkol dolu ortamına atılmaya fazlasıyla hazırdım.

Eyvah. Alkolden bahsetmediğimizi yeni hatırladım. Aspirin, kafein ve bu sandviç baş ağrımaya iyi gelene kadar alkolden bahsetmeyeceğiz.

Neyse, mesele şu ki ben daha yirmi sekiz yaşındayım. Artık tam anlamıyla bir dahi çocuk değilim ama otuz yaşından önce Wolfe ailesinin bir üyesi olmak övünülecek bir şey. Şirkete girmek zaten yeterince zor, bu kadar genç yaşta yükselmek ise daha da zor ve...

Aman Tanrım, kimi kandırıyorum ki?

Yirmi iki yaşındaki gibi içki içemiyorum artık ve kuzenimin kırk sekiz saat süren bekarlığa veda partisinin etkilerini resmen hissediyorum.

"Gerçekten nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Kate, beni baştan aşağı süzerek.

Kate Henley, cüzdanınızdan, Pappy Van Winkle oynucağından veya banka hesap şifrenizden bile daha sıkı koruyacağınız türden bir asistan. O kadar değerli.

Evet, 1950'lerin sosyetik kızlarının o minyon, güzel, ceylan gözlü görünümüne sahip, ama işinde inanılmaz derecede yetenekli. O kadar yetenekli ki, sadece bir değil, üç tane talepkar patron için çalışıyor. Birkaç yıl önce, en iyi iki arkadaşım ve Wolfe'daki meslektaşlarım Ian Bradley ve Kennedy Dawson ile aynı ayda müdürlüğe terfi ettim. Terfi, genç çalışanlar gibi bir asistanı paylaşmak yerine her birimizin kendi asistanına sahip olması anlamına geliyordu. Kate'i kime vereceğimize karar veremedik, bu yüzden o üçümüzün de asistanlığını üstlendi ve bunu sadece bir yatırım brokerına destek veren diğer asistanlardan iki kat daha iyi yapıyor.

Anlaşmamız aynı zamanda çapkınlıklarımızı ondan uzak tutma konusunda bir anlaşma yaptığımız anlamına da geliyor, ancak doğrusunu söylemek gerekirse, onun gerçekten risk altında olduğunu sanmıyorum. Kate'in bizden birine kanmayacak kadar zeki olduğundan eminim çünkü hepimizi çok iyi tanıyor, ancak bakışları zaman zaman Kennedy'de oyalanıyor gibi görünüyor.

Ona sırtıttım. "Daha iyiyim. Teşekkürler. Baş ağrım şimdiden geçmeye başladı."

"Güzel. Çünkü Sams ailesi seni görmek istiyor."

Sırtıtmam kayboldu. "Şimdi mi?" Rolex saatime baktım. "Pazartesi sabahı daha saat sekiz bile değil."

“Evet, işte burası Wall Street. Herkesin günü dört saat önce başladı. Bu arada, seni on kere aradım.”

Alnımı ovuşturuyorum. "Cep telefonumu kaybettim... bir yerlerde. Sam'ler istediklerini söylediler, değil mi?"

“Hayır,” diyor, eğilip elbise çantasından bir şey çıkarırken. “Ama Carla'yı göndermek yerine kendileri masama geldiler, bu hiç iyi bir şey değil. Bunu giy.”

Bana ince, mavi bir kravat uzatıyor ve ben de itaatkâr bir şekilde havaalanındaki bagaj teslim bölümündeki tuvalette taktığım çizgili kravatı çıkarıyorum. En iyi ihtimalle Las Vegas kumarhanesinin sigara dumanı gibi kokuyor. En kötü ihtimalle...

Kate'in ilacı alırken burnunu kırıştırması, bunun isimsiz "daha kötü" kategoriye girdiğini gösteriyor.

Yeni kravatı boynuma taktım ama o parmağını kaldırıp daire şeklinde salladı. "Hım, hayır. Sandığımdan daha kötü durumdasın." Beyaz bir gömlek kaldırdı. "Giysi değiştir. Dün gece nerede uyudun Allah aşkına, bir barın zemininde mi?"

"Hiç uyuyamadım," diye mırıldanıyorum, gömleğimin düğmelerini açarken.

Bu durum, Kate ile aramızdaki platonik ilişkiyi özetliyor aslında: Ben üstsüzüm ama o, bana tişörtü uzatırken, uzun spor salonu saatleriyle kazandığım üst vücuduma bir bakış bile atmıyor. "Bir gün gerçekten de bunun için çok yaşlı olacaksın, biliyorsun."

Yeni gömleğimi giyerken, "Bir gün," diyorum. "Ama bugün değil."

Bir dakika sonra, temiz bir gömlek ve yeni bir kravat takmıştım ve aspirin ile kafeinin etkisiyle kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

"İçeridekiler kimler?" diye soruyorum, Ian ve Kennedy'i kastederek kravatımın düğümünü düzeltirken. Aynam olmadığı için Kate'in değerlendirmesi için kollarımı açıyorum.

Beni baştan aşağı süzdü. "Şimdilik bu kadar, ama toplantı biter bitmez duş alman gerekiyor. Hayır, erkekler burada değil. Kennedy bir müşteriyle erkenden kahve içmeye gitti, Ian'ın da erken bir toplantısı olduğunu söyledi."

Kaşlarımı kaldırdım. "'Erken buluşma' derken... duşta Lara'ya dalıp dikkatini dağıttığı anlamına mı geliyor?"

"Aynı fikirdeyim."

Ian, nişanlısı Lara McKenzie'ye oldukça iğrenç bir şekilde aşık. Ve bu tutkunun seviyesi mide bulandırıcı olsa da, çapkınlık serüvenimde ortağımı kaybetmeyi tercih edeceğim başka bir kadın yok. FBI'ın beyaz yakalı suçlar bölümünde çalışan Lara, zeki, komik ve en önemlisi, Ian'ın bolca yaptığı saçmalıkların hiçbirine tahammül etmiyor.

"Tamam, başlayalım," dedim sandviçimden son bir lokma alıp kahvemi yudumlarken. "Bir ile on arasında bir ölçekte, The Sams geldiğinde ne kadar yoğundu?"

Asansörlere doğru yürürken "Sekiz," diyor. "İşte burada." Kate "Yukarı" düğmesine basarken bana bir parça sakız uzatıyor.

"Joe nerede?" diye soruyorum, sakızı açarken.

"Tayland."

"Kahretsin," diye homurdandım, sakızı ağızma doğru katlarken.

Joe Schneider benim doğrudan patronum ve iyi bir patron. Üst düzey yöneticiler sizi hiçbir şey bilmediğiniz bir konu için şahsen çağırdığında yanınızda olmasını isteyeceğiniz türden bir patron. Ama bugün öyle bir şansım olmadı. Eşiyle yirminci evlilik yıldönümleri için iki haftalığına Tayland'a gittiğini unutmuşum.

Ben kendi başımayım.

Asansör gelene kadar sakızımı uslu uslu çiğniyorum, sonra da ambalajına geri tükürüyorum ki, şirket CEO'larıyla görüşmeye giderken alışveriş merkezindeki on altı yaşındaki bir kasiyer gibi sakız çiğnemeyeyim.

Kate elini uzattı ama ben başımı sallayıp asansöre bindim. "Çiğnediğim sakızı çöpe atman için sana yeterince para ödemiyorum."

Asansör kapıları kapanıp bizi ayırırken, "Bunların hiçbirinin karşılığını yeterince ödemiyorsun," diye seslendi arkamdan.

Binanın en üst katına kısa bir yolculukla ulaşıyor. Çok şükür ki burada fazla vakit geçirmiyorum. Patronlardan -ya da bu durumda patronumun patronlarından- nefret ettiğimden değil, sadece onlarla yüz yüze görüşmemin şirket yılbaşı partisinde fazla votka martini içmekle geçmesini tercih ediyorum.

Pazartesi sabahı, berbat bir akşamdan kalma halindeyken işe çağrılmak mı? Haftaya sağlam bir başlangıç demek istediğim anlamına gelmiyor bu.

CEO'ların uzun zamandır asistanlığını yapan Carla, bana dostça ama biraz da acıyan bir gülümsemeyle bakıyor. Bu iyiye işaret değil. Ya

göründüğümünden daha kötü durumdayım ya da bilmediğim bir şey biliyor.

"Hey, Carla. Beni mi bekliyorlar?"

"Ah evet," diyor kısık ve gergin bir kahkahayla. "Sizi bekliyorlar."

"Herhangi bir ipucu verebilir misiniz?" diye soruyorum.

Gözlerini kırptırdı. "Bugün gazeteyi okudun mu?"

"Şey, hayır. Henüz değil. Hangisi? Times mı? Journal mı?"

İçini çekti. "Ah canım..."

Kalbim biraz daha hızlı atıyor çünkü Carla normalde son derece sakin biridir ve şimdi... gergin görünüyor.

Ondan daha fazla bilgi almak için ısrar edecektim ki adımı duydum. Başımı kaldırıp baktığımda Sam Wolfe Jr.'ın konferans salonunun kapısında durduğunu gördüm.

"Gel içeri, Matt." Kahretsin. Carla endişeli görünüyorsa, Sam'in de otuz saniye içinde sinir krizi geçireceği kesin.

"Elbette," dedim, diğer Sam'in masanın ucunda oturduğu küçük toplantı odasına doğru yavaşça ilerlerken yapmacık bir gülümseme takınarak.

Samuel ve Samantha Wolfe, "Sam'ler" olarak bilinen, Wall Street'in en güçlü çiftidir. Sam, Wall Street'te kendi başına bir güç merkezi olan Samantha ile evlendiği sıralarda, Wolfe Investments şirketini babasından miras aldı.

İçeri girip onları selamladığımda ikisi de gülümsemedi.

Samantha, boş sandalyelerden birini işaret ederek, "Oturun lütfen," dedi.

Söyleneni yapıyorum ve otururken önümdeki masada duran gazeteye bakıyorum. Wall Street Journal olduğunu görebiliyorum ama başka pek bir şey göremiyorum. Finans bölgesinin en sevilen gazetesinin benimle ne alakası olduğunu kesinlikle anlayamıyorum.

Samantha inisiyatifi ele alıyor ve hemen konuya giriyor. "Bunu okuduğunuzu varsayıyorum." Bakımlı elini kağıdın üzerine koyuyor.

"Ah, hayır. Henüz değil."

Sam'in kaşları, onaylamayan ve şaşırان bir ifadeyle yukarı kalktı. "WSJ burada mutlaka okunması gereken bir yayın. Her sabah okuyorum ama, dediğim gibi, bugün pek de iyi bir sabahım değil. Henüz okumaya fırsat bulamadım."

Samantha, gazeteyi açıp ikinci sayfaya geçerken ve tekrar katlayıp masanın üzerinden kaydırırken derin bir iç çekti.

Hâlâ şaşkın halde uzanıp kağıdı kendime doğru çektim, gözlerim doğrudan fotoğrafa takıldı. Resimdeki adamı tanıdığım da midem alt üst oldu.

Ben.

Ve sadece ben değil. Ben ve kucağıma uzanmış, üzerinde az kıyafet olan bir kadın, ellerim onun çıplak belinde.

Ah, kahretsin. Anılar, en hafif tabirle, bulanık. Fotoğraf Cumartesi gecesinden. Yoksa Cuma mıydı? Fotoğraf siyah beyaz, ama kadının sarışın olduğunu, sütyeninin kırmızı olduğunu hatırlıyorum. Yoksa pembe miydi? O striptiz kulübüne vardığımızda geç olmuştu; bunu kesin hatırlıyorum.

Gözlerimi fotoğraftan ayırıp başlığa çeviriyorum: WALL STREET KURTLARI ÇOK MU İLERİ GİTTİ?

Midem bulanıyor. "Wall Street'in Wolfe'ları" lakabına alışkınım; Leonardo DiCaprio'nun filmi çıktıktan sonra Wolfe Investments'taki hepimiz sadece bunu duyduk. Ama bunu, üstelik Wall Street Journal'da, yüzümün yanında basılı olarak görmek... bu hiç iyi değil.

"Bunu duymuş olmalısın," diyor Sam, sesi alçak ve onaylamayan bir tonda.

"Hayır." Boynuma dokunup terleyip terlemediğimi kontrol etme isteğine karşı koyuyorum. "Gece uçuşundaydım." Ve hafta sonu eğlencesinde telefonumu bir yerlerde kaybettim.

Sam homurdanır, sonra karısıyla uzun uzun bakışır. Akşamdan kalma halimle en iyi halimde değilim ama o bakışın iyiye işaret etmediğini biliyorum.

Samantha bana her şeyi açıkça anlatıyor. "Makalenin tamamını daha sonra okuyabilirsiniz, ama size özetini vereyim: Las Vegas'ta bir haberi takip eden bir Wall Street Journal muhabiriyle aynı kulübe girdiniz. O ayıktı. Siz değildiniz. Yüzlerce doları tanga iç çamaşırlarınıza saklarken, pahalı bir viskiye binlerce dolar harcarken görüldünüz ve bu bile akşamın son durağı değildi. Sizi üç farklı kulübe daha takip etti ve orada grubunuzdaki kişiler utanmadan yasa dışı maddeler kullandılar."

Başımı hızla kaldırdım. "Uyuşturucuya hiç dokunmam. Alkol, evet, ama o kadar."

Sam, kağıda anlamlı bir bakış atarak, "İçki ve kadınlar," diyor.

"Kucak dansı yasa dışı değil. Votka veya viski de değil."

Yine de, onların ne demek istediğini anlıyorum. Ben de bir aziz değilim ama Vegas'taki hafta sonu, benim standartlarıma göre bile,

çılgıncaydı. Kuzenim Miami'de büyük bir kulüp sahibi ve arkadaş grubu sadece partiyi bambaşka bir seviyeye taşımakla kalmadı, aynı zamanda bu konuda çok kibirli davrandılar. Kibirli ve aptalca davrandılar ve şimdi, görünüşe göre, sırf onlarla ilişki kurduğum için bu aptallığın bedelini ben ödeyeceğim.

"Hayır, teknik olarak yasa dışı bir şey yaparken yakalanmadınız," diye kabul ediyor Samantha. "Ve biz burada sizin ebeveyniniz gibi davranmak için bulunmuyoruz. Matt, sen en iyilerimizden birisin, bunu biliyorsun. Ama bu kötü bir durum. Şimdiden endişeli müşterilerden yarım düzine telefon aldık, paralarıyla ne yaptığımızı merak ediyorlar."

"Paramı harcıyorum," diyorum parmağımı gazete kağıdına vurarak. "Ve her kuruşunu hak ettim."

"Bunu biliyoruz," diyor Samantha. "Ama sen de bizim kadar biliyorsun ki, algı çoğu zaman gerçeklerden daha önemlidir. Kimse kokaine dokunmadığına inanmayacak. Kimse bu kadınlara attığın yüzlerce doların zararsız bir kucak dansında durduğuna inanmayacak. Uyuşturucu, fuhuş, pervasız harcamalar... bunlar kolayca atlatılabileceğimiz suçlamalar değil. Özellikle de geçen yıl Ian'a karşı yapılan içeriden bilgiye dayalı işlem iddialarından sonra. Hâlâ bunun hasarını düzeltmeye çalışıyoruz."

"Suçsuz bulundu," diye çıktım, biraz gözü pek olsa da işine gelince kurallara sıkı sıkıya bağlı kalan arkadaşımı her zaman savunarak.

"Evet. Resmen," diyor Sam. "Ama dediğimiz gibi, algı sorunu var. Ve bu..." Kağıda işaret edip sözünü kesiyor.

Samantha ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve gözlerime baktı. "Halkla ilişkiler ve hukuk departmanı, itibar kaybının en kötü sonuçlarından korunmak için sizi işten çıkarmamız gerektiğini şiddetle tavsiye etti."

Bir an için onu yanlış duyduğumu sandım. "Affedersiniz?"

"Bunu bu kadar ileri götürmenin gereğini görmüyoruz," diyor Samantha, sessizlikte dile getirilmeyen bir şeyin kalmasına izin vererek. "Bir muhabirle aynı kulüpte bulunmanızın sizin için biraz şanssızlık olduğunu anlıyoruz. Ama Matt, burada biraz hasar kontrolü yapmamız gerekiyor. Zaten iki müşteriniz başka bir aracıya geçmeyi talep etti."

Kahretsin. Ciddi mi? İnanamamakla öfke arasında kaldım; birincisi, bunun yaşanıyor olması, ikincisi ise bunun büyük bir meseleye dönüşmesi. Beynim inkar halindeyken bile başımı sallamayı başardım. "Ne tür bir hasar kontrolü?"

Samantha kocasına bakıyor, o da sözü devralıyor. "İmajımızı tamamen yenilemeyi düşünüyoruz."

"Ne?"

"Biliyorsun işte..." Elini sallıyor. "Alkolü azaltmak. Geç saatlere kadar dışarıda kalmayı sınırlamak. Akşam yemeğinde havyardan vazgeçmek. Bar faturalarını dört haneli rakamların altında tutmak. Ve Allah aşkına, striptiz kulübünden ve kokain bağımlısı arkadaşlarından uzak durmak."

"Elbette, tabii ki," dediğimi duyuyorum, midem bulanmaya başlasa bile. Bunun birkaç saat önce içtiğim bir kova alkolden mi yoksa içinde bulunduğum durumdan mı kaynaklandığını bilmiyorum. Muhtemelen ikisinin birleşimi.

"Bir de şu var," diyor Samantha. "Bunların hepsi yardımcı olacak ama hiçbir şey, yanında birinin olması kadar değişmiş bir adamın göstergesi olamaz. Yani, Ian ve Lara'ya bakın. O sizden bile daha çılgındı, şimdi ise —"

"Evcilleştirilmiş, biliyorum," diye çıkıştım. "Ama bunu planlamamıştı; öylece oldu. Benim kenarda bekleyen bir Lara McKenzie'm yok. Bekarım ve bundan mutluyum."

"Pekala, bekarlıktan kurtul," diyor Samantha, sanki konuşma burada bitiyormuş gibi ayağa kalkarak. "Tercihen gelecek ayki Wolfe Yıllık Galası'na kadar."

"Bekle, ne? Ne demek istiyorsun?"

Sam ayağa kalkıp karısının yanına geçerek sırtıttı. "Demek istediği şu ki, hiçbir şey bir erkeğin itibarını yanında doğru kadın kadar temizleyemez."

"Ancak-"

Samantha bana dik dik baktı. "Sana açıkça söyleyeyim Matt. Kendine bir kız arkadaş bul."

"Ya da?" diye soruyorum, ortada bir ültimatom olduğunu sezerek.

Hafifçe gülümsüyor. "Ya da yeni bir iş bul."

2

SABRINA

Pazartesi Sabahı, 18 Eylül

Hava açısından bakıldığında, mükemmel bir sabah.

En sevdiğim restoranın terasında kapuçino keyfi yapabilecek kadar ılık, sonbahar havasını karşılamak için aldığım yeni kaşmir kazağı giymeyi gerektirecek kadar da serin.

Biraz daha az mükemmel mi? Lorna Midler'ın şu anki yüz ifadesi, kişisel antrenörüyle birlikte on iki farklı cinsel pozisyonda çekilmiş bir düzine fotoğrafına bakarkenki hali tam olarak bunu gösteriyor.

Çok üzgün görünüyor ve yıllardır bu işte olmama ve son derece şüpheli olmama rağmen, ona biraz acımamak elde değil.

Ona biraz mahremiyet tanımak için kupamı kaldırıp baristanın köpüğe yaptığı küçük kalbi inceliyorum ve gülümsüyorum çünkü bu hareket, tatlı olsa da, beni hiç tanımadığını kanıtlıyor.

Gerçek aşk mı? Pek bana göre değil.

Gördün mü? Alaycı.

Lorna, Chanel gözlüklerini başının üstüne iterek dehşet içinde bana baktı. "Ciddi olamazsın Sabrina. Bunları nereden aldın?"

Sesi keskin ve agresif. Çok hızlı bir şekilde yıkılmış halinden savunmacı bir hale geçti.

Onun öfkesini yatıştırmak için kendi ses tonumu sakinleştiriyorum. "Eğer bunu soruyorsanız, Park Avenue'deki evinizin önündeki ağaca tırmanmadım."

"Ama bunun için başka birini mi tuttunuz? Ne yani, evliliğimi mahvetmek için ahlaksız bir özel dedektife mi para ödediniz?"

Kapuinodan bir yudum alıyorum, köpükten yapılmış kalp şekli bulanık bir görüntüye dönüşürken, evliliğini mahvettiğini söyleme dürtüsüne direniyorum.

"Bunun sinir bozucu olduğunu anlıyorum," diyorum sesimi sakın tutarak.

Lorna homurdandı. "Nasıl anlayabilirsin ki? Hiç evlendin mi?"

şimdi de benim homurdanma sıram geldi, ama bunu sesli değil, içimden yapıyorum. Evlilik hiçbir zaman hayat planlarımla bir parçası olmadı ve Lorna'nınki gibi ilişkiler de bunun sebeplerinden biri.

Cevap vermediğimde Lorna bana tıslayarak, "Seni dava edebilirim," dedi.

Hiç tepki vermiyorum bile. Bu yaygın bir tehdit ve hiçbir ağırlığı yok. "Senin iyiliğin için bunu tavsiye etmem. Açıkça belirtilen bir sözleşme imzaladık..."

"Benim için çalışıyorsun!"

Onun fke patlamasına rağmen konuşmaya devam ettim. "Hizmetlerimden yararlanmaya devam edebilmeniz için tamamen dürüst olmalısınız." antamdan sözleşmenin bir kopyasını çıkarıp önüne uzattım. "İkinci sayfaya bakarsanız, 3A maddesinde ve baş harflerinizde sorularımı dürüstçe yanıtlamayı kabul ettiğinizi göreceksiniz. 3B maddesinde de baş harflerinizle, iş ilişkimiz süresince bana yalan söylemeniz durumunda depozitonuzu kaybedeceğinizi kabul etmişsiniz."

"Ben asla—"

Onu durdurmak için bir elimi kaldırdım, sonra çantamdan küçük bir kayıt cihazı çıkarıp masaya koydum. "Bu, Bemelmans'taki görüşmemiz. Hani bana kocanıza sadık kaldığınızı açıkça söylediğiniz görüşme."

Bana dik dik bakıyor ama ben geri adım atmayı reddediyorum.

"Lorna, fotoğrafları ben çekmedim. Beni kocanı araştırmak için tuttun ve ben de tam olarak bunu yapmaya koyuldum. Ama kocan ya planından haberdardı ya da bunu önceden tahmin etmişti, çünkü ofisine girer girmez bana o fotoğrafların olduğu zarfı verdi. Bana sadakatin konusunda yalan sylemenden iki gün önce çekilmişlerdi."

Kolyesiyle oynuyor. "Onunla konuştun mu?"

"Evet, yle yaptım. İnsanlarla doğrudan iletişim kurmayı tercih ederim. Gözlerinin içine bakmayı, sorularıma verdikleri fiziksel tepkiyi ölçmeyi severim. Bu durumda, o benden bir adım öndeydi. Sadece senin bir ilişki yaşadığını bilmekle kalmadı, kanıtı da vardı."

Kadın gergin bir şekilde yutkundu. "Peki şimdi ne olacak?"

"Size ve eşinize oturup konuşmanızı şiddetle tavsiye ediyorum. Birbirinizle konuşamasanız bile, en azından avukatlarınızla konuşun. Bu konu şu an benim yetkimin dışında."

"Ama boşanmada her şeyimi kaybetmemek için seni işe aldım!"

Hayır, beni kocanızın sadakatsizliğinin niteliğini belirlemek için tuttunuz. Kendi sadakatsizliğinizden bahsetmeyi ihmal ettiniz, bu da sözleşmemizin ihlalidir.

"Pekala," diye tersledi, sözleşmeyi katlayıp tiksintiyle masanın üzerinden bana fırlattı. Arkasına uzanıp Gucci çantasını sandalyesinin arkasından aldı ve kucağına koydu. "Keşke kurtuldum diyebilseydim, ama muhtemelen tekrar görüşeceğiz, değil mi?"

Uzanıp kayıt cihazını alıyorum ve çantama geri koyuyorum. "Evet, eski müşterilerimle sosyal ortamlarda sık sık karşılaşıyorum."

Gülerek, "Biliyor musun, şimdiye kadar hiç düşünmemiştim ama Manhattan'ın en güçlü kadını olmalısın. New York'un kaç sırrına erişimin var acaba?" dedi.

Omuz silkip ona dürüst bir cevap verdim: "Bolca."

Verdiği cevap gülümsemesi yapmacık ve düşmanca. "Evet. Peki. Yeter ki sır olarak kalsınlar."

Masada duran kağıtlara hafifçe vurdum. "Ben de sözleşmeyi imzaladım. Ve her zaman kendi üzerime düşeni yaparım."

Ayağa kalkıp fotoğraf yığınına topladı. "Bunları saklayacağım."

Elimle işaret ediyorum. Elbette. Hem o hem de ben kopyaların olduğunu biliyoruz. Birden fazla set, basılı kopyalar ve dijital dosyalar.

Lorna, ince omuzları ve kalça kıvrımlarıyla Spring Caddesi'nde ağır adımlarla yürüyerek, tek kelime etmeden uzaklaştı. Hesabı bana bıraktı ama benim fiyatımla onun mimosasını kesinlikle ödeyebilirim.

Biliyorum. Başkalarının sorunlarından zevk alan biri olduğumu düşünüyorsunuz.

Bir bakıma öyle.

Ama ben onlara çözümler sunuyorum. Elbette bir bedeli var, ama şantaj yapmıyorum. Çalışma şeklimi ve benden ne bekleyebileceklerini en başından açıkça belirtiyorum.

En azından benim açımdan hiçbir "sürpriz" yok.

Bakın, ben bir sorun çözücüyüm. Bu da aslında insanların içine düştüğü karışık durumları hallettiğim anlamına gelen süslü bir ifade. En

kötü kirli çamaşırlarınız mı? Ben halledebilirim. En karanlık sırlarınız mı? Onlarla da başa çıkabilirim. Ama sadece bana... baştan söylerseniz.

Lorna Midler'ın kaslı antrenörüyle birlikte olması umurumda değil. Kocasını da hiç de masum biri değildi, kim bilir.

Ama bunu benden saklamış olması beni üzüyor.

Mesleğim gereği her türlü ahlaksız insanla karşılaştım. Aldatanlar. Zina yapanlar. Hatta kanunla az da olsa bağdaşmayanlar bile. Bunların hepsi işin bir parçası ve sevdiğim bir iş.

Ama yalancılarla çalışmayı reddediyorum.

Lorna'yı zihnimde kara listeye alıyorum; bu, sosyal ortamlarda kaçınılmaz olarak karşılaştığımızda onu görmezden geleceğim anlamına gelmiyor. Ancak gelecekte birlikte çalışmayacağız.

"Bayan Cross, bir kapuçino daha ister misiniz?" Başımı kaldırıp, düzenli garsonlardan biri olan Javier'e gülümsedim.

"Bugünlük kafein ihtiyacımı karşıladım. Bitki çaylarınızdan birini ister misiniz? Tadıyla beni şaşırtın. Bir de gazete lütfen."

Başını salladı ve ben de sandalyeme yaslanıp, sonbahar esintili temiz havayı içime çekerken SoHo'nun sessiz yaya trafiğini izledim. Semt, şehrin en iyi alışveriş yerlerinden bazılarında ev sahipliği yapıyor, ancak dükkanların açılması için henüz çok erken, bu yüzden sokaklar sessiz; huzur sadece New York'un her zaman var olan taksi kornalarıyla bozuluyor.

"İşte buradayız, Bayan Cross," diyor Javier, elinde sıcak su dolu bir demlik ve çiçek desenli porselen bir çay fincanıyla yaklaşıyor. "Krema veya şeker yok, tamam mı?"

"İyi hafıza," diyorum, o da bardağa kaynar su doldururken.

Tencereyi, gazeteyi ve kruvasanı masaya koyuyor ve göz kırparak "İkramımız olsun" diyor.

Ona, bedava yemeğin, o tereyağlı tatlıdaki kalorilerin kalçalarımnda birikmeyeceği anlamına gelmediğini ve bedava yemeğin genellikle yağsız anlamına gelmediğini söyleme zahmetine girmiyorum.

Yine de, o uzaklaştıktan sonra pastanın köşesinden bir parça ısıyorum, çünkü daha önce yediğim yağsız Yunan yoğurdundan çok daha iyi. Kendime bu şeyi sevmeyi öğretmeye kararlıyım ama şimdiye kadar başaramadım. Sağlıklı olabilir ama aynı zamanda ekşi ve gevrek bir kruvasanın yanına bile yaklaşıyor.

Tereyağlı parmaklarımı peçeteye sildim ve Wall Street Journal'ı elime aldım. Her sabah daireme WSJ ve yarım düzine başka gazete geliyor ve

hepsini baştan sona okuyorum. Bilgili kalmak, işimi iyi yapmam için çok önemli. Ama Lorna ile görüşmem erkendi ve her zamanki okumalarımı bitirmeye vaktim yoktu.

Çayımı yudumlarken gazetenin ön sayfasına göz atıyorum. Körfez Bölgesi'nde orta şiddette bir deprem olmuş, şükürler olsun ki yaralanan yok. Uluslararası barış zirvesinde politikacılar. Bir teknoloji devi yine rekor kıran bir çeyrek geçirmiş...

Sayfayı çeviriyorum.

Ve neredeyse çay fincanımı düşürüyordum.

"Aman Tanrım." Kağıda daha yakından bakıyorum, gerçekten o olduğundan emin olmak için, ama... tabii ki o.

Açıklamada adı geçmese bile, Wall Street Journal'da, sırtı kameraya dönük, yarı çıplak bir kadının kucağında oturan başka kim olabilirdi ki?

Başka kim onun beline elini koyabilirdi ki, yüzünde her zamanki gibi küstah bir sırıtışla?

Matt Cannon'dan başka kim benim mükemmel bir kruvasana olan iştahımı kaçırabilir ki?

Çünkü Matt Cannon'ın yaptığı şey tam olarak bu. Her fırsatta, normalde kontrol altında olan hayatımı altüst ediyor.

3

MAT

Salı Sabahı, 19 Eylül

"Peki, ne yapacaksın?" diye soruyor Kennedy, gözlerini kaldırdığım bara dikmiş bir şekilde beni fark ederek.

"Nereden bileyim ki?" diye dişlerimi sıkarak temsilcinin yanından geçmeye çalıştım. "Kiralık kız arkadaş hizmeti veren bir yer biliyor musunuz?"

"Bunların hiçbiri, abartılmış eskort hizmetlerinden ibaret değil ve sizi daha fazla belaya sokmayacak."

"Bunun mümkün olduğunu bile sanmıyorum," diyorum, setimin son tekrarını bitirip Kennedy'nin ağırlığı yerine geri götürmesine izin verirken.

Doğrudum ve diğer en iyi arkadaşım Ian bana bir havlu attı, ben de onu tek elimle yakaladım.

Ian, benim oturduğum yerin karşısındaki bankta oturuyor, ellerini gevşekçe dizlerinin arasına koymuş. "Dün sana bir milyon tane mesaj attım. Cevap vermedin."

Yüzümü havluyla siliyorum. "Özür dilerim. Sam'ler herkesin heyecanlanacağını ve evden çalışmamın daha iyi olacağını düşündüler."

"Herkes çok heyecanlıydı," diyor Kennedy. "Yine de neden bizi görmezden geldiğinizi açıklayamıyor."

"Kasıtlı değildi," diye homurdandım. "Bütün gün müşterilerle telefonda konuşup hasar kontrolü yapıyordum, sonra dün gece telefonumu kapattım... Bilmiyorum. Düşünmek için."

Onlara söylemediğim şey şu ki, o konuşmalar tahmin ettiğimden çok daha zorlu geçti. Patronlarım abartmıyorlardı. Bu kötü. Gerçekten kötü.

Arkadaşlar beni daha fazla rahatsız etmeden başlarını salladılar ve anlayışları için minnettarım. Ya da en azından konu hakkında konuşmama konusunda bana geçici bir özgürlük tanıdıkları için.

Hepimiz aynı spor salonuna üyeyiz ama aynı anda burada olmamız nadir bir durum. Çocuklar masum rolü oynamakta fena sayılmazlardı ama sanırım aynı anda gelmelerinin sebebi bendim—benim için.

Üçümüz de altı yıl önce aynı anda Wolfe Investments'ta işe başladık. Ben yirmi iki yaşında, sayılara yatkın, ukala bir gençtim; onlar ise birkaç yaş büyük, biraz daha az zeki ama en az onun kadar ukalaydılar.

Wall Street'in ne kadar acımasız bir yer olduğunu düşünürsek, üçümüzün de zirveye çıkarken birbirimizi öldürmemiş olmamız bir mucize. Bunun yerine, birlikte zirveye yükseldik; elbette rekabet ettik, ama birbirimizi daha iyi olmaya iten bir şekilde. Hayır, en iyi olmaya. Çünkü lanet olsun, biz en iyiyiz.

Anlaşılan o özgüven yaşla birlikte kaybolmadı.

Kennedy, elinde sallanan su şişesiyle bara yaslanmış, her zamanki gibi sakın görünüyordu. Grubumuzun ciddi, eski kafalı üyesiydi; Scrabble veya satranç oynamaya asla meydan okumamanız gereken, ilk kelimesi muhtemelen maun veya benzeri bir şey olan bir tipti.

Ian, çekici, kendine güvenen ve tanıdığım en azimli, inatçı herif. Çocukluğu berbat geçti ama çocukluğunun tüm olumsuzluklarını yakıt olarak kullanarak Yale'e girdi ve Wall Street'in önde gelen isimlerinin arasına girmeyi başardı.

Ben mi? Şey, şu dahi çocuk saçmalığından zaten bahsetmiştim. Beynim bir nevi insan hesap makinesi gibi, ama ailem beni inekliğe sürüklememek için iyi iş çıkardı. Matematikte de futbolda da eşit derecede iyiydim ve, şey, bunu nasıl ifade etsem...

Hayatım her zaman çok güzel ve kolay oldu.

Değın . . .

Şimdi öyle görünüyor.

"Yani durum o kadar mı kötü?" diye soruyor Ian.

Nemli yüzümün üzerinden havluyu bir kez daha geçirdim. "Daha da kötü. Dün sabah Sam'lerle görüştüğten beri, yarım düzine başka müşteri de 'endişelerini dile getirmek' için aradı." Son kısmı tırnak içinde söyledim.

"Hadi ama. Bekarlığa veda partisinde kim çılgınca bir şey yapmadı ki?" diye alaycı bir şekilde sordu Ian. Kennedy de anlayışla başını salladı.

Dirseklerimi dizlerime yaslıyorum ve çenemi bir anlığına göğsüme doğru düşürüyorum. Arkadaşlarımın sadakatini ne kadar takdir etsem de, şu anda sorunumu çözmek için hiçbir faydası yok.

Boş zamanlarımda yaptığım şeylerin işimi etkilemediğini biliyorum. Wolfe'da en iyi brokerlardan biri olduğumu biliyorum. Müşterilerimin parasının güvende olduğunu, işimi uyurken bile yapabileceğimi ve iyi yapabileceğimi biliyorum. Ama anlaşılan Sam'ler haklıymış. Algı her şeydir ve şu anda ciddi bir imaj problemim var.

Kennedy, Ian'a "Lara'ya ne olacak?" diye soruyor. "Cannon Hanım rolünü oynamak isteyen arkadaşı var mı?"

Hayır, asla.

Elimi kaldırıyorum. "Sakin ol. Patronlar bana eş değil, kız arkadaş gerektiğini söyledi."

"Evet, ama bunun işe yaraması için insanların bu kadının senin karın olabileceğine inanması gerekiyor. Mesele senin yuva kurman."

"Sakinleşmeye ihtiyacım yok," diyorum sinirli bir şekilde ellerimi saçlarımdan arasından geçirerek. "Herkesin aklını başına toplaması ve bu olayı abartmayı bırakması gerekiyor."

"Bak," diyor Ian iç çekerek. "Hayatının bir gecede altüst olmasının ne demek olduğunu en iyi bilen kişi benim. Asılsız suçlamalarla karşı karşıya kalmanın ne demek olduğunu ise çok daha iyi anlıyorum. Savaşmak istiyorsun, bunu anlıyorum. Ama kendine şunu da sorman gerekiyor: Daha çok neyi istiyorsun, ilkelere mi sahip çıkmak yoksa işine mi?"

Tekrar yukarı baktım. "Yani pes etmemi mi, oyuna katılmamı mı söylüyorsun?"

"Demek istediğim şu ki, bu durum geçene kadar birkaç hafta boyunca kız arkadaşınız varmış gibi davranmaktan daha kötü şeyler de var. Kimse sizden evlenmenizi veya elmas alışverişine çıkmanızı istemiyor. Sadece insanların bir gün bunu yapmayı düşünebileceğinizi hayal etmelerine izin verin."

Homurdanıyorum, evlenmeye ya da elmas alışverişine çıkmaya asla niyetim olmamasının tüm nedenlerine girmeye hiç niyetim yok.

"Ian haklı. İşler daha da kötü olabilirdi. Mesela içeriden bilgiye dayalı işlem yapmaktan dolayı SEC'in peşinize düşmesi gibi," diyor Kennedy, Ian'a kayıtsız bir bakışla.

Ian öfkeyle bakıyor. "İddia edilen içeriden bilgiye dayalı işlem. Ve ben aklandım."

Kennedy ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Biliyorum. Sadece Matt'in durumunun daha kötü olabileceği yönündeki görüşünüzü desteklemeye çalışıyordum."

Haklılar. Ian'ın yaşadıklarıyla kıyaslandığında kendi durumum hiçbir şey değilken, şikayet ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Onun için en kötü senaryo hapisti; benimki ise... ne? Birkaç hafta evcilik oynamak mı? Şefkatli bir erkek arkadaş gibi davranmak mı? Çalışarak elde ettiğim, sevdiğim hayatı korumak için ödenmesi gereken küçük bir bedel bu.

"Pekala, tamam," dedim, havluyu boynuma dolarken Ian'a bakarak. "Kennedy haklı. Bu rolü oynayacak bir kadın bulmak için en iyi seçeneğim Lara."

Ian'ın mavi gözleri kırıştı. "Bunu nasıl anladın Allah aşkına?"

"Çünkü o, tanıdığımız tek iyi kız."

Ian, "Kate iyi bir insan," diye belirtiyor.

Kennedy, "Bence patronlar bu planı önerirken asistanıyla ilişkiye giren adamı kastetmemişlerdi," diye belirtiyor. "Lara'nın sosyal çevresi daha uygun bir seçenek."

"Nişanlığının FBI ajanı olduğunu hatırlayan tek ben miyim?" diye soruyor Ian inanmaz bir şekilde. "Yalan söylemek onların tarzı değil."

"Elbette öyle. Gizli görev yapıyorlar," diye savunuyorum.

"Suçları çözmek ve kötü adamları yakalamak için gizli görevde çalışırlar," diyor Ian. "Parti çocuğu itibarlarını kurtarmak için değil. Kusura bakmayın."

"Sorun değil," diyorum, haklı olduğunu bilerek. "Peki ya Lara'nın en iyi arkadaşı Gabby denen kız?"

"Erkek arkadaşıyla Paris'e taşındı. Uzaktan ilişki kuran sahte bir kız arkadaş sana hiçbir fayda sağlamaz. Peki ya yoga dersindeki sevimli kızıl saçlı arkadaş Megan? Geçen ayki akşam yemeğimizde onunla tanışmıştın."

Hemen başımı salladım. Megan sevimli ve eğlenceli biri değildi elbette, ama sadece kısa süreli bir ilişki arayan birinden fazlasını isteyen bir kız izlenimi veriyordu. Sevgilisi, kocası ve sonunda babası olacak birini arayan türden bir kızdı. Bunların hiçbiri bana göre değildi, bu yüzden tüm akşam ondan kibarca uzak durmuştum.

"Çok riskli," diyorum.

Kennedy kaşlarını kaldırdı. "Riskli mi? O kadın 1.58 boyundaydı ve son derece sevimliydi."

“Aynen öyle,” dedim ayağa kalkıp boynumdaki havluyu iki elimle sıkıca kavrayarak ve bu durumdan duyduğum sinirle çekiştirerek. “Sorunum tam olarak bu. Siz de benim kadar biliyorsunuz, otuz beş yaşından küçük bekar bir milyoner olmanın nasıl bir şey olduğunu...” diye ekledim, benden birkaç yaş büyük olan ve bana ters ters bakan Kennedy'ye bir bakış atarak. “Kendini beğenmiş bir pislik gibi görünme riskini göze alarak...”

Ian, "Gerçekten istemeden kız arkadaşınmış gibi davranabilecek bir kadın tanımıyor musun?" diye soruyor.

“Aslında hayır. Ve bu oyuna katılmaya istekli birkaç kişiyi düşünebiliyorum ama hiçbirinin iş toplantısında nasıl davranması gerektiğini bildiğine güvenemezdim. Muhtemelen akşam yemeğinde içki ısmarlayıp faydadan çok zarar verirlerdi.”

Kennedy, "Yani evlilik peşinde koşan kadınlar yok, ama parti düşkünü kızlar da yok," diye düşünüyor.

“Doğru. Başından beri risklerin farkında olacak ve müşterilerin önünde ona karşı aşırı ilgi gösterdiğimde hiçbir şeyi yanlış yorumlamayacak birine ihtiyacım var.”

"Az önce 'aşık' kelimesini mi kullandın?" diye soruyor Ian.

Kennedy'ye baş parmağımla işaret ettim. "Onun aptalca kelime dağarcığı bana da bulaşıyor. Ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

“Evet, haklısın,” diyor Kennedy, üçümüz de sonunda boşalan ağırlık sehpasına doğru ilerlerken. “Tünelin ucundaki ışığın Wolfe Galası olması işleri daha da zorlaştırıyor. Şampanya ve absürt derecede pahalı elbiseler eşliğinde bir sürü insanı aşık olduğuna ikna etmen gerekecek.”

"Elbiselerin bununla ne ilgisi var?" diye soruyorum.

Ian, ağırlık sehpasına ağırlık eklerken, "Külkedisi kompleksi," diye ekliyor.

Ona, sonra da Kennedy'ye baktım. "Ne şimdi?"

“Biliyorsun işte,” Kennedy sabırsızca elini salladı. “Şu prenses balosu olayı. Şık elbiseler, avizeler. Dans.”

"Boş zamanlarınızda ne izliyorsunuz ikiniz? Biraz daha spor, biraz daha az Disney Channel izleseniz nasıl olur?"

Ian omuz silkip rafa doğru adım attı. "Pekala. Hadi bakalım, riske gir."

Yüzümü buruşturuyorum, çünkü az önce tarif ettikleri sahne tam olarak kaçınmaya çalıştığım şey.

"Ancak..." diyor Kennedy.

Ona şöyle bir baktım. "Bir tane alacağım. Sende ne var?"

"Hoşuna gitmeyecek."

"Pamuk Prenses senaryonuzdan daha iyi olan her şeyi tercih ederim."

"Külkedisi," diye düzeltiyor Ian.

"Neyse işte. Kennedy, benimle konuş."

Kennedy cevap vermek yerine Ian'a baktı ve ben bu iki adamı yeterince iyi tanıyorum, bana ne yapacaklarsa yapsınlar, bunun baştan beri planları olduğunu biliyorum.

"Kahretsin. Ne?" diye sabırsızca sordum.

Ian yavaşça, "Duygusal bağ kurma riski olmayan birine ihtiyacınız var," diyor.

Sözünü hızlandırmak için parmağımı çeviriyorum. "Evet, bunu konuştuk. Tanıdığınız biri var mı?"

"Hepimiz onu tanıyoruz," diyor Ian gözlerime bakarak.

Bu cevap beni adeta kasıklarına yediğim bir tekme gibi vurdu.

Sabrina Cross.

Ian'ın çocukluk arkadaşı olan Sabrina, sosyal çevremizde sürekli var olan ve can sıkıcı bir figür.

Arkadaşlarım haklı. Bana aşık olma ihtimali olan son kadın o. Çünkü Sabrina Cross benden nefret ediyor.

4

SABRINA

Salı Gecesi, 19 Eylül

Mesleğim gereği evde sakin geceler geçirmek nadir rastlanan bir durum. Çoğu zaman, şık bağış toplama etkinliklerinde, kokteyl partilerinde veya pahalı akşam yemeklerinde, topuklu ayakkabı ve küçük siyah bir elbiseyle bulunuyorum.

Başka bir deyişle, gece dışarı çıkmak mı? İşin bir parçası. İnsanlar bana sorunlarını çözmek için büyük paralar ödediklerini düşünüyorlar ve teknik olarak öyle de, ama aslında ödedikleri şey benim bağlantılarım ve insanları ne kadar iyi tanıdığım.

Bir yargıcın adını söyleyin: En sevdiği Fransız şarabı türünü biliyorum. Bir avukatın adını söyleyin: Telefon numarasını ve yeğeninin doğum gününü biliyorum. Bir sosyetik kadının adını söyleyin: Şimdiye kadar çıktığı herkesin listesini verebilirim. Bir hedge fon yöneticisinin adını söyleyin: Karısının ve metresinin adını söyleyebilirim.

Benim küçük siyah bir defterim yok; koca bir ansiklopedim var ve bunun küçük olan hiçbir yanı yok.

Mesele şu ki, kendime ayırdığım bir gece nadir bulunur ve böyle bir fırsat çıktığında, sonuna kadar değerlendiririm. Yoga pantolonu, tüylü çoraplar, bol sweatshirt, dağınık topuz, hoparlörlerden Norah Jones müziği, her şey tamam.

Normalde kendime kocaman bir kadeh kırmızı şarap doldurur ve film izlemek için yerime otururum, film izlemek hâlâ planlarım arasında olsa da bu akşam kırmızı şarap havasında değilim. Daha çok kokteyl içmeye uygun bir akşam gibi geliyor.

Köpeğim Juno'yu besliyorum ve buz gibi bir martini için malzemeleri hazırlamaya başlıyorum ki, birisi ön kapıma vuruyor ve Juno havlamaya başlıyor.

Sözümün kesilmesine burun kıvırdım. Sadece kimseyi beklemediğim ve beklenmedik şeylerden nefret ettiğim için değil, aynı zamanda Upper East Side'da, kapıcıların fedai gibi görüldüğü yüksek bir binada yaşadığım için de. Kimse buraya, sakinlerin önceden onayladığı listede olmadan çıkamaz. Listemdeki insan sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirim ve bu gece hiçbirinin gelmesi beklenmiyor.

Kapıya gidip gözetleme deliğinden bakıyorum, muhtemelen yanlış kapıyı çalmış biridir diye düşünüyorum.

İnliyorum, çünkü bu bir kazadan çok daha kötü.

Dudaklarımı büzüp seçeneklerimi değerlendiriyorum. Burada değilmişim gibi davranabilirim ama daha önce tanıdığım insanlar olduğunu söylediğimi hatırlıyor musunuz?

Şunu söyleyeyim, bu adamı çoğu kişiden daha iyi tanıyorum. Çok azimli. Ve beni bekleyecek.

Kaçınılmaz olana boyun eğerek ön kapımı açıyorum ve Juno'nun Matt Cannon'a tüm ağırlığını vermesini engellemeye zahmet etmiyorum.

Seksen kiloluk Labrador/Rottweiler kırması köpeğin bin dolarlık takım elbisesini tüylerle kaplamasından rahatsız olmak yerine, Matt eğilip Juno'yu sevgiyle okşadı. "Merhaba kızım."

Kapı pervazına yaslandım, köpeğimin karakter zevksizliğinden dolayı ona kızıyordum. "Buraya nasıl girdin?"

Juno sırt üstü yuvarlandı, dili dışarı sarkmış, karnı yukarıdaydı ve Matt de sanki eski dostlarmış gibi köpeği okşadı. "Kapıcı beni yukarı çıkardı."

"Listede adınız yok."

"Bundan emin misin?" diye sırtarak sordu. Sonra bana baktı ve görünüşüme şaşkınlıkla tekrar baktı. "Vay canına. Sonunda oldu mu? Dar elbiseler ve yüksek topuklu ayakkabılar artık yok mu?"

"Ne sandın, ben de destekli sütyen ve Louboutin ayakkabılarla mı uyudum?"

Gülümsemesi şakacıdan baştan çıkarıcıya dönüştü. "Bunu bizzat biliyorum, sen bilmiyorsun."

Yanağımın içini ısırarak, beni sütyenimle -ve sütyensiz- gördüğü birkaç seferde, aslında pek de birlikte uyumadığımızı söylememek için

kendimi zor tutuyorum.

Bu yüzden şu anki görünümümden memnunum. Rahat kıyafetler bir nevi kalkan gibi; onun hamle yapmayacağını ve genellikle olduğu gibi çaresizce direnmek zorunda kalmayacağımın garantisi gibi.

Matt köpeğimi son bir kez sevdi ve ayağa kalktı. 1.88 metrelik boyu, 1.70 metrelik boyumun üzerinde tam olarak yükselmiyor ama yukarı bakmak zorunda kalıyorum ve bu sinir bozucu.

Doğrusu, onunla ilgili her şey sinir bozucu.

Bakın, düşmanların onun gibi görünmesi gerekmiyor. Ve yanlış anlamayın, geçmişteki tüm yanlış ilişkilerimize rağmen, Matt bir düşman. Bu nedenle, yara izlerine, göbeğe veya en azından asimetrik bir yüze sahip olması adil olurdu.

Yukarıdakilerin hiçbirine sahip değil. Basitçe ve isteksizce söylemek gerekirse, Matt Cannon'dan daha yakışıklı bir erkek bulamazsınız. O, altın çocuk kavramının somut örneği. Kusursuzca şekillendirilmiş sarı saçlar? Tamam. Yaramaz mavi gözler? Evet. Keskin çene? Hı hı. Kusursuz vücut...

Evet, sanırım ne demek istediğimi anladınız.

Ayrıca ondan nefret ediyorum.

Kapı pervazına yaslanıp, hâlâ onun girişini engelliyorum. "Neden buradasın ve Tanrı aşkına, kapıcım neden seni yukarı çıkardı?"

Matt, sanki bu onun hakkıymış gibi belime elini koyuyor ve daireme girebilmek için beni kenara itiyor. Sanki bu da onun hakkıymış gibi. Juno da onu neşeyle takip ediyor.

"Geçen ay Baltimore'daydınız," diyor.

Konu değişikliğine şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Peki, ne olmuş yani?"

"Kate'ten Juno'ya bakmasını istemiştin, ama o Jersey'e ailesiyle kahvaltıya gitti ve tren arıza yaptı. Köpeğinin dışarı çıkması gerekiyordu, bu yüzden... ben geldim. Juno ile çok iyi anlaştık, bu yüzden hafta sonu köpek bakıcılığı görevini üstlendim."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Öylece oldu işte. Dairemdeydin. Köpeğimi izliyordun."

Bana aşağıdan bakıyor. "Garip davranma. Daha önce de senin dairene gelmişim."

"Evet, akşam yemekleri için. Gözetim altında. Ve ne zaman ki..."

Kaşları kalktı. "Evet?"

Kızarmayı reddediyorum ve cevap vermeyi de reddediyorum. Vücudumun bu adama duyduğu arzusun sağduyuyu nasıl alt ettiğini ve bunun sonucunda bir iki, hatta on iki kez birlikte olduğumuzu düşünmek bile istemiyorum. Ve kesinlikle bu konuda konuşmuyorum.

Kendine güvenli göz kırpması, tam olarak ne düşündüğümü bildiğini gösteriyor, ama bu sefer beni hiç umursamıyor. Bunun yerine, dairemi incelemek için dönüyor.

"Bunu daha önce hiç söylemedim ama mekanınızı çok beğendim. Juno ile birlikte orada kendimizi evimizde gibi hissettik ve ben de ona baktım."

"Juno evdeydi," diye belirtiyorum. "Sen davetsiz bir misafirdin."

Bunu görmezden geliyor. "Eviniz size uygun."

"Sanırım bunun içinde bir hakaret de var?" diye sordum arkamı dönerek mutfığa doğru ilerlerken.

"Hayır, gerçekten hoşuma gidiyor. Seninle ilgili beğendiğim tek şey bu," diyor beni takip ederken.

Bu iğneleyici sözü görmezden geliyorum, çünkü bu bizim alışkın olduğumuz bir şey. Ayrıca... ben de evimi seviyorum. Kırk ikinci katta, tam Park Avenue üzerinde ve sadece manzarası bile astronomik kiraya değer.

Ayrıca, sıradan bir anıt mezar olabilecek bir yeri yuvaya dönüştürdüğümü söylemekten de oldukça gurur duyuyorum. Deri kanepesi, sıcak ve rahat, üzerinde davetkar kırmızı yastıklar var. Sehpa yerine, kokteyller ve kokulu mumlar için bir tepsi bulunan kocaman bir pufum var.

Salonun bir köşesinde şarap rafı, diğer köşesinde köpek yatağı var, geri kalan kısım ise Empire State Binası'nın muhteşem manzarasına ve uzakta parıldayan şehir merkezinin ışıklarına bakan pencerelerden oluşuyor.

Mutfak da, en azından Manhattan standartlarına göre, oldukça davetkar; çünkü biz New Yorklular yemek pişirme becerilerimizle pek tanınmıyoruz.

Juno, çok sevdiği, her ne kadar biraz eski olsa da, gıcırtılı koyun şeklindeki oyuncağına doğru koşuyor ve köpek yatağına giriyor; ben de Matt'in mutfığa gelip bana katıldığını göz ucuyla izliyorum.

Üzerinde takım elbise var, bu da pek şaşırtıcı değil; neredeyse her zaman takım elbise giyiyor. Bu koyu gri, mavi kravatı da gözleriyle uyumlu, gerçi ortaçağ işkence odasında bile bunu fark ettiğimi itiraf etmezdim.

Alışkanlıktan, içgüdüden ya da belki de sadece kötü bir karardan dolayı, ikimiz için birer martini olacak şekilde malzemeleri ölçtüm. Votka

ve vermutu çalkalayıcıya eklediğim sırada Matt tezgahın etrafından geldi.

Hiçbir Şey söylemeden, elimden shaker'ı alıp tekrar elime geçirdi.

Bu, küstahça bir hareket ve tam da ona yakışır bir davranış. Ama normalde prensip gereği itiraz ederdim, ama bu gece kontrolün ona benden daha çok ihtiyacı olduğunu hissederek izin verdim.

Aklını kurcalayan bir Şey var—yoksa burada olmazdı—ve dn Wall Street Journal'da gördüklerime dayanarak, o Şeyin ne olduğuna dair oldukça iyi bir fikrim var.

Matt, sanki mutfağımda olup ikimize kokteyl hazırlamak dünyanın en doğal Şeyiymiş gibi, gidip dondurucuma buz ekliyor.

alkalayıcının kapağını kapatır, ancak çalkalamadan önce onu bir kenara koyar, takım elbise ceketini çıkarır ve yemek odası sandalyelerinden birinin arkasına fırlatır, sonra da kollarını sıvar.

Bronzlaşmış erkek kollarının üzerinden sıyrılan beyaz kollukları görünce ağzım biraz kuruyor ama cevap vermeyi ya da ilgili görünmeyi bile reddediyorum.

Neyse ki kokteyl alkalayıcısının sesi cinsel gerilimi yatıştırıyor. En azından ben öyle diyorum kendi kendime, bar arabamdan iki kokteyl bardağı alıp önüne koyarken.

Matt ieeği iki bardağa da süzdü. Benim bardağıma, tam istediğim gibi üç zeytin ekledi, sonra tezgahımdaki meyve tabağından bir limon alıp kendi bardağına da, tam istediği gibi, narenciye aroması kattı.

Benimkini bana uzattı, kendi kadehini kaldırarak kadeh tokuşturdu. "şerefe!"

"Yeni kazandığınız şhretinize mi?" diye soruyorum, bir yudum almadan önce bardağımı onun bardağıyla tokuşturarak.

"Gazeteyi gördünüz."

"Cannon, herkes o belgeyi gördü," diyorum kokteylimini alıp oturma odasına giderken ve yumuşak deri bir koltuğa oturuyorum.

Arkamdan gelip kanepenin kenarına oturuyor ve ieeğini bırakmadan önce bir bardak altlığı alıyor. Bunun, st orta sınıf bir ailede yetişmesinin bir sonucu olduğundan hiç şüphem yok. Kanı olabildiğince mavi olan arkadaşı Kennedy Dawson kadar st sınıf değil. Ama bir araya getirebildiğim kadarıyla, Matt'in Connecticut banliylerindeki çocukluğu, benim Philadelphia'daki erken yaşamımdan çok farklıydı.

Juno hızla yanına koşup kanepenin üzerine atladı; bunu genellikle sadece benimle yapar.

Matt, Juno'nun başını okşuyor, bana değil köpeğe bakıyor ve ben de lafi uzatmamaya karar veriyorum. "Burada ne yaptığınız konusuna ne zaman geleceğiz?"

Bana bakmadan gülümsedi. "Genellikle bir kadın, misafirine içecek hazırlamadan önce bunu sorar."

"Sana acıdım. Wall Street Journal'ı hatırlıyor musun?"

Gülümsemesi kayboluyor. "Unutması zor."

"Peki." İçeceğimden bir yudum alıyorum. "Vegas."

Yüzünü elleriyle ovuşturdu ve koltuğa yaslandı. "Troy'un bekarlığa veda partisiydi."

"Troy?"

"Kuzenim. Şimdi biraz ukala biri ama birlikte büyürken güzel anılarımız oldu."

"Eğer bekarlığa veda partisi olsaydı, neden kucağında çıplak bir kadın olan kişi o değildi?"

"Öyleydi," diye homurdanıyor Matt. "Sadece Wall Street Journal'da yer almadı."

Matt beni ne kadar çıldırtsa da, adama biraz acımamak elde değil. Savunmasız bir anımda birinin beni görmesinin ne kadar korkunç olacağını hayal bile edemiyorum, hele ki milyonlarca WSJ abonesinin görmesinin.

"Onunla birlikte olmadım."

Beklenmedik açıklama karşısında şaşkına döndüm ve gözlerimi kırıştırdım. "Sormadın. Ve bu kesinlikle benim işim değil."

Omuz silkip öne eğildi ve içeceğini aldı.

Derin bir nefes aldım. Söylediklerimin arkasındayım. Matt'in boş zamanlarında diğer kadınlarla ne yaptığı... kesinlikle beni ilgilendirmiyor.

Çıkmıyoruz. Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile. Sadece, sağduyularına aykırı olsa da, birlikte yatan iki insanız ve her talihsiz çıplak karşılaşma bizi birbirimize yaklaştırmak yerine daha da uzaklaştırıyor.

Ama yine de, aramızda özel bir bağ yok.

Yine de... Las Vegas'taki striptizciyle, ya da her neyse o kadınla yatmadığı için bir rahatlama var.

Bunun için kendimden nefret ediyorum, ama işte orada. Saf, güçlü ve kesinlikle analiz edilmemesi gereken bir rahatlama.

"Patronlar çok mu kızgın?" diye soruyorum.

Matt onaylayarak homurdandı ve martinisinden bir yudum daha aldı.

"Geçer," diyorum. "Başka bir skandal çıkar ve her şey unutulur."

Ayağa kalkıp pencereye doğru gidiyor, elindeki kokteyli de alarak Manhattan silüetini inceliyor. "Bana bir ültimatom verdiler."

"Ciddi misin?" diye soruyorum. "Bu kadar kötü mü?" Şaşırdım. Onun o büyük, sayısal zekasıyla Wolfe Investments için ne kadar değerli bir varlık olduğunu ben bile biliyorum.

Matt boşta kalan elini cebine soktu ve arkasını dönmedi. "Bence tam bir felaketler zinciriydi. Haberin Page Six yerine prestijli bir gazetede çıkması, birlikte olduğum bazı aptalların uyuşturucu kullanması ama muhabirin benim kokaine dokunmadığımı belirtmemesi, ayrıca Wolfe'un Ian'ın skandalından hâlâ kurtulmaya çalışması... Üst düzey yetkililer de gergin."

"Yani kucak dansı yaptırdığın için seni işten mi atacaklar?" diye şaşkınlıkla soruyorum. "Peki ya ne yaparsan?"

"Benim yerleşmemi istiyorlar."

Burun kıvırdım. "Gerçekten seninle tanıştılar mı?"

"Ian sakinleşti. Benden bile daha çılgındı."

Gözlerim onun sırtında. "Ciddi misin? Bunu yapacak mısınız?"

"Hayır, ciddiler," diyor, her zamanki küstah gülümsemesinden eser kalmamış bir şekilde bana dönerek. "Ya bir kız arkadaş edineceğim ya da işten atılacağım."

Matt'ın Ian ve Lara gibi uzun süreli bir ilişkiye gireceği düşüncesiyle göğsümde oluşan o küçük acıyı görmezden geliyorum.

Bunu düşünürken kokteylimden bir yudum alıyorum.

Durumu berbat ve hayatının düzeltilmesi gerekiyor. Ben de bunu yapıyorum. Aslında ortaya çıkmasına pek şaşırmadım, ancak yardım talebinin Wall Street Journal'ın bir düzeltme yayınlaması yönünde olacağını tahmin ediyordum.

Ama bu gidişle, bunu başarabilsem bile ne faydası olur bilmiyorum. Bu şehir, bu hayat tamamen itibar üzerine kurulu. Bir kere lekелendiğinde, lekeyi geri alamazsınız. Sadece başka bir şeyle lekelemeniz gerekir. Daha iyi bir şeyle.

Tıpkı bir kız arkadaş gibi.

Kabul etmekten nefret etsem de, planın bir mantığı var. Bir playboy skandalının etkisini hiçbir şey pranga ve zincir kadar dindiremez.

"Yardıma ihtiyacın var."

İçeceğinden bir yudum alıyor ve sessiz kalıyor.

Onu dürttüm. "Hadi ama Cannon, itiraf et. Buraya hiç gelmiyorsun. İkimiz baş başa hiç içki içmiyoruz, ta ki... biliyorsun işte, sonrasına kadar."

Kaşları yukarı kalktı. "Seks mi?"

"Doğru. Bu kesinlikle gündemimizde yok."

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Kıyafetlerinden tahmin etmiştim."

Aşağıya doğru bir bakış attım. "Kıyafetimde ne yanlış var?"

"Hiçbir şey. Sadece senin bir sweatshirt'ün olduğunu, hele mor çorapların olduğunu bilmiyordum."

"Takım elbisenizle mi yaşıyorsunuz?"

"Hayır." Kokteylinden bir yudum daha aldı. "Bazen çıplak oluyorum."

Mükemmel vücudunun tam olarak nasıl görüldüğüne dair görüntü zihnimde beliriyor ve onu bir kenara itiyorum. "Konuyu değiştiriyorsun," diyorum bardağımı masaya bırakırken. Bardak altlığı yok. "Ne istiyorsun?"

"Kahretsin, Sabrina, ne istediğimi zaten biliyorsun. Seni işe almak istiyorum."

"Bir kız arkadaşına ihtiyacın var. Sahte bir kız arkadaş," diyorum, isteği doğru anladığımdan emin olmak için.

"Evet. Önümüzdeki bir ay kadar bir kadına tamamen aşık olmam gerekiyor. Ve onun da bana bağılıymış gibi davranması gerekiyor."

"Vegas tüm kusurlarıyla," diye mırıldanıyorum, patronlarının ultimatomunu düşünürken.

"Planın berbat olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor.

Onun gerçekten sorduğunu, kendisi için bu kadar önemli bir konuda fikrimi gerçekten istediğini fark ettiğimde içimde bir haz ve gurur dalgası hissediyorum.

"Aslında... hayır," diyorum yavaşça, zeytin çiğnerken. "Bir erkeğin, doğru sosyete etkinliklerinde aynı kadınla birlikte görüldüğü sürece neredeyse her şeyden sıyrılabileceğini keşfettim."

İçini çekti. "Planın tamamen berbat olduğunu söylemeni umuyordum, böylece onu uygulamak zorunda kalmazdım."

"Hayatında küçük bir hanımefendi olmasından heyecan duymuyor musun?" Sesimi hafif ve şakacı tutuyorum, evlenmek için acele etmediğini, hatta sadece göstermelik bile olsa, bilmemenin verdiği rahatlamayı dikkatlice gizliyorum. Bu, benden yapmamı isteyeceği şeyin acısını hafifletmeye yardımcı oluyor:

Sahte kız arkadaşını bul.

Gerçek olmayacağını bilse de, önümüzdeki ay boyunca kendisine destek olacak mükemmel bir kadın bulma düşüncesi...

Pişmanlığı bir kenara bırakıyorum. "Peki, sahte kız arkadaşın. Onu bulmak için ne kadar vaktim var?"

"Ah..."

Onun rahatsızlığını görünce kaşlarımı çattım. "Az önce beni işe almanız gerektiğini söylediniz. Bunu düzeltmem gerekiyor, değil mi?"

"Evet, ama..." Elini yüzünden aşağı doğru indiriyor.

"Neyi kaçırıyorum?" diye soruyorum, kalbim hoşlanmayacağım bir şeyin geleceği beklentisiyle hafifçe çarpıyor. "Bir kız arkadaşına ihtiyacın var; sana bir kız arkadaş bulurum."

"Kız arkadaş istemiyorum. Yani, istiyorum ama..." Başını kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Seni istiyorum."

"Ne?"

"Sabrina, o rolü oynamanı istiyorum. Hayır, bu doğru değil." Hızlıca başını aşağıya eğdi, sonra tekrar gözlerine baktı. "Sana ihtiyacım var."

Nefesim bir hışımla dışarı çıkıyor.

Onu yanlış anlamışım. Kesinlikle yanlış anlamışım.

Sanki tuhaf bir alternatif evren girdabındaymışız gibi, hava birden durgunlaştı. Çünkü ancak alternatif bir evren, onun bana bunu sorabileceği veya benim de evet demeyi düşünebileceğim tek senaryo.

"Hayır," diyorum. "Kesinlikle olmaz."

Sanki mantıksız davranıyormuşum gibi iç çekti. "Sabrina, senden sevgili olmanı istemiyorum, sadece... öyleymiş gibi yapmanı istiyorum."

"Önemli değil. İlgilenmiyorum." İki bardağı da kapıp mutfığa yöneldim. Konuşma bitti.

"Fiyatınızı iki katına çıkarın. Bunu karşılayabilirim."

"Bundan şüphem yok, ama mesele para değil."

"Öyleyse konu ne?" diye soruyor, mutfığa doğru peşimden gelirken.

"Birbirimizi mahvederdik," dedim ona doğru dönerek. "Bunun farkındasındır herhalde."

Elini tekrar yüzüne götürdü. "Bunun farkındayım, ama seçeneklerim kısıtlı."

Burun kıvırdım. "Lütfen. Bu rol için canını verecek bir düzine kadın bulabilirim. Çoğuna para bile ödememize gerek kalmaz."

Sözlerim üzerine hem o hem de ben biraz geriliyoruz; yıllar önce yaşanan, bizi yıkıma götüren yolculuğun başlangıcı olan geceyi

hatırlıyoruz.

Matt koluma dokundu. "Sabrina."

"Şirketim karşılığında para kabul etmiyorum," dedim sessizce, dokunuşunu iterek. "Bunu en iyi sen biliyorsun."

"Bunu biliyorum, ama aynı zamanda çaresizim," diyor sesi telaşlı bir şekilde. "Durumu bilen birine ihtiyacım var. Yanlış anlama konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak birine. İmajım düzeltildikten sonra, hiçbir zarar görmeden yollarımı ayırabileceğim birine."

"Ve sence ben senin ölümcül düşmanın mıyım?"

"Seni istiyorum çünkü sen benim ölümcül düşmanımsın, Sabrina."

"Neden?"

Gözleri gözlerime kenetlendi. "Çünkü hayatımdaki tüm kadınlar arasında, bana asla aşık olmayacağına güvenilebileceğim tek kişi sensin."

5

MAT

Salı Gecesi, 19 Eylül

Sabrina Cross'la ilk tanıştığımnda, hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmüştüm.

Dört yıl sonra mı?

Hâlâ öyle düşünüyorum.

Bu kadın kusursuz, on numara. Hayallere layık kıvrımlar. Uzun, kahverengi saçları altın sarısı tellerle bezenmiş, gözleri delici ve mavi, yüz hatları ise hem kadınsı hem de inatçı.

Ayrıca tam bir baş belası.

Onu çekici bulduğum gerçeğinden nefret ediyorum, ama artık bu duruma razı olduğumu sanıyordum.

Ancak bu gece ona olan ilgim daha karmaşık.

Öncelikle, çekici görünmeye hiç çalışmıyor. Saçları dağınık bir topuz, makyajı gece için silinmiş. Pantolonu, günahkar derecede dar olsa da, rahat "evde geçirilen bir gece" tarzında. Ve sweatshirt'ü görünce şaşırdığımı da yalan söylemiyordum.

Sabrina'yı hep dar elbiseler veya vücuda oturan gecelikler içinde gördüm.

Bu versiyon daha... yumuşak. Ve inanılmaz derecede çekici.

Ama biliyor musun, yumuşak olmayan şey ne? Benim penisim.

Ayrıca, gözlerindeki öldürücü parıltı.

"Asla olmaz. Asla olmaz." Bardağını tezgâhın üzerine koydu ve votkaya uzandı, belli ki kendine bir içki daha yapmaya niyetliydi.

Elindeki Grey Goose şişesini alıp ikimize de yeni birer martini hazırlamaya başladım.

Buna gerçekten ihtiyacımız olacak.

“Sana sadece bir ay ihtiyacım var,” diyorum sesimdeki sabırsızlığı gizlemeye çalışarak. “İnsanlar inanır. Yıllardır birbirimizi tanıyoruz ve Ian’ın bizi tanıştırması, benim birdenbire yeni biriyle çıkmaya başlamamdan daha mantıklı olur. Ayrıca, senin... Külkedisi kompleksi falan yaşamayacağına da güvenebilirim.”

Sabrina gözlerini kırptırdı. "Külkedisi mi?"

“Biliyorsunuz işte... şık elbiseler, balolar...”

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Top mu?"

“Gala. Wolfe Galası. Benimle gelmeni istiyorum.”

Gülerek vermut şişesini bana uzattı. "Elbette biliyorsun."

Tamam. Demek ki onu ikna etmek zor olacak. Buna hazırlıklıydım.

Vermutu ölçüp çalkalayıcıya döktüm ve ona döndüm. "Fiyatını üç katına çıkar."

Başını şiddetle salladı. "Paraya ihtiyacım yok."

Hayır, öyle değil. Evi neredeyse benimki kadar gösterişli, hatta öyle olmasa bile, maddi kazanç için hiçbir şey yapan bir kadın değil. Bunu dört yıl önce çok ağır bir şekilde öğrendim ve bunun bedelini en ağır şekilde ödedim:

O.

“Tamam, parayı boş ver,” dedim buz makinesine gidip shaker’ı doldururken. “Ne istiyorsun?”

Başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

“Mutlaka istediğiniz bir şey olmalı. Eğer para sizi motive etmiyorsa, sizi motive eden bir şey söyleyin.”

"Kafanı gümüş tepside mi sunacağım?"

Bunu görmezden gelip dikkatimi kokteyllere veriyorum. "Ciddi misiniz? Fiyatınızı söyleyin."

Kavanozdan bir zeytin çıkarıp ağzına attı. "Ciddi misin? İstedğim hiçbir şey sende yok."

Onun arsız dudaklarını öpebilir, dudaklarındaki tuzlu zeytin suyunu yalayabilir ve yalan söylediğini kanıtlayabilirdim. Ama şu anda, bedeninden çok daha fazla, ama neredeyse aynı derecede, bir şeye ihtiyacım var.

Çalkalayıcının kapağını kapattım ve gerekenden daha sert bir yumrukla sıkıca kapattım. Kadın çok inatçı.

Omuzuma kaldırıp, vücudumda dolaşan tüm hayal kırıklığıyla sallıyorum. Las Vegas'taki aptallar, Wall Street Journal'daki geri zekalı, patronlarımla ve müşterilerimin tüm bu dramının ötesini görememeleri yüzünden duyduğum hayal kırıklığı.

İşimi kurtarmak için kendimden başka birine güvenmek zorunda kalmam.

İşimi kurtarabilecek kişi özellikle bu kadın.

Ama bu tam olarak doğru değil. Sabrina haklı. Başka birini bulabilirim. Hatta duygusal mesafesini koruyacak birini bile bulabilirim muhtemelen.

Doğrusu, başka birini istemiyorum. Güvenebileceğim birini istiyorum ve bunu ona itiraf etmektense ölmeyi tercih etsem de, Sabrina'ya güveniyorum.

O üç zeytini şişe geçirip kokteyl kürdanını bardağına bırakırken biz hiçbir şey söylemiyoruz. İkimiz de aynı anda limona uzanıyoruz, benim elim onun elini kavıyor.

Başka bir kadın elini hızla geri çekebilirdi, ama Sabrina Cross'ta hiçbir gerginlik veya tereddüt yok. Bunun yerine bana bakıyor, kaşlarını kaldırıyor. Geri çekil.

Elimi yavaşça elinden çekiyorum, parmak uçlarım pürüzsüz teninin üzerinde biraz oyalandıktan sonra elimi tamamen çekiyorum.

Limon kabuğunu özenle soyup bardağımın üzerine yerleştirirken acele etmiyor.

“Senden hiçbir şey istemiyorum,” diyor tekrar ve midem umutsuzlukla burkuluyor. “Ama... sana bu iş için mükemmel birini bulabilirim. Benden daha mükemmel birini. Bu konuda bana güvenmelisin. Bu benim işim, Matt. Sadece sorunları çözmekle kalmıyorum, nasıl çözüleceğini de biliyorum. Ve evlilik için mükemmel olan birçok bekar kadın tanıyorum. Onlar—”

“Hayır,” diye araya girdim. “Evlilik malzemesi istemiyorum.”

Bu konuda çok netim. Evlenmeyi asla düşünmeyen biri olarak, evlenmek isteyen hiçbir kadını yanıltmayı reddediyorum.

"Kafam karıştı," diyor, parmağını kaşlarının arasına bastırıp beni incelerken. "İnsanların bir kadınla evlenip yuva kuracağınızı düşünmesini istiyorsunuz ama yuva kurmayı düşünen bir kadın istemiyorsunuz? Bu nasıl olacak?"

"Evlenmeye istekliymiş gibi davranacak bir kadın istiyorum."

“Pekala. Benim de o bağlantılarım var.”

"Senin o lanet bağlantılarına ihtiyacım yok Sabrina, sana ihtiyacım var!"

Öfkemimi kontrol altına almaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. Durumu o kontrol ediyor ve bu beni sinirlendiriyor. İlk içgüdüm ona haddini bildirmek, çünkü biz böyleyiz—kontrol için savaşıyoruz, bu diğerini tabiri caizse dizlerinden vurmak anlamına gelse bile.

Ama ne kadar canımı acıtsa da, üstünlük sağlamaktan çok onun yardımına ihtiyacım var, bu yüzden yumruğumu sıkıp kendimi sabırla cevap vermeye zorluyorum. Dürüstçe. "Beni çıldırtıyorsun ama sana güveniyorum. Sadece sana."

Bunu ortaya döktüğüm için beni paramparça etmemesi için nefesimi tutuyorum.

Yüzündeki anlaşılmaz ifadeyle beni izlerken uzun bir sessizlik oluyor.

"Öyleyse başka birini bulacağıma güven," diye yanıtlıyor sonunda.

Tuttuğum nefesi bıraktım. Kahretsin.

Ama... Gözlerimi kısıyorum, çünkü gözlerinde her zamanki inatçı kararlılığın ötesinde bir şey var. Bir şey...

Uzaklaşmaya başladı ve ben de o şeyin ne olduğunu fark edince kolundan tuttum. "Korkmuşsun."

Sabrina alaycı bir şekilde, "Neyden?" diye sordu.

Hiçbir fikrim yok, ama onu harekete geçirecek şeyin ne olduğunu, yani istediğim harekete geçmesini sağlayacak şeyin ne olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum.

Hafifçe öne eğildim. "Bunu yapamayacağından, gerçekten istemeden bir çiftmişiz gibi davranamayacağından çok korkuyorsun."

Bu sefer bir homurtu duyuyorum. "Ters psikoloji mi? Gerçekten mi?"

Ona yavaş ve alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Kanıtla. Bana aşık olmaktan tamamen korkmadığını kanıtla."

"Aman Tanrım," diyor gülerek ve kolunu kurtarıyor. "Bu bende işe yaramayacak."

İçeceğimi yudumlarırken omuz silkip, kasıtlı olarak şüpheci bir ifade takındım.

Sessizlik uzar gider ve kadın öfkeyle içini çeker. "O kadar da karşı konulmaz değilsin, biliyor musun? Bu 'küçük hanımın kalbini kıramam' numarası biraz mide bulandırıcı."

Bunu görmezden gelip, aç olmasam bile buzdolabına gidiyorum. "Yiyecek bir şeyin var mı?"

Tam da beklediğim gibi, Sabrina hışımlla bana doğru geldi, avucunu buzdolabı kapağına vurdu ve bana dik dik baktı. "Sen asla aşık olacağım son kişisin."

"Hiç aşık oldunuz mu?" diye soruyorum biraz merakla.

"Elbette hayır," diyor.

"Buna inanmıyor musun?"

Cevabından emin değilmiş gibi dudağını ısırıldı. "Filmlerde gördüğünüz gibi kalıcı bir romantik aşk değil, hayır."

"Harika."

"Bu neden mükemmel?"

"Çünkü bu, kız arkadaşım gibi davranmanızda hiçbir sorun olmayacağı anlamına geliyor."

Hafifçe gülüyor ve başının yan tarafını buzdolabına yaslıyor. "Çok ısrarcısın."

"Ve sen de çok inatçısın. Ama ciddi söylüyorum... Neyden bu kadar korkuyorsun?" diye sessizce soruyorum.

Bir an için yüz ifadesi okunamaz haldeydi. Sonra yavaşça gülümsedi ve hafifçe yaklaştı. "Biliyor musun, ilişkilere bu kadar karşı olan biri için, benim sana aşık olmam fikrine oldukça takıntılısın."

Soruma cevap vermeyeceği belliydi ve hayal kırıklığımı bir kenara bıraktım. Sabrina'yı neyin harekete geçirdiğini anlamak hiçbir zaman kolay olmayacaktı. Bunu her zaman biliyordum.

"Ne diyebilirim ki, kıyamet beni büyülüyor." Omuzumu buzdolabına yaslayıp onun duruşunu taklit ediyorum.

"En azından, sana karşı hoşgörölü bir nefretten başka bir şey hissetmem için dünyanın sonunun gelmesi gerektiğini kabul ediyorsun."

"Ya da ben seni," diyorum, kadehimi kaldırarak.

Kaşlarını çatarken, koyu renkli kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi ve kadehini benimkine tokuşturdu. "Gerçekten yapamayacağımı mı düşünüyorsun? Bir ay boyunca seninle birlikte olup, hata yapmadan geçiremeyeceğimi mi?"

Buzdolabından uzaklaşıp tezgâha gidiyorum ve içeceğimi kenara bırakıyorum. "Ne düşündüğümün önemi yok."

Koluma dokunarak beni takip ediyor. "Yapabilir misin?"

"Ne yap?"

"Bir ay boyunca benimle vakit geçirip de cazibeme kapılmamak mümkün mü?" Bunu alaycı bir tonda söylüyor ama soru açıkça bir meydan okuma.

Meydan okumalardan geri adım atmakta hiçbir zaman iyi olmadım, hele ki onun meydan okuması mı? Unutun gitsin.

"Sanırım başarabilirim."

"Biliyor musun," diyor yüzümü incelerken, "beni düşündürdün."

"Tehlikeli," diye mırıldandım.

"Belki bu bizim için iyi olabilir."

Onun gerçekten de planıma katılmayı düşündüğünü fark edince kalbim sıkıştı. "Öyle mi?"

Sabrina başını salladı. "Aramızdaki bu tuhaf şey... birbirimizi aşağılamadan ya da birbirimizin kıyafetlerini yırtmadan bir arada yaşayamamamız..."

"Şunu da belirtmek isterim ki, ben her zaman sonuncusunun hayranıyım."

Hafifçe gülümsüyor. "Evet, ama bu... sağlıklı değil. Arkadaşlarımız için zor; bizim için de zor."

"Peki, birlikte vakit geçirmemizin bunu düzelterek mi düşünüyorsun?" diye soruyorum, sesime şüpheyi yansıtmamaya özen göstererek. En son istediğim şey onu bana yardım etmekten vazgeçirmek, ama Sabrina Cross ile aramızdaki sürekli var olan cinsel gerilimi, kavga ederek ya da sevişerek gidermeden bir saatten fazla geçirebileceğimiz bir dünya hayal edemiyorum.

"Sanırım öyle olacak," diyor, içeceğinden bir yudum alırken gülümseyerek. "Herkes açık yerlerde sevgiliymiş gibi davranmak, birbirimize nasıl saygılı davranacağımızı öğretebilir ve neredeyse sürekli yakın olmak, sana karşı duyduğum yanlış çekimden kesinlikle kurtulmamı sağlayacaktır."

Kaşlarımı çatıyorum. Her ne kadar istediğimi elde etmek üzere olduğumu hissetsem de, onun bu işi nereye götürdüğünden hiç emin değilim.

Yine de, çaresiz bir adamım. "Bu, bunu yapacağın anlamına mı geliyor?"

"Tek bir şartla."

"Adını koy," diyorum, ufukta gördüğüm zaferin vaadiyle kalbim hızla çarpıyor.

Bana bakıyor. "Artık tek gecelik ilişki yok."

"Wolfe Galası'ndan sonrasına kadar başka kadın yok. Anlaşıldı."

"Hayır, demek istediğim artık birlikte olmuyoruz," diyor elindeki bardağı kullanarak aramızdaki mesafeyi işaret ederek. "Bunu yapıyoruz, her şeyi temiz tutuyoruz. Kelimenin tam anlamıyla. Sahte kız arkadaşın ve çıkar ilişkisi içinde olduğun düşmanın olmayacağım."

Bu fikirden nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum.

Sabrina ile sık sık birlikte uyumuyoruz. Kendimi koruma içgüdüsü falan filan. Ama bu arzuya asla yenik düşmememe, ona asla dokunamama düşüncesi...

"Ya biri ya da diğeri, Cannon," diyor sessizce. "Ya kız arkadaşın gibi davranmama izin verirsin ya da beni ara sıra birlikte olduğun tek eşli kadın olarak tutarsın."

"Tek gecelik ilişkiymiş, yalan," diye mırıldanıyorum. "Bu tür etkileşimleri sen de en az benim kadar sık başlatıyorsun."

"Artık yapmayacağım. Aşıkmiş gibi davrandığımız sürece yapmayacağım." Bana doğru kirpiklerini kırptırdı.

"Bu çok saçma bir kural," diyorum. "Madem bu cehennemi birlikte çekeceğiz, bari biraz da zevk alalım."

Omuz silkerek, "İster kabul edin ister etmeyin. Elbette, şüpheli kamuoyunu aramızda bir ilişki olduğuna ikna etmek için ufak tefek dokunuşlar olabilir. Ama özelde, ellerimiz kendimize ait. Anlaşma bu." dedi.

Kusursuz yüz hatlarını inceliyor ve düşünüyorum. "Yani sana dokunamıyorum, başka kimseye de dokunamıyorum. Bu durum karşılıklı mı geçerli? Senin de başka erkeklerle ilişki yaşamam yasak mı?"

Köşedeki köpek yatağından Juno'nun hafif horlamaları dışında hiçbir şey sessizliği bozmazken, kadın bir an tereddüt eder. "Tamam. Adil. Başka erkek yok."

Kahretsin. Kahretsin. Çünkü beni asıl cezbeden şey bu.

İtibarımdan, işimden daha çok, bunu kabul edeceğim çünkü bu, bir ay boyunca bu kadına başka erkeklerin dokunduğu görüntüsünden kurtulacağım anlamına geliyor. Gerçekten de bir oyun olsa bile, onun benimmiş gibi davranabileceğim.

Sadece benimki.

Bardağımlı kaldırıyorum. "Anlaştık."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ama hemen kendine geldi ve bardağını kaldırdı. "İyi. Güzel."

Kadeh tokuştururken göz göze geliyoruz ve yanıldığımızı fark ediyorum. Bütün bu işin en zor kısmının, aşka inanmadığım halde aşıkmiş gibi davranmak olacağını sanıyordum.

Artık daha iyi biliyorum.

En zor şey, hayatım boyunca istediğim tek kadından elimi çekmek olacak.

6

SABRINA

Cumartesi Sabahı, 23 Eylül

Apartmanımdan çıkıp Park Avenue'ye adım attığımda aklımda iki düşünce belirliyor.

İlk gözlemim: Sonbahar gerçekten geldi ve her gerçek New Yorklu gibi, bu gerçeği fark ettiğimde gülümsüyorum çünkü bu, yeni siyah V yakalı kazağımın, dar kot pantolonumun ve süet bilek botlarımın ilk kez giyilmesinin zamanı geldiği anlamına geliyor.

İkinci gözlem: Matt Cannon, elinde iki Starbucks bardağıyla, pencereye yaslanmış bir şekilde apartmanımın önünde beni bekliyor.

Güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor ama bana doğru yürürken bakışlarının üzerimde gezindiğini hissediyorum. "Günaydın."

"Gerçekten mi?" dedim, uzattığı bardağı alırken. "Böyle mi olacak? İstedğin zaman, hiç haber vermeden mi geleceksin?"

Sırıtarak, "Artık benim maaşlı elemanımsın, değil mi?" dedi.

"Eğer bana dün gönderdiğiniz imzalı sözleşmeyi alıp almadığımı soruyorsanız, evet. Ama eğer aramızdaki anlaşmayı benim tekrar sizin maaşlı çalışanınız olmam olarak nitelendiriyorsanız, sözleşmeyi nereye sokabileceğinizi size göstereceğim."

"Sabahları çok huysuz oluyorsun. Bunu unutmuşum," diyor yanıma yürürken. "Peki, nereye gidiyoruz?"

İçecekten bir yudum alıyorum ve bunun bir kapuçino olduğunu, tek paket ham şekerle yapıldığını, tam istediğim gibi olduğunu görünce şaşırmıyorum.

Sessizce uzanıp elinden bardağını alıyorum ve bir yudum içiyorum.

Balkabağı baharatı. Vay canına. Bunu hiç beklemiyordum.

"Şimdi içkilerimizi paylaşacak mıyız?" diye soruyor bardağı geri verirken.

"Biz bir çiftiz, değil mi? Senin olan benim de."

Aslında bununla hiçbir ilgisi yok. Herkes hakkında her şeyi bildiğimi söylemişim ya? Arada bir de şaşırtıcı şeyler oluyor. Matt Cannon'ın kahve tercihi de bunlardan biri. Adamın aynı kahveyi iki kere içtiğini hiç görmedim.

Ian'ın ne içtiğini biliyorum: Sabahları az miktarda %2 sütlü Americano, bazen de yaz öğleden sonraları soğuk ve tatlı bir şeyler tercih ediyor. Kennedy Dawson'ın ne içtiğini de biliyorum: Her zaman sade kahve.

Peki ya Matt? O değişiyor.

Bazen karamelli Frappuccino oluyor. Bazen filtre kahve. Bazen ekstra çikolatalı beyaz mocha. Bazen de hiç tatlandırıcı içermeyen çift shot espresso.

Bugün, anlaşılan, balkabağı aromalı latte. Yarın ne olacağını kim bilir? Neden umursadığımı bile bilmiyorum. Sanırım tahmin edemediğim şeylerden, özellikle de Matt Cannon ile ilgili olanlardan hep nefret etmişimdir.

"Cevap vermedin. Nereye gidiyoruz?"

Madison Bulvarı yönüne doğru ilerlerken ona şöyle bir baktım. "7B maddesini gördünüz, değil mi? Hani tüm toplu halka açık etkinliklerin yirmi dört saat önceden bildirilmesi gerektiğini söyleyen madde?"

"Sorun yok," diyor. "İşte size yarın için brunch rezervasyonumuz olduğuna dair yirmi dört saatlik bildirim."

"Tahmin edeyim. Acaba Batı Köyü'ndeki, bir yumurta için on iki dolar alan, gösteriş meraklılarının uğrak yeri olan bir restoranda mı oturuyorlar?"

"Taze rendelenmiş trüf mantarı eklemek isterseniz 20 dolar."

"Madem sen alıyorsun, öyle yapayım. Ama o yarın. Bugün için programıma seni eklememişim."

"Burada olduğumu bile anlamayacaksınız," diyor.

Beşinci Cadde ve SoHo ile birlikte en sevdiğim alışveriş merkezlerinden biri olan Madison Bulvarı'na döndüğümüzde homurdanıyorum.

"Siz kendi işinize bakın. Ben de saygılı bir mesafeden sizi takip edeceğim."

“Ve insanların bizi birlikte görmelerini sağlayalım mı?”

"Aynen öyle," diyor hafifçe gülümseyerek.

“Pekala,” diye mırıldandım kapuçinomdan bir yudum daha alırken.

“Ama unutma Cannon, bunu sen istedin.”

"Ne istediniz?" diyor, önünde durduğum dükkanın kapısını otomatik olarak açarken.

Ona cevap vermek yerine içeri girdim ve her zamanki satış görevlimi bulmak için etrafa göz atmadan önce o da beni takip edip içeri girene kadar bekledim.

“Sabrina! Merhaba. Mesajımı aldın! Sonbahara ait bazı eşyalarımızı senin için saklıyordum. Bir oda hazırlayabilir miyim?”

“Kesinlikle, hepsini denemek istiyorum.”

Matt'ın hafifçe inlediğini görünce gülümsememi gizledim.

Güneş gözlüklerini başının tepesine itmiş, alışverişe gidecekmiş gibi tedirgin bir şekilde mağazayı inceliyor.

Monica ona meraklı bir bakış attı ve ben onu öne doğru çektim.

“Monica, bu Matt Cannon. Matt, Monica'nın Manhattan'daki en iyi moda anlayışına sahip olduğunu ve düzenli olarak düzgün görünmemi büyük ölçüde onun sayesinde sağladığını unutmamalıyım.”

Monica, Matt'e elini uzatırken bana, "Aman lütfen, seni bir çantaya bile giydirsem harika görünürsün," dedi.

Elini hafifçe sallıyor. "Memnuniyetle."

"Peki, Bay Cannon, Sabrina'ya sadece eşlik mi ediyorsunuz, yoksa sizi yeni erkek giyim ürünlerimizden birkaçını denemeye ikna edebilir miyim?"

Matt, şüphesiz itiraz etmek için ağzını açıyor, ama ben önce cevap veriyorum.

"Ah, ona kaşmir bir kazak giydirmeyi çok istiyordum," diyorum, elimi pazularının üzerinde gezdirerek Monica'ya ve bizi izleyen herkese, 'erkek arkadaş' kelimesini kullanmadan birbirimiz için ne ifade ettiğimizi anlatıyorum.

“Kesinlikle,” diyor Monica coşkuyla başını sallayarak. “Aklımda bir sürü şey var. Bana birkaç dakika verin, iki odayı hazırlayacağım.”

Matt kahvesini bitirirken "Harika," diye mırıldandı.

Kolunu çimdikleyerek burada ne yaptığımızı hatırlatıyorum. O da karşılık olarak kolunu omzuma atıyor ve intikam almak için biraz fazla sıkıyor, ama etraftakiler bana verdiği hayranlık dolu gülümsemeden bunu anlamazdı.

Ona karşılık ıslıl ıslıl bir gülümsemeye karşılık veriyorum. "Bugün benimle gelmeden önce bana danışmış olmayı ne kadar çok isterdin, değil mi?"

"Keşke bu kahve İrlanda kahvesi olsaydı."

"Şanslısınız," dedim, kapuçinomun son yudumunu bitirip, elinde iki kadeh şampanya olan başka bir satış görevlisine başımı sallayarak. "Viski değil ama..."

"İş görür," diyor Matt heyecanla.

"Şu kahve fincanlarını sizin için alabilir miyim?" diye soruyor kadın, neşeli bir gülümsemeye.

Starbucks kahvelerimizi şampanya ile değiştiriyoruz ve bir yudum alırken odayı şöyle bir gözden geçiriyorum. Burası en sevdiğim perakendecilerden biri ve amiral gemisi mağazaları olduğu için, ikram edilen şampanyanın da gösterdiği gibi, ekstra gösterişli.

Max & Belle, her boş alanı masalar, mankenler ve ürünlerle doldurmak yerine, bolca konforlu oturma alanı ve ana ekranları en son kataloğa ayarlanmış iPad'lerle donatılmış, vakit geçirmek için tasarlanmış bir mekan yarattı. Her üründen örneklerin sergilendiği birkaç raf bulunuyor, ancak envanterin büyük çoğunluğu gözden uzak tutuluyor; bu da her ürünün eşsiz olduğu izlenimini güçlendiriyor.

"Ne kadar daha burada kalacaksın?" diye soruyor Matt. "Dışarıda bekleyebilirim."

"Monica sana denemen için bir şeyler getiriyor."

"Üzerimde bir şeyler denemek istemiyorum. Zaten yeterince kıyafetim var."

"Bolca takım elbiseniz var," diye düzeltiyorum. "Peki ya kazaklarınız?"

"Bende de bunlardan bazıları var. Bu duruma katlanmak zorunda kalmamak için kişisel bir alışveriş danışmanına akıl almaz miktarda para ödüyorum."

"Dayanmak mı? Evet, çünkü Michael Bublé'nin müziği eşliğinde Veuve Clicquot yudumlayıp birinin size kıyafet getirmesini beklemek gerçekten zor bir hayat."

"Bana bu yapmacık suçluluk duygusunu yaşatma. Çoğu insanın alışverişi iş olarak görmediğinin farkındasın, değil mi?"

Ona doğru döndüm ve sesimi alçalttım. "Madem sen benimle gelmek istedin, o yüzden alışveriş günümü bozmanın bir faydasını görebiliriz."

"Bu benim işime nasıl yarayacak ki?"

"Matthew. Sessiz ol ve bana güven. Önümüzdeki beş dakika boyunca, alışverişten dolayı sinirli olduğunu unut ve tamamen aşık olmuş gibi davran."

"Neye aşık oldun?"

Burnumdan nefes veriyorum. "Benimle gel, aptal herif."

Arkamı gelişigüzel döndüm ve dükkanın diğer tarafındaki şık giyimli kadını fark ettim. O beni görmemişti ama içeri girdiğimiz anda ben onu görmüştüm.

Buraya gelmemizin sebebi o.

Matt Cannon'ın oyunculuk yeteneklerini test etme zamanı geldi.

Omuzları açık bir elbisenin bulunduğu ortadaki askıya doğru yavaşça yürüdüm, gri kumaşa ilgi duyuyormuş gibi yaparak bakışlarımı odada gezdirdim, ta ki kot pantolon ve kırmızı kazak giymiş kadına takılana kadar; gözlerim sanki onu yeni görmüş gibi kocaman açıldı.

"Georgie?" diye soruyorum, dikkatini çekmek için sesimi biraz yükselterek.

Kadın geniş bir gülümsemeyle arkasına döndü. "Sabrina. Merhaba, çok uzun zaman oldu!"

Ona doğru yürüyorum ve havadan öpücük gönderiyoruz, ama bu samimi, "seni görmek ne güzel" türünden bir öpücük, yapmacık sosyetik bir öpücük değil.

"Harika görünüyorsun," dedim, geri çekilip onu baştan aşağı süzdüm.

Bu da gerçek. Uzun, kıvılcı kahverengi saçları beline kadar özgürce bukleler halinde dökülüyor, kazağı spor salonunda kas yapmaya gerek kalmadan sağlıklı bir vücut yapısına uygun, gülümsemesi ise parlak ve neşeli.

Georgiana Watkins—hayır, Georgiana Mulroney—şehirdeki en sevdiğim insanlardan biri. Sanki Gossip Girl dizisinden fırlamış gibi ama en iyi anlamda. Zengin, evet, ama aynı zamanda tatlı. Durmaksızın mutlu, ama büyüleyici bir şekilde, rahatsız edici değil.

"Monica ile ikimizin de birlikte çalıştığını unutmuşum," diyor elimi sıkarak. "Siyah bir pantolon aramak için gelmişim ama her şeyi denedikten sonra sekiz tane poşet dolusu şey almış olacağım. Marly de öyle," diyor, birkaç metre ötede cep telefonuyla konuşan en yakın arkadaşını işaret ederek.

Marly'ye dostça el salladım, o da parmaklarını oynatarak karşılık verdi ve bana bir öpücük gönderdi.

"Buraya yeni mi geldin?" diye soruyor Georgie.

"Evet, ben ve—" Omzumu çevirip arkama baktım. "Matt, canım. Bir saniye buraya gel!" diye seslendim.

Gözleri kısa bir anlığına kısılıyor ve ben de ona "İşte bunun için bana para ödüyorsun" dercesine gülümsüyorum.

"Georgie, Matt Cannon'ı tanıyor musun?" diye soruyorum, yaklaşırken kolumu pazusuna koyup parmaklarımı orada oyalıyorum, sanki ona dokunmaktan kendimi alamıyormuşum gibi. "Matt, bu Georgiana Mulroney."

Gülerek, "Vay canına, düğünden neredeyse bir yıl geçti ve soyadımın bu olduğunu duymak hala tuhaf geliyor. Harika bir tuhafılık," diye neşeli bir şekilde Matt'in elini sıktı.

"Georgie'yi aslında kocası aracılığıyla tanıyorum," diye açıklıyorum Matt'e. "Andrew ile birlikte iş yaptık."

"Onun seni ilk tanıdığını hep unutuyorum!" diyor Georgie. "Andrew bir boşanma avukatı," diye açıklıyor Matt'e. "Nedense bu alaycı adamı yine de sevmeyi başarıyorum."

"Adını duydum," diyor Matt rahat bir gülümsemeyle, eli umursamaz ve dalgın bir dokunuşla belimi buluyor. "Ofisteki birkaç arkadaşım onu işe aldı."

Georgie üzgün bir ses çıkarır. "Evliliklerinin yürümediğini duyduğuma çok üzıldüm."

Matt göz kırptı ve bana hızlıca bir bakış attı; eminim ki bu bakış "Ciddi mi?" anlamına geliyordu.

Evet. İşte Georgie böyle biri; iyimser, gerçek aşka inanan ve benzeri özelliklere sahip. Ama onun hayata karşı bu Pollyannavari bakış açısı, onu arama sebebim değildi. Onun bağlantılarına ihtiyacım vardı.

Monica soyunma odası bölgesinden yaklaşıp beni öne çağırdı. "Özür dilerim Sabrina, Bay Cannon. Sizin için iki tane soyunma odası hazırladım."

"Çok teşekkürler," diyor Matt neşeli bir gülümsemeyle.

Hmm, belki de bu adam beklediğimden daha iyi bu işi yapıyor. Alışverişten nefret eden adam rolünden, kız arkadaşını memnun etmeye kararlı, rahat ve çekici bir adama hızla geçişi inanılmaz derecede inandırıcı.

Monica gülümseyerek, "Size biraz daha şampanya getireyim," dedi. "İsterseniz geri dönebilirsiniz."

“Kesinlikle.” Georgie'ye döndüm. “Seni görmek çok güzeldi canım. Yakında akşam yemeğinde buluşmalıyız.”

"Bunu çok isterim. Size birkaç tarih göndereceğim."

"Mükemmel."

“Pekala, yani...” Georgie gizli bir gülümsemeyle öne eğildi ve sesini alçaltarak, gözlerini kasıtlı olarak Matt’in belimdeki eline dikti. “Sizi burada birlikte gördüm mü, görmedim mi?”

"Bizi kesinlikle birlikte gördünüz," diyorum kurnaz bir gülümsemeyle.

Georgie göz kırptı. "Anladım."

İşte tam orada. Georgie Mulroney'i bu yüzden aradım. Kadın dedikoducu değil, ama gerektiğinde dedikodu zincirinin bir parçası oluyor.

Matt ve benim alışveriş gezimiz, öğle yemeğine kadar sosyal çevrelerde dedikodu dalgasının en çok konuşulan konularından biri olacak.

Bana hızlıca bir öpücük verip vedalaştı ve Matt'e el salladı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Hepimiz bir ara bir araya gelmeliyiz!"

"Kesinlikle, çok isterim," diyor Matt memnuniyetle.

Marly ve Georgie'ye el sallayarak veda ettikten sonra onu deneme kabini alanına götürdüm. Karma bir alan ve lise yıllarımda Gap'te gördüğümün aksine, satış görevlileri soyunma kabinlerinde taciz olaylarının yaşanmasından endişe duymuyorlar.

"Tezgahlar" kelimesi bile yetersiz kalıyor. İçinde küçük bir kanepe, bir sandalye, soğuk su şişesi bulunan koca bir oda var...

Rutini zaten bildiğim için Monica'nın beni gösterdiği odaya giriyorum ve Matt'in denemesi için yirmi maddelik bir listeyi saymasını gülümseyerek dinliyorum.

Denemem gereken yirmi kadar kendi kıyafetim var, bu yüzden bilek botlarımı çıkarıp işe koyuluyorum. Sütyen ve iç çamaşırla kalınca durup şampanyamı yudumlarken, önce elbiseleri mi yoksa etek ucunda biraz firfir olan, rüküş görünmemesi için şık bir tüvit eteği mi deneyeceğime karar vermeye çalışıyorum.

Eteği almak için uzanırken soyunma odasının kapısı açıldı. İçeriye Monica'nın girdiğini sanarak arkamı döndüm, oysa ben zaten içerideydim.

Bu Monica değil.

Matt, bakışlarındaki rahatsızlığı gizleyen sessiz bir tık sesiyle kapıyı kapattı. "Bunu sen planladın."

Şampanyadan bir yudum daha alıyorum ve onunla kapalı bir alanda neredeyse çıplak olmanın verdiği heyecanla kalbimin yerinden fırlayacak

gibi attığını gizlemeye çalışıyorum. "Neyi planladınız?"

"Bugün apartmanınızın önünde bekleyeceğimi biliyordunuz. Sizinle geleceğimi de biliyordunuz. Her şeyi planlamıştınız. İnkâr etmeyin."

Gözlerimi devirdim ve şampanyayı masanın üzerine bıraktım. "Neden inkâr edeyim ki? Bana bunun için para ödüyorsunuz."

"Yani Georgie denen kızla olan o etkileşim—"

"Her şey planlıydı," diye onaylıyorum. "Georgiana, New York sosyetesinin nabzını tutuyor ve benim... mesleğimin farkında. İlişkımız hakkındaki haberi organik bir şekilde yaymak için tam da ihtiyacımız olan kişi o. Dürüst olmak gerekirse, Cannon, beni dinliyor musun?" diye soruyorum bıkkınlıkla, çünkü açıkça dikkat etmek yerine beni süzüyor.

Gözleri tekrar gözlerime döndü. "Bana söylemeliydin. Planını bana da anlatmalıydın."

"Sana söylemiştim."

"Evet, buraya geldikten sonra," diyor.

Askıdaki elbiselerden birini incelerken ve neredeyse çıplak olmanın verdiği savunmasızlık hissini görmezden gelerek, "Bu konuda neden bu kadar sinirlisin anlamıyorum," diye mırıldandım.

Elbise elimden alınıp bir sandalyenin arkasına fırlatıldı, askısı da yere düştü.

"Şunu açıkça belirtelim: Ben sizin halledilmesi gereken aptal müşterilerinizden biri değilim," diye çıkıştı Matt.

"Bunu biliyorum. Ama güvenmeniz gerekiyor—"

Eli boynuma dolandı, yüzümü yukarı doğru kaldırdı ve nefesim kesildi. Kahretsin onu.

"Tek gecelik ilişki yok, unutma?"

"Biliyorum," diyor, alnını benimkine yaslayarak. "Ama sen böyle giyinmişken düşünemiyorum."

"Aslında hiç giyinmedim," diye mırıldandım.

Zoraki bir gülümsemeyle, "Aynen öyle," dedi.

Cevap vermiyorum ama nefes alışverişimizin sesi kendi başına çok şey anlatıyor.

İstek.

İhtiyaç.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Onun yanında her zaman böyle olmuştur, bu yüzden zaten bu kuralı koymuştum. Her şeye aşırı sevgi dolu bir insan olmayabilirim, ama

Matt'in kız arkadaşıymış gibi davranırken aynı zamanda onunla birlikte olmak tehlikeli bir durum olduğunu ben bile biliyorum.

Beynim bunu biliyor. Peki ya bedenim? Onu istiyor. Her zaman.

Onunla daha fazla zaman geçirmenin ona olan çekimimi ortadan kaldıracağına, sahte kız arkadaşı olarak onun kibirli tavırlarıyla düzenli olarak uğraşmak zorunda kalmanın, tüm kusurlarına sürekli maruz kalmanın, ona duyduğum her türlü arzuyu yok edeceğine çok emindim.

Şu ana kadar... planım işe yaramadı.

Cumartesi Sabahı, 23 Eylül

Beni daha çok neyin sinirlendirdiğinden emin değilim. Sabrina'nın her zaman benden bir adım önde olması ve benim bundan habersiz olmam mı, yoksa onun planının bir parçası olduğunu bilmeme rağmen ona deli gibi aşık olmam mı?

Ya da belki de değil, diye düzeltiyorum aynadaki yansımasında yüz ifadesini incelerken. Beş dakika önce, "ilişkimizin" sosyetik dedikodu ağına girmesini sağladıktan sonra son derece memnun görünüyordu.

Şimdi hem kızgın hem de tahrik olmuş durumda. Muhtemelen tahrik olduğu için kızgın.

Anlayabiliyorum.

"Çık dışarı." Sözleri sakın bir şekilde söylüyor. Tüm gerilim, gözlerindeki ölümcül uyarı parıltısından kaynaklanıyor.

"Tamam," diye mırıldanıyorum, dudaklarım neredeyse kulağına değiyor ama tam değmiyor. Kendime onu bırakmamı söylüyorum. Anlaşmamıza uymamı, ama lanet olası bedenim itaat etmiyor.

Temasla birlikte hafifçe nefes verdi, bir yandan da bana doğru kıvrıldı, vücudu sözlerini yalanlıyordu. "Ciddi misin? Bir ay seks yapmadan duramıyor musun?"

Sinirle dişlerimi sıktım. "Yani şu anda bunu isteyen tek kişi ben miyim?"

Diğer elim belinden yukarı doğru kayıyor, parmaklarım sutyeninin alt kısmına değiyor. Buna karşılık elimi itiyor ve sinirlenmeme rağmen

neredeyse gülümsüyorum, çünkü bu tam da onun tarzı. Tam da biz böyleyiz.

Bana doğru hızla döndü ve etrafımızdaki hava adeta kıvılcımlar saçtı. Öfkeyle, cinsel gerilimle, aramızdaki her neyse, her zaman böyleydi.

Keşke ne olduğunu bilseydim. Adı olup olmadığından emin değilim. Çünkü her ne kadar tek eşli ilişkiye uygun olmadığımı, ciddi bir kız arkadaş bile istemediğimi, hele ki bir eş hiç istemediğimi içten içe bilsem de, karşımda duran kadın bana "belki" diye düşündüren tek kişi.

Belki.

Bu saldırı karşısında çaresiz kaldım, aklıma gelen tek şeyi yaptım. Onu öptüm.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve dudaklarım onunkileri ele geçirirken aceleci bir hal alıyor.

Aniden kaskatı kesildi, ellerini omuzlarıma götürerek beni itmeye hazırlandı.

Yaklaşırken dokunuşumu yumuşatıyorum. İsterse uzaklaşabileceğini, ama başka bir seçim yapmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağımı belirtiyorum.

Dudaklarının kenarını hafifçe öpüyorum. Sen de beni öp.

Dudaklarım onun inatçı çenesinin üzerinde geziniyor. Beni geri istiyor musun?

Onun teslim olduğu anı hissediyorum, küçük bedeni benimkine karşı yumuşuyor. Onu kendime daha da yaklaşıtıyorum, dudaklarım tekrar onunkilerle buluşuyor...

"Sabrina, her şey yolunda mı?"

Sabrina, satış görevlisinin neşeli sesini duyunca geriye doğru sendeledi ve gözleriyle emredici bir şekilde elini ağzıma vurdu. Sessiz ol.

"İyiyim, Mon, teşekkürler!" diyor Sabrina da aynı neşeli tonda. Hakkını vermek gerek; sesi her zamanki gibi pürüzsüz ve dengeli. Bu kızı kolay kolay sinirlendiremiyorum.

Monica ise ima edileni anlamıyor. "Herhangi bir şeyde bir beden daha büyük mü lazım? Birkaç kişi omuzları açık elbisenin biraz dar olduğunu söyledi."

"Henüz ona sıra gelmedi. Haber vereceğim," diyor Sabrina, avucunu ağzıma daha sıkı bastırarak.

"Şu mavi balıkçı yaka kazak muhteşem değil mi?" diye gevezelik ediyor Monica. "Onu görür görmez, sana çok yakışacağını anladım."

Sabrina, "Bayıldım," diyor. "Kesinlikle benimle eve gelecek."

Gözlerimi kısıyorum çünkü tişörtü henüz görmediğinden oldukça eminim.

Elini ağzıma daha da sert bastırıyor. Sus.

Avucuna yaslanarak gülümsüyorum.

"Pekala, sizi yalnız bırakıyorum. Daha fazla şampanya ya da farklı boyutta bir şey isterseniz başınızı uzatın veya seslenin. Bay Cannon, sizin tarafınızda işler nasıl gidiyor?"

Gülmemi zor tutuyorum ve Sabrina yenilgiyi kabul edercesine alnını kısa bir süre omzuma yaslıyor.

"Herhangi bir fikrin var mı?" diye fısıldadım parmaklarının arasından.

Elini kaldırıyor ve beyninde bir çözüm bulmaya çalışırken çarkların döndüğünü adeta görebiliyorum ama yenildiğini anlıyor. Sabrina hafifçe iç çekiyor ve başını sallıyor.

"Bay Cannon?" diye tekrar soruyor Monica.

Boğazımı temizledim, kendimi hazırlık okulunda Bayan Gallagher'ın beni Jen Fowler'ı depoda ellemeye çalışırken yakaladığı zamanki gibi hissettim. "Sorun yok, teşekkürler," dedim, sesimdeki eğlenceyi gizlemeye çalışmadan.

Bir anlık kafa karışıklığı ve sessizlik oluyor ve Monica'nın, durum zihninde yerine otururken sessizce "oooo" dediğini hayal ediyorum.

"Tamam, harika!" diye neşeli bir şekilde seslendi, sesi öncekinden tam bir oktav daha yüksekti. "Hemen ön tarafa gitmem gerekiyor, ama birazdan döneceğim!"

Sabrina ve ben, Monica'nın soyunma odasından ayrıldığını gösteren o uzun süren sessizliğe kadar tamamen hareketsiz kaldık.

Sabrina geri çekilerek kısık bir sesle, "Şey," dedi. "Bu... korkunçtu."

"Hadi ama. Daha önce hiç soyunma odasında birlikte olmadınız mı?"

"On yedi yaşımıdayken bir alışveriş merkezinde giydiğimden beri giymemiştim," diyor, denemek için kıyafet yığınınından bir tişört alıp başından geçirirken.

"Beğendim," dedim, üzerime tam oturan kırmızı bluzu işaret ederek.

"Sus," diye mırıldandı, saçını etiketten kurtarmaya çalışırken.

Yardıma ihtiyacınız var mı?

"Hayır," diye tersledi sinirli bir şekilde. "Buradan çıkıp onun sana getirdiği şeylerden hangilerini alacağına karar vermen gerekiyor. Biliyor musun, hepsini al. Bundan sonra yapabileceğin en az şey bu—"

"Neyden sonra?" diye sordum, ellerini itip ipeksi saçlarının koyu renkli tutamlarını tişörtünün arkasındaki etiketten dikkatlice ayırarak.

"Soyunma odalarını kirlettikten sonra."

"Kirlletmek mi?" diye gülerek soruyorum. "Sadece bir öpücüktü. İşin en güzel kısmına bile gelemedik."

"Tanrıya şükür. Neredeyse kendi kuralımı çiğniyordum." Bu farkındalık karşısında gerçekten dehşete kapılmış gibi görünüyor.

Parmaklarımla çenesini kavrayıp yüzünü inceliyorum. "Ne zaman bu kadar tutucu oldun?"

"Ben muhafazakâr biri değilim; ben bir profesyonelim. Bu sizin için bir oyun olabilir, ama benim için değil. Bu benim işim."

"Buraya gelme nedenimizi unuttunuz mu?" diye soruyorum, biraz daha yaklaşıarak. "İşim için. Ve inanın bana, kariyerimin tehlikede olması, yardım için size gelmemi sağlayabilecek tek şey."

Gözlerini kırptıyor ve bir anlığına, yemin ederim yüzünde her zamanki küçümsemenin dışında bir şey görüyorum. Biraz incinmişliğe benzeyen bir şey. Sonra çenesini kaldırıyor ve o ifade kayboluyor.

"Çıkın dışarı. Soyunma odanıza geri dönün ve egzersiz için kredi kartınızı hazırlayın."

"Neden bu kadar sinirlisin anlamıyorum," diye homurdanıyorum o pantolonunu giyerken. "Plan bu değil miydi? İnsanların birlikte olduğumuzu düşünmelerini sağlamak?"

"Buradaki kilit kelime 'plan'," diye çıkıştı pantolonunun düğmelerini iliklerken. "İnsanlar bizi birlikte gördüğünde plan yapmamız gerekiyor, ergen gibi davranmaya yakalanmamamız."

Sırıttım. "Bence asıl kızgın olman sebebini biliyor musun?"

"Nefesimi tutmaktan bayılmak üzereyim, öğrenmek için can atıyorum."

"Bölündüğümüz için kızgınsın. Sadece seni öptüğüm için, ellerimi her yerine sürmediğim için kızgınsın." Onu sinirlendirmek için uzanıp saçının bir tutamıyla oynuyorum.

Sabrina uyarıcı bir şekilde parmağını kaldırdı. "Bana bir daha dokunursan, sözleşmemizi yırtıp seni yalnız bırakırım."

Bir an onu inceliyorum, ne kadar ciddi olduğunu düşünüyorum. Riske girmemek en iyisi.

Elim düştü. "Pekala. Bu sefer sen kazandın. Ne alacaksan al," dedim, devasa giysi yığınınca elimi sallayarak. "Ama Monica'dan eşyaları senin

dairene göndermesini iste. Biz çantaları yanımızda taşımayacağız."

Gözlerini kısarak, "Affedersiniz?" dedi.

"Öğle yemeğine gittiğimizde onlarla uğraşmak istemiyorum."

"Ah." Anlaşılan, plansız buluşmamızı uzatmak isteyeceğimi beklemiyordu ama bunu asla itiraf etmezdi. "Pekala. Şurada rezervasyonum var—"

"Seni ilgilendirmez," diye araya girdim. Artık onun kontrolü ele geçirmesine izin vermeyeceğim. "Yeri ben seçeceğim."

Ellerini beline koydu. "Rezervasyonlarınız nerede? Çünkü benim yerimde kesinlikle fark edileceğiz..."

"Burada faturaları kim ödüyor, ben mi yoksa sen mi?"

"Evet, ama işi halletmem için bana para ödüyorsunuz ve Fig & Olive'da öğle yemeği, doğru kişilerin bizi görmesini sağlayacak."

"Çabalarınızı takdir ediyorum ama şu an böyle süslü püslü yemeklerle uğraşacak havamda değilim." Soyunma odasının kapısını hızla açıp, "Rezervasyonlarınızı iptal edin," diyerek dışarı çıktım.

"Ancak rezervasyonlarınızın nerede olduğunu söylerseniz. Ya şöyle olursa—"

Onun itirazlarına rağmen kapıyı kapatıp giyinme odama gittim; orada bir yığın dokunulmamış kıyafet beni bekliyordu.

Öğle yemeği rezervasyonu yapmak için telefonumu çıkarıyorum. Evet, evet, neyse. Rezervasyon yaptırdığım konusunda yalan söyledim. İnanın bana, gerekliydi. Önümüzdeki ayı atlatabilmek için üstünlüğü ele geçirmem gerekiyor.

Komşu kapının açıldığını duyuyorum ve Sabrina, fazla tatlı bir ses tonuyla Monica'yı çağırıyor.

Monica, rahatça konuşabileceği mesafeye geri çekilerek, "Naber?" dedi.

Sabrina heyecanla, "Bir şekilde dünyanın en tatlı erkek arkadaşına sahip oldum," diyor. "Bugün tüm alışveriş faturamı ödemeyi teklif etti; inanabiliyor musunuz?"

Telefonumdaki restoran uygulamasından başımı hızla kaldırdım. Eyvah!

"O tam aradığım kişi!" diyor Monica, olayların bu şekilde gelişmesinden açıkça memnun. "Peki neye karar verdik? Kabul edenleri göreyim!"

Gözlerimi kapatıyorum, kız arkadaşım için ne alacağımı çoktan biliyorum.

Sabrina, "Bize biraz daha şampanya getirsen iyi olur," diyor. "Matt bana hepsini almamı söyledi."

Yemekleri vasat ama içkileri büyük ve sert olan bir restoranda iki kişilik rezervasyon yaptırırken başımı sallıyorum.

Biliyorum, biliyorum, öğleden önce içki içmek.

Ama kadınla tanıştınız. Beni suçlayabilir misiniz?

8

SABRINA

Cumartesi Öğle Yemeği, 23 Eylül

Kaşlarımı çatarak tabelaya baktım, Matt de restoranın kapısını benim için açık tuttu. "Bu bir zincir restoran değil mi?"

"Öyle."

"Ancak-"

Elini sırtıma koyup beni nazikçe öne doğru itiyor.

Göz alıcı dekorasyona, berbat aydınlatmaya ve bayat soğan halkası kokusuna tamamen hazırlıklıyım. Çocukluğumu, annemin zaman zaman kirli, yıpranmış restoranlarda çalışıp sonunda işten kovulmasını hatırlatan her şeye hazırlıklıyım...

Hoş bir sürpriz oldu.

Aydınlatma hoş bir şekilde loş ve restoran, kırmızı vinil zemin veya kağıt peçete dağıtıcılarından eser olmayan, uzun siyah deri koltuklardan oluşuyor gibi görünüyor. Philadelphia anılarımı tetikleyecek hiçbir şey yok.

Matt beni bara doğru yönlendiriyor. Ona izin veriyorum, çünkü bar taburelerinde yan yana oturmak, bir masada karşılıklı oturmaktan daha az samimi geliyor nedense.

"Biliyorsun, burada kimse bizi görmeyecek," diyorum yanına oturup çantamı yanımdaki tabureye koyarken. Alışveriş poşetleri –hepsi on iki tane– planlandığı gibi daireme teslim ediliyor. "Buraya sadece hafta sonları turistler, hafta içi de zincir restoranlarda çalışan şirket çalışanları geliyor."

"Biliyorum," diye homurdandı.

"Peki neden buradayız?"

"Çünkü hoşuma gidiyor," diyor.

"Pekala, tamam, neden buradayım?"

İçini çekti. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bunu iyice düşünmedim. Bildiğim tek şey, bir sürü şahit varken sana kıyafet almak için çok para harcadım. Kız arkadaşım da adımızı dedikodu çevrelerine yaydı. Yarın, escarole ve serbest dolaşan hindi sosisi gibi berbat şeylerle dolu küçük tabaklarda sıkıcı bir brunch'a katlanacağız. Yani şu anda tek istediğim, nispeten sessiz bir ortamda oturup kocaman bir Fransız usulü sandviç ve daha da kocaman bir martini içmek. Tamam mı?"

Dudaklarımı büzdüm ve düşündüm. "Pekala."

Gözlerini kısarak, "Bu belki de şimdiye kadar söylediğin en korkunç kelime," dedi.

"Nasıl yani?" dedim, barmen'in önüme yeni koyduğu sudan bir yudum alarak.

Matt biraz daha yaklaştı. "Beni tanıdığını ne kadar kolay unutuyorsun. Ve biliyorum ki, bir şeye kolayca razı olduğun her an, başına mutlaka bela gelir."

Gülümsememi gizliyorum çünkü kahretsin... beni tanıyor. Bir şeye hemen razı olmak ve kusursuz bir itaatkarlık rolü oynamak, uzun zamandır karşıma çıkan her şeyden ve herkesten bir adım önde kalma stratejimin anahtarı olmuştur.

Bakın, kontrolü elinizde tutmanın püf noktası, diğer insanların kontrolü ellerinde tuttuklarını düşünmelerine izin vermektir. Gemiye kendisinin yönettiğini düşünen bir erkek veya kadından daha hızlı gardını indiren kimse yoktur.

Doğrusunu söylemek gerekirse, şu an için "iyiyim" dediğim şey gerçekten de sadece "iyiyim" demek.

Yorgun olan sadece Matt değil. Evet, birlikte geçirdiğimiz süre sadece birkaç saat oldu ve bunun büyük bir kısmını şampanya içerek ve alışveriş yaparak geçirdik.

Pek de zor bir gün değildi.

Yine de, bu Matt ve beniz. Bu da demek oluyor ki, kolay diye bir şey yok. Her dakikamı onun farkında olarak geçirdim ve soyunma odasında olan her neyse, ona hiç girmeyelim bile.

O öpücüğün daha fazlasına dönüşmesine ne kadar yaklaştığımı, onu duvara yaslamasına izin vermeye ne kadar yaklaştığımı, hatta soyunma odasında hızlı bir ilişki yaşamaya ne kadar yaklaştığımı kendi kafamda bile kabul etmek istemiyorum.

Bu, yetişkin hayatım boyunca kaçınmaya çalıştığım her türlü aceleci ve kaba davranışın ta kendisi. Şu anki konumuma zekâmdan ya da sıkı çalışmamdan değil, dürtü kontrolümden dolayı geldim. Her zaman kontrolü elimde tutuyorum.

Neredeyse her zaman öyle. Yanımda oturan adam tek istisna.

Sarışın barmen güler yüzlü bir şekilde, "Sudan başka bir şey ister misiniz?" diye soruyor.

Matt önce sipariş vermem için başıyla işaret etti.

"Belvedere martini. Üç zeytin," diyorum.

"Aynı şey," diye tekrarlıyor Matt. "Ama küçük bir farkla."

"Anladım." Barmen votkayı getirmek için uzaklaştı.

"Belvedere, ha? Seni Goose kızı sanıyordum."

Menüyü elime alırken, "Ben votka seven biriyim," diye açıklıyorum. "Eşit fırsatlar."

"Oysa ben hiçbir ortak noktamız olmadığını sanıyordum."

"Ortak noktamızın olmaması hiçbir zaman sorunumuz olmadı," diyorum salata seçeneklerini incelerken. Izgara ton balığı mı yoksa tavuk mu? Karar vermesi zor.

"Öyle mi? Sorunumuz ne?" diye soruyor bana dönerek.

Menüyü bara geri koydum ve ellerimi kavuşturdum. "Şey... İlk aklıma gelen, her şeyin senin kendini beğenmiş bir ukala olmanla başlaması ve benim de—"

"Kin tutan, huysuz bir kadın mı?"

"Sanki hayali bir kırgınlığım varmış gibi değil," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Hayır. Ama sen dört yıl önce olan bir şeye takılıp kalmışsın. Bunun için yüzlerce kez özür diledim."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"İşte sorunumuz bu," diyor sesini biraz yükselterek. "Hiçbir zaman bu konuda konuşmak istemiyorsun, bu yüzden yıllar sonra hala birbirimizden nefret ediyoruz."

"Şu anda işinizi kurtarmanıza kimin yardım ettiğini unutuyor musunuz?"

"Bunu yapman için ne kadar para harcadığımı unuttun mu?" diye çıkıştı. "İyi niyetinden gönüllü olmadın ki."

"Benim kalbim yok. Bunu bana sen söylememiş miydin?"

"İsa," diye mırıldandı ellerini yüzüne sürerek. "Bizimle de hiç bitmiyor, değil mi?"

Cevap vermiyorum.

Barmen elinde iki tane nefis kokteyllle beliriyor. "Bugün yemek ister misiniz, yoksa sadece içecek mi?"

Salatayı boş ver. Bu adamla uğraşmak için enerji depolamam gerekiyorsa marul yetmez. "French Dip sandviç alacağım," diyorum. "Patates kızartmasıyla birlikte."

Matt bana şaşkın bir bakış attı. "Ben de aynısından istiyorum. Ekstra yaban turpuyla."

Barmen menülerimizi alıp giderken, "Neden bana öyle bakıyorsunuz?" diye sordum.

"Sizin salata sipariş edeceğinizi, sosun da ayrı olarak isteneceğini tahmin etmişim."

"Evet, seninle kavga etmek iştah açıyor."

Sırıtarak, "Biliyor musun, iştah açan başka ne var?" dedi.

Gülmekten kendimi alamıyorum, çünkü yüz ifadesi tam bir azgın erkek ifadesi. "Bunu yapmayacağız. Kavga ve cinsel ilişki olayından uzaklaşma planımızı çoktan unuttun mu?"

"Senin planın," diye mırıldandı. "Ben mevcut durumdan gayet memnundum."

İçeceğimi yudumluyorum. "Belki de şu anki durumumuzun sebebi çok erken bir ilişkiye başlamış olmamızdır diye hiç düşündün mü?"

"Yani, seninle tanıştığım ilk gece birlikte olduğum için pişman mıyım demek istiyorsun? Kesinlikle hayır."

"Ertesi sabah pişman olacağına eminim," dedim ona göz ucuyla kayıtsız bir bakış atarak.

Bana dönüp baktı. "Bunu zaten biliyorsun."

İçeceğimden bir yudum daha alıyorum. Haklı. Bunu biliyorum. Hakkını vermek gerekirse, o sabah söyledikleri için özür diledi. Ve ondan sonra da bir düzine kez daha özür diledi.

Hatta, özürlerinin, bizi en başından beri düşman konumuna getiren o düşüncesiz hakaretten çok daha içten olduğuna hiç şüphe duymuyorum.

Yani şimdi onun haklı olduğunu düşünüyorsunuz. Benim kin tutan, huysuz bir kadın olduğumu düşünüyorsunuz.

İlkini kabul ediyorum. Hiçbir zaman iyi, tatlı bir kadın gibi davranmadım.

Kin besleme konusuna gelince, bu daha çok bir kin değil... kendini koruma içgüdüğü. Matt Cannon o sabah beni, kendime asla incitmeyeceğime dair söz verdiğim bir şekilde incitti.

Bunun tekrar yaşanmasına asla izin vermeyeceğim. Üzülmektense kızmayı tercih ederim ve Matt bunun farkında olmasa da, bence o da aynı şeyi düşünüyor.

"Pekala, iş konuşalım," diyorum ağzıma bir zeytin atarken. "Temeli atmak güzel, ama Sam'lerin Page Six okuduğunu ya da Georgie ve ekibiyle gece kulübüne gittiğini hayal edemiyorum. Bütün bu olayı inandırıcı kılmak için tohumlar ekiyoruz, ama asıl önemli olan insanlara nasıl ulaşacağız?"

"Yani hafta sonlarımı nasıl geçirdiğimi beğenmedikleri için ayrılmakla tehdit eden müşterileri mi kastediyorsun?" diye homurdanıyor martini yudumlarken.

"Cannon, bu insanlar sana kumbaralarını emanet etmiyorlar. Sen her gün milyonlarca doları yönetiyorsun. Wall Street Journal'da gördükleri dışında senin hayatının nasıl olduğuna dair hiçbir fikirleri yok. Kimse o resimdeki adamın emekliliklerinin anahtarlarını elinde tutan kişi olduğunu hayal etmek istemez."

"Kredi kartını 'kız arkadaşı' için kıyafet alırken terleten adamı da istediklerinden emin değilim."

Gülümseyerek koluna hafifçe vurdum. "Bütçenizi aşacaksa, yarın hepsini geri alırım."

Kadehini benimkine tokuşturarak kadeh kaldırdı. "Endişelenme. Bunu karşılayabilirim ve her giyindiğinde ya da soyunduğunda beni hatırlayacağını bilmek her kuruşuna değer."

Gülümsemem kayboluyor, onunkisi ise genişliyor. "Aferin," diye mırıldanıyorum.

"Öyle tahmin etmiştim," diyor göz kırparak. "Pekala, bu gala hakkında konuşalım, bana eşlik etmen gerekecek... Büyük ve gösterişli bir bağış toplama etkinliği—"

"Matt, Wolfe Galası'na daha önce de katılmıştım."

"Elbette. Ian'ın sevgilisi olarak."

"Ian'ın arkadaşı olarak," diye düzeltiyorum, aslında bunu yapmak zorunda olmasam da. Herkesten önce Matt, Ian ile benim ilişkimin tamamen platonik olduğunu ve her zaman da öyle olduğunu biliyor.

"Bu yıl benimle geleceksin. Kız arkadaşım olarak."

"Sahte kız arkadaş," diye açıklama yapıyorum, barmen'in önümüze koyduğu sandviçlere yer açmak için içeceğimi kenara çekerek.

"Pekala. Eğer o zamana kadar birbirimizi öldürmezsek," diye mırıldandı Matt, Fransız usulü sandviçinden kocaman bir lokma alırken.

Evet, öyle işte.

İkimiz de sessizliğe bürünüyoruz ve onun düşünce akışının muhtemelen benimkine oldukça yakın olduğunu hissediyorum:

Bu nasıl işleyecek Allah aşkına?

Aynı odada bile zor durduğumuz halde nasıl aşıkmiş gibi yapabiliriz ki? Zoraki yakınlığın aramızdaki şeyleri değiştireceğinden çok emindim, ama şimdiye kadar ilişkimiz her zamankinden daha karmaşık görünüyor. Tanrı biliyor ya, duygularım karmakarışık. Ve bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum—

"Bu işe yaramayacak," diyor Matt, düşüncelerimi bölerek.

Sözleri karşısında midem alt üst oldu, ama bunun mesleki gururuma mı yoksa kişisel sonuçlarına mı darbe vurduğunu bilmiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Tabağını kenara itti, ağzını sildi. "Birbirimizi çıldırtıyoruz."

"Benden yardım istediğinde bunu biliyordun," diye belirtiyorum.

"Bir anlık dalgınlık. Ne kadar sinir bozucu olabileceğini unutmuşum."

"Ben mi?! Sen—" Sabır için derin bir nefes aldım, onun beni sinirlendirmesine izin vermemeye kararlıyım. "İlk gün. Geçmişimize bakınca, bazı aksaklıklar ve tartışmalar olması kaçınılmazdı."

Matt bana meraklı bir bakış attı. "Sana bir çıkış yolu sunuyorum. Neden bunu kullanmıyorsun?"

İyi bir soru. Bunu ortadan kaldırmalıyım. İşler daha da kötüye gitmeden ikimizi de bu durumdan kurtarmalıyım ama...

Başarısızlık düşüncesi acı bir tat bırakıyor. Öz değerimi tamamen her durumu kontrol edebilme, her sorunu çözebilme yeteneğime dayandırıdım.

Bunu benden almasına izin vermeyeceğim.

"Beni bir iş için tuttunuz," diyorum sessizce. "Bırakın yapayım."

"Yani her şey bundan mı ibaret? Sözleşmemizden mi?" diye soruyor, bakışları gözlerime kilitlenmiş.

Başımı sallamadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim, ama gözlerinin kısılmasından tereddüdümü gördüğünü anladım. Bunun sadece benim işimle ilgili olmadığını, hatta onun işiyle ilgili olmadığını tahmin ediyordu.

Yine de, sadece başıyla onaylıyor ve ikimizin de hazır olmadığı cevaplar için beni zorlamıyor.

9

MAT

Pazar Kahvaltısı, 24 Eylül

Biliyor musunuz, harika bir plan ne?

"Görüşmek ve görünmek" amacıyla patronlarınızın en sevdiği restoranda bir brunch planlıyorsunuz, umarım onlarla karşılaşır ve yeni "kız arkadaşınızı" gösterirsiniz.

Rosemary's'e adımımı attığım anda planımın işe yarayacağını anladım, çünkü barda kimler oturuyordu? Adam Feinstein'ın yanında, para stratejisinde eski usul yaklaşımıyla tanınan eksantrik bir milyarder olan Sam ve Samantha Wolfe.

Doğrusu, işlerin tam olarak böyle gideceğini düşünmemiştim. Bilerek normalden daha erken bir saatte brunch rezervasyonu yaptırmış ve Sabrina'dan önce, rezervasyon saatinden çok önce gelmiştim.

Planım, kapıya yakın bir masa ayırtmaktı, böylece Sams ailesi geldiğinde, "kız arkadaşım" çok rahat, çok göz önünde, romantik bir brunch yapabilecektim.

Ama... bu da işe yarayabilir. Ya da en azından, işe yaramasını sağlamaya kararlıyım.

Erken geldiğim için masamın henüz hazır olmayacağını gayet iyi bilerek hostese durumu bildirdim. Hostes, istersem barda bekleyebileceğimi, masamın "rezervasyon saatime yakın bir zamanda" hazır olacağını söyledi. Ben de kesinlikle barda beklemek istedim.

Sam ve Adam, muhtemelen kendilerine ait masayı beklerken mimosalarını yudumluyorlar ve henüz beni görmediler.

Sam'in omzuna elimi koyarak yaklaştım, kendinden emin bir gülümseme yüzümdeydi. "Bay Wolfe?"

"Matt!" Sam bana döndü, yüzünde şaşkınlık ve tedirginlik karışımı bir ifade vardı. Bir kez daha, o makaleyi yazan ve bir zamanlar altın değerindeki ismimi patronları utandıran bir koz haline getiren o ahmakı dövme isteği duydum. "Burada ne işin var?"

Sırıttım. "Rosemary's'e gittim. Herkesin yaptığı şeyi yapıyorum. Çok güzel bir brunch yiyorum."

"Sadece ekmekleri bile insanı mest ediyor," diye onaylıyor Samantha, sesi kocasınınkinden daha sıcak olsa da ifadesi aynı derecede şüpheli. "Matt, Bay Feinstein'ı tanıyor musun?" diye soruyor ve ekmek hakkındaki konuşmamızdan çok telefonuna ilgi duyan diğer adama işaret ediyor.

Adam Feinstein başını kaldırıp yuvarlak gözlüklerini burnunun üzerine doğru iterek bana ifadesiz, kayıtsız bir gülümseme verdi.

Elimi uzattım. "Bay Feinstein, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Matt Cannon. Wolfe Investments'ta çalışıyorum."

"Kim olduğunu biliyorum," diyor diğer adam, dikkatini tekrar telefonuna çevirerek. "Gazetedeki çocuk." Başını kaldırmadan gümüş rengi kafasını sallıyor. "Benim zamanımda insanlar paralarına ve itibarlarına daha dikkatli davranırlardı. Ve başkalarının parasına ve şirketlerinin itibarına daha saygılı olurlardı."

Ben gerildim ve Samantha da kısa bir an için hayal kırıklığıyla gözlerini kapattı.

Kahretsin. Kahretsin!

Feinstein'in açıkça belli olan küçümsemesine saygılı bir karşılık bulmaya çalışırken, bir kadın sesi adımları söylüyor. "Matt?"

Oh, çok şükür. Sabrina erkenden gelmiş, ne kadar da iyi biri.

Sesin geldiği yöne döndüm, ancak sesin Sabrina'nın sesi olamayacak kadar tiz olduğunu çok geçmeden fark ettim ve karşımda bana sırıtan sarışın bir değil, iki kadın gördüm.

İkisiyle de yattım. İkisiyle de. Aynı anda değil, ama sanırım bu ayırım şu anki durumda beni kurtarmaya pek yaramayacak.

"Merhaba..." Beynim isimlerini arıyor. İkisinin de ismini. Hiçbir şey hatırlayamıyorum. Savunmamda şunu söylemeliyim ki, yıllar geçti. Ve bulanık hafızam bana onları aynı barda tanıdığımı söylese de, birbirlerini tanıdıklarından, hele ki birlikte kahvaltı ettiklerinden haberim yoktu.

İkisi de beklentiyle bana bakıyor ve kafamdaki alarm zilleri son hızla çalmaya başladı, özellikle de Feinstein'in arkamdan burnunu çektiğini duyduğumda, o minicik seste dünyanın tüm yargılayıcı tonu vardı.

Sam'in iç çektiğini duyuyorum ve sarışınlardan biri bana acıyor, ama bu hiç de yardımcı olacak bir şekilde değil.

"Kara'yım, aptal!" dedi bana doğru yaklaşıp kolunu boynuma dolarken.

Seçeneklerim pek iyi değil. Kollarımı sarkıtabilirim... garip olur. Onu itebilirim... kaba olur. Ona geri sarılabılırım...

Bu sefer de kolumu beline dolayarak, umarım dostça ve platonik bir selamlama hareketiyle hafifçe sarılıyorum. "Elbette."

Geri çekilmeye başlıyorum, ya da en azından deniyorum, ama o yapışıp kalıyor, patronlarıma ve Adam Feinstein'a dönüyor ve tıpkı kabuslarımdan fırlamış bir sahne gibi konuşmaya devam ediyor.

"Matt'i nereden tanıyorsunuz?"

Samantha'nın gülümsemesi yapmacık. "Birlikte çalışıyoruz."

"Onlar benim patronlarım," diye hemen ekliyorum, bunun Kara'nın ağzını kapatmasını veya en azından bundan sonra söyleyeceklerini süzmesini sağlayacağını umarak.

Ne yazık ki öyle değil.

"Aa, ne kadar harika!" diye coşkuyla söylüyor Kara. "Matt ve ben eskiden birlikte partilere giderdik. Aman Tanrım, ne kadar kaba davranıyorum." Kara, arkadaşını geç de olsa hatırlayarak geri çekiliyor. "Arkadaşlar, bu benim arkadaşım Robin."

Robin'in gülümsemesi Samantha'nınki kadar gergin. "Matt ile tanıştık."

Kara şaşkınlıkla arkadaşına baktı, sonra da bana döndü; parçaları bir araya getirdikçe yüz ifadesi gözle görülür şekilde soğudu.

Hadi ama bayanlar. Yıllar geçti ve biz sadece bir kez birlikte olduk. Eminim ki ikisi de bizim sadece bir ilişkimiz olduğu yanılgısına kapılmamıştır...

Gömleğimin yakasını çekiştirme dürtüsüne direniyorum çünkü birdenbire itibarımın sandığımdan çok daha fazla onarıma ihtiyacı olduğunu fark ediyorum.

Kolumu Kara'dan kurtarmaya çalışırken, saatime bakıyormuş gibi yaptım. "Biliyor musunuz, hepiniz beni mazur görürseniz, aslında biriyle buluşacağım—"

"İşte buradasın!"

Sabrina Cross'un etkileyici sesinin, ajitasyon ve tahrikten başka bir şeye yol açabileceğini hiç düşünmemiştim, ama bugün, onun alçak alto sesi bambaşka bir şey uyandırıyor:

Rahatlama.

Ona doğru döndüm, ama içine düştüğüm bu karmaşayı nasıl açıklayacağımı ve ince bir şekilde nasıl yardım isteyeceğimi düşünmeden önce, o duruma el koydu.

Samimi bir gülümsemeyle Robin'in koluna dokundu. "Merhaba, sen Kara mısın?"

"Hayır, öyle," diyor Robin arkadaşına doğru sert bir şekilde başını sallayarak.

"Ah, ev sahibi sizi arıyordu," diyor Sabrina. Sonra sesini alçaltıyor. "Yerinizde olsam hemen ilgilenirdim. Buranın rezervasyonlarınızı sadece kısa bir süre için tuttuğunu, sonra da gelen müşteriler için listeden çıkardığını fark ettim."

"Pekala, teşekkürler," diyor Robin, ev sahibine ve ardından arkadaşına bakarak. "Kara. Hadi gidelim."

Kara isteksizce kolumu bıraktı ve bıraktığı anda Sabrina orada belirdi, diğer kadını ona dokunmadan bir şekilde kenara itti. Son bir kez bana doğru baktıktan sonra Kara, arkadaşının peşinden bekleyen hostese doğru gitti.

İşte böylece, sorunlarımdan ilki çözüldü.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim," diyor Sabrina, kolunu samimi bir şekilde pazularımın üzerinde gezdirip sonra dudaklarını benimkine değdirirken. "Bir türlü taksi bulamadım—" Sabrina, sanki yalnız olmadığımızı yeni fark etmiş gibi sözünü kesiyor. "Aman Tanrım! Samantha. Sam. Nasılsınız?"

Yanımdan geçip Samantha ile havadan öpücük alışverişinde bulundu ve Sam'e geniş bir gülümsemeyle baktı.

"Sizi o zamandan beri görmemişim... Ha, o hangi bağış toplama etkinliği? Neyse, önemli değil. İkinci de görmek çok güzeldi."

Kadın konuşmaya devam ediyor, bir şekilde rahatsız edici olmadan büyüleyici olmayı başarıyor ve üst düzey yöneticilerin yüzlerindeki buzların eridiğini, omuzlarının gevşediğini adeta görüyorum.

Samantha, Sabrina'ya, "Bu kitap önerisi için çok teşekkür ederim," diyor. "Kitap kulübümüz bu yıl okuduğumuz en iyi kitap olduğuna karar verdi ve kesinlikle grubumuza katılmayı düşünmeni istedik."

Sabrina ile patronumun patronunun aynı kitap kulübünde olması düşüncesi biraz korkutucu, ama Sabrina'nın The Sams'i bu kadar kolaylıkla ele almasına minnettar olmaktan başka bir şey hissedemiyorum.

Adam Feinstein muhtemelen kaybedilmiş bir dava, ama...

Sabrina keyifle hafifçe nefes nefese kaldı. "Bay Feinstein, siz misiniz?" Adam bar taburesinde otururken elini dizine hafifçe vurdu; bu hareket hem şakacı hem de samimiydi.

Ona ters ters bakacağını bekleyerek kendimi hazırladım, ama o bunun yerine genişçe sırtıyordu.

"Bak sana, köşede sessizce oturuyorsun," diyor, yanağına bir öpücük kondurmak için eğilerek. "Geraldine senin onsuz kahvaltı yaptığını biliyor mu acaba?"

Geraldine mi? Geraldine de kim Allah aşkına?

Feinstein gülümseyerek gözlüklerini düzeltti. "Bu hafta sonu kız kardeşini ziyaret etmek için Fort Lauderdale'e gidiyor. Sam ailesi de bana üçüncü kişi olmama izin verecek kadar nazık davrandı."

Sabrina, "Peki Amy?" diye soruyor. "Harvard'ı nasıl buluyor?"

Bay Feinstein gururla, "İlk birkaç hafta boyunca sadece mutlu telefon görüşmeleri aldık," diyor. "Bundan daha gururlu ve minnettar olamazdık. Siz o telefon görüşmesini yapmasaydınız..."

Sabrina elini sallayarak, "Ha, dur artık," dedi. "Amy çok zeki. Eminim benim yardımım olmadan da Harvard'a girerdi."

Kafam karıştı. Sabrina, Adam Feinstein'i tanıyor mu? Ve karısını?

Peki kızının Harvard'a girmesine yardım etti mi?

"Burada, şey—" Adam bana bakıyor, sanki ya adımı hatırlamıyor ya da hatırlamak istemiyor.

"Matt'le tanıştın, değil mi? Matt Cannon?" Yanıma doğru geri çekildi ve gözlerini deviriyormuş gibi yaptı. "Herkesin onun adını bu kadar iyi bilmesinden pek hoşlanmıyorum açıkçası. Bekarlığa veda partileri—her kadının en büyük kabusu, değil mi?"

Samantha'ya şakacı bir şekilde göz kırpmıyor ve CEO hiç tereddüt etmeden karşılık veriyor: "Şunu söyleyeyim, Sam'in bekarlığa veda partisi günlerinin geride kalmasına minnettarım. Artık onun fazla başının belaya girmesinden endişelenmeme gerek yok."

Sam babacan bir şefkatle omzumu kavradı ve yaklaştı. "Hayatımda bir iki kez kucak dansı yapmışımdır. Sadece bana mı öyle geliyor yoksa bu

kadınlar çok ısrarcı mı? Kaba davranmadan bu durumdan nasıl kurtulacağımı bir türlü çözemedim."

Garson üç menüyle geliyor. "Wolfe, üç kişilik grup musunuz? Masanız hazır. Beklettiğimiz için özür dileriz. Masanızdaki kişiler son dakikada tatlı siparişi vermeye karar verdiler."

"Destekleyebileceğim bir karar," diyor Bay Feinstein ayağa kalkıp barda bıraktığı fötr şapkasını alırken. "Ben de biraz tatlı yiyebilirim. Sabrina, canım, seni görmek çok güzeldi. Geraldine seni kaçırdığı için üzülecek."

Sabrina gülümseyerek elini okşadı. "Florida'dan döndüğünde mutlaka görüşmeliyiz. Kokteyl içelim mi?"

"Bu harika olurdu." Bay Feinstein'in bakışları bana eskisine göre daha az babacan ama çok daha dostane. "Bay Cannon, tanıştığımıza memnun oldum. Bu göreve layık olmak istiyorsanız başınızı beladan uzak tutsanız iyi olur." Sabrina'ya başparmağıyla işaret etti.

"Kesinlikle, efendim. Dersimi aldım."

Adam gülümsedi ve başıyla onaylayarak koluma hafifçe vurdu.

Wolfe ailesi bana anlamlı bir bakış atarak "sonra konuşuruz" der gibi baktılar, ardından hepimiz vedalaştık ve üçü de garsonu takip ederek restoranın arka tarafına doğru ilerlediler.

Sabrina, Feinstein'in boşalttığı bar taburesine oturuyor ve barmenin gözüne çarparak iki mimosa sipariş ediyor, ardından bacak bacak üstüne atıp zafer kazanmış bir gülümsemeyle bana dönüyor. Hiç şüphe yok ki, tüm sabahımı ustaca ve başarılı bir şekilde mahvettiğini biliyor.

Kahretsin. Artık onunla birlikte yaşayamayacağım.

10

MAT

Pazar Kahvaltısı, 24 Eylül

"Neden zaferinle övünmüyorsun?"

Sabrina mimosasından bir yudum aldı. "Neden sevinçten havalara uçayım ki?"

"Çünkü benim hayatımı kurtardığını çok iyi biliyorsun."

Omuz silkerek, "Bunun için bana para ödüyorsunuz zaten. Övünmeye gerek yok. Zaten işimde iyi olduğumu biliyorum." dedi.

"Evet, haklısın. Seni hafife aldım. Özür dilerim."

Bana şaşkın bir bakış atıyor, sonra da alaycı bir ton arar gibi beni inceliyor. İsteddiği kadar bakabilir; hiçbir alay yok. Hak edene hakkını verebilirim ve burada kesinlikle vermem gerekiyor.

Masamızda yaklaşık yarım saattir oturuyoruz ve geçen her an gerginliğim biraz daha azalıyor. İtibarım konusunda henüz tehlikeyi atlatmamış olsam da, onun sayesinde hasar kontrolü konusunda sağlam bir adım attığımdan eminim.

"Bizi izliyorlar mı?" diye soruyorum.

"Söyleyemem," diyor Sabrina. "Ama ne olur ne olmaz diye..." Çatalıyla bir lokma yumurta alıp masanın üzerinden bana doğru uzatıyor, yüzünde hayranlık dolu bir gülümseme var.

Gözlerimi deviriyorum, Wolfe'lara ve Einstein'a sırtımı döndüğüm için bunu yapmaktan kurtulabiliyorum.

Yine de, itaatkâr bir şekilde onun çatalından yumurtaları yiyorum, çünkü anlaşılan aşık insanlar böyle yapar? Ben bilemem.

"Sence buna inanmış mı?" diye soruyorum.

"Kim, Adam mı?" diye soruyor, mimozasından bir yudum daha almadan önce.

Onun adını bu kadar rahat bir şekilde kullanmasına başımı salladım. "Evet, Adam. Adam Feinstein'la, eşiyle ve kızıyla samimi, en iyi arkadaş seviyesinde olduğunuzu hiç neden dile getirmediğiniz?"

"İşte bu yüzden bana bu kadar yüksek ücret ödüyorsunuz," diyor gülümseyerek. "Hem de çok tatlı bir aileler. Geçen yıl beni Hanuka partisine davet ettiler."

"Onlarla bayram mı kutluyorsunuz? Siz Yahudi bile değilsiniz."

Omuz silkerek, "Ne olmuş yani? Bunu biliyorlar. Tıpkı tatillerin yalnız geçebileceğini bildikleri gibi." dedi.

Bu itirafa biraz şaşırmış bir şekilde yukarı baktım. Nedense, Sabrina Cross gibi küstah ve kendine güvenen birinin yalnız olabileceği hiç aklıma gelmemişti, ama...

Tabii ki öyle olurdu. Nasıl olmasın ki? Ailem beni çıldırtıyor ama yine de tatillerde gidebileceğim sıcak bir yer, orada beni gördüklerine sevinirler.

Sabrina'nın aile durumu hakkında, ailesi olmadığı veya en azından iletişim halinde olduğu kimse olmadığı dışında, ayrıntılı bir bilgiye sahip değilim.

Onu hiçbir bayram kutlamasına dahil etmeyi hiç düşünmediğim için boğazım suçluluk duygusuyla düğümleniyor. Teklifimi kabul edeceğinden değil, ama tüm bayramları yalnız başına geçireceğini düşünmek...

"Bana öyle bakmayı bırak," diyor, bir parça pastırmayı kemirirken.

"Ne gibi?"

"Sanki bana acıyorsunuz. Emin olun, tatil rutinime gayet memnunum."

Bu konuda daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Yalnız mı kutluyor? Yoksa Ian'la mı? Ya da...

"Tavşanlarınız az önce gitti," diyerek düşüncelerimi böldü.

"Tavşanlarım mı?"

"Barmen kızlar: Kara ve Robin."

Yüzümü buruşturdum. "Doğru. Kendimi savunmak için..."

Ellerini kaldırıyor. "Yapma. Bana açıklama borçlu değilsin, unutma? Ve eminim ki, birlikte olduğun kadınların isimlerini hatırlamakla neden uğraşmadığın konusunda gayet mantıklı bir savunman vardır..."

Masadan uzanıp Benedict yumurtamdan birazını onun geveze ağzına tıktırıyorum.

"Özür dilerim," dedim o çiğnerken, bir yandan da gözlerimi dikerek. "Feinstein'ın bu tarafa geldiğini sandım. Yemeğimi onunla paylaşarak ona ne kadar hayran olduğumu bilmesini istedim."

Yutkunuyor ve ağzını açıyor.

"Ve," diye söze başlamadan önce söylüyorum, "o zamanlar isimlerini biliyordum. Sadece... üzerinden epey zaman geçti. Yani, yıllardır birlikte olmadığım iki kadının sadece birbirlerini tanımakla kalmayıp, bugün aynı restoranda ortaya çıkma ihtimali ne kadar olabilir ki?"

Omuzlarını silkerek, "Burası popüler bir brunch mekanı," diyor. "Buradaki insanların yarısını tanıyorum."

"Evet, bunu anladım. Beş dakika bile geçmeden birileri gelip seninle sohbet etmeye çalışıyor."

"Bu da sizin lehinize işliyor." Mimosasını bana doğru uzatıyor. "Bizi birlikte gören ne kadar çok insan olursa o kadar iyi."

"Biliyorum."

Öne doğru eğildi. "Neden bu kadar gerginsin? Sadece brunch. Brunch'ı sevmiyor musun?"

"Tam olarak değil."

"Herkes brunch'ı sever."

"Hayır, herkes brunch'ı sevmez. Bütün bu tantanayı sevmiyorum. Neden sadece bir yığın yumurta alıp işi bitiremiyoruz ki?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bir yığın yumurta mı?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun." Tabağımı kenara itiyorum. "Brunch her zaman çok zahmetli bir iş."

"Cannon, yemek yüzünden bayağı sinirleniyorsun. Hala gergin misin?"

"Evet, sanırım öyle," diye itiraf ediyorum. Gerginliğimin geçtiğini sanıyordum ama belki de sadece hafiflemiş. Hala kendimi... tuhaf hissediyorum. "Sams'lerin olacağını tahmin ettiğim yere gitme planım tehlikeli bir şekilde ters tepmeye yaklaştı."

"Evet, işte bu yüzden benim planlarımı takip etmeliyiz. Ama her şeye rağmen, seni o berbat durumdan oldukça güzel bir şekilde kurtardığımı düşünüyorum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Adam'ın sana iş vereceğini sanmıyorum. Çok eski kafalı biri."

"Sorun değil," diyorum, mimosadan bir yudum alarak. "Onu müşteri olarak istemiyorum."

"HAYIR?"

Başımı sallıyorum. "Sam'ler haftalardır peşindeler ama eğer onu alırlarsa, Kennedy'nin önceliği var. İyi bir eşleşme. İkisi satranç stratejisi ya da başka bir şey hakkında konuşabilirler."

Doğrusunu söylemek gerekirse, satrançı seviyorum. Ve bunda çok iyiyim. Ama Kennedy gibi oyunun saygınlığından ya da benzeri şeylerden zevk almıyorum.

"Evet, bu mantıklı," diyor düşünceli bir şekilde. "En azından Kennedy, Feinstein'ların ilk baskı Dickens koleksiyonuna bayılırdı herhalde."

Horlama.

"Ayrıca, o da az önce ayrıldı."

"DSÖ?"

"Adam."

"Tanrıya şükür," diyorum nefes vererek. "Sanki sergilenmiş gibi hissettim. Sam'ler onunla birlikte gitmediler mi?"

Omuzumun üzerinden onların masasına bakarak başını salladı. "Hayır, sadece ikisi orada."

"Muhtemelen hangisinin beni işten çıkarması gerektiğini anlamaya çalışıyorlar."

Sabrina, yaşlı çifte bakmaya devam ederken, "Sanmıyorum," diye mırıldandı. "Biraz... romantik görünüyorlar. Kadın ona bir parça çikolata yediriyor, adam da dudağındaki pudra şekerini sildi."

"Metal levha."

"Bence bu oldukça hoş bir şey."

Yüzündeki hüznü ifadeyi görünce şaşırdım ve ona sert bir bakış attım. "Bekle." Öne eğildim. "Romantizm olayına inanmadığımı sanıyordum."

Omuz silkerek, "Aslında öyle düşünmüyorum. Yani her birimizi tamamlayan tek bir kişi olduğuna ya da romantik aşkın güvenilir olduğuna inanmıyorum." dedi.

"Doğru," dedim başımı sallayarak. "Evlilik berbat bir şey."

"Hayır, öyle düşünmüyorum," diyor.

"Pekala, ve—Durun bir dakika. Ne?"

"Evliliğin saçma bir şey olduğunu düşünmüyorum," diye tekrarlıyor.

"Az önce şöyle dediniz—"

"Evliliğin masalsı versiyonlarının saçma olduğunu düşündüğümü söyledim," diye açıklıyor. "Ama doğru zihniyetle, evliliğin... kendine özgü bir şekilde güzel olabileceğini düşünüyorum."

"Evlenmek mi istiyorsun?" diye sordum, derinden sarsılmıştım.

"Bilmiyorum. Belki. Bir gün. Evet, sanırım öyle," diyor, fikre ısınıyormuş gibi. "Ama bu konuda benimle aynı fikirde olan biriyle."

"Bu hangi sayfa?"

Dudaklarını ısırıp düşündü. "Şey, 'sevgi ve kıymet' temalı büyük, beyaz bir düğün istemiyorum. Ama hayatımın geri kalanını da yalnız geçirmek istemiyorum. Hayatımı paylaşabileceğim biri olsa güzel olurdu. Bir yol arkadaşı."

"Juno'ya sahipsiniz."

Sabrina'nın yüzündeki yumuşak ifade, alaycı tonuyla birden kayboldu. "Boş ver."

"Özür dilerim," dedim, gerçekten de öyle. "Söylediğim şey çok kaba bir şeydi. Şaşırdım doğrusu. Ben şöyle düşünmüştüm..."

"İkimizin de alaycı olduğunu mu sandın?" diyor hafif bir gülümsemeyle. "Öyleyiz. Sadece teorik olarak bir partnere sahip olmanın cazibesini görebildiğimi söylüyorum. Eve geldiğimde beni karşılayan biri, günüm hakkında konuşabileceğim biri, birlikte akşam yemeği yiyebileceğim biri."

"Birlikte kahvaltıya gidecek biri," diye öneriyorum.

"Doğru. Aynen öyle."

Bakışlarımız kilitleniyor ve aramızda tuhaf bir şey geçiyor.

"Ama sen brunch'ı sevmiyorsun," diyor aceleyle.

"Doğru. Hayır. Kesinlikle hayır."

"Güzel," diyor.

"Harika."

Yemeğimize sessizce devam ediyoruz ve o, konuşmayı tekrar "itibarımı düzeltme" ve önümüzdeki hafta için önerdiği plana çevirse de, dikkatimi konuya vermekte zorlanıyorum.

Aklımdan sadece Sabrina ve evliliği bir tür ortaklık olarak görme fikri geçiyor. Ve eğer o ortağı bulursa, bunun bu tür yemeklerin sonu olacağı anlamına geleceği düşüncesi de aklımdan çıkmıyor.

Bizim sonumuz. Her ne isek.

11

MAT

Pazartesi Öğleden Sonra, 25 Eylül

Bugün dikkat dağıtıcı şeylerle dolu bir gündü. Alarm çalmadı. Tişörtüme kahve döktüm. Taksi bulamadım. Bir müşteriyi daha kaybettim. Öğle yemeğinde bile çalıştım.

Saat daha beş bile olmadı ve gün benimle işini henüz bitirmedi. Şu anda karşıma çıkan dikkat dağıtıcı şey belki de şimdiye kadarki en kötüsü. Ya da en azından en sinir bozucu olanı.

Maalesef bu durum kaçınılmaz.

Telefonumu elime alıyorum. "Merhaba anne."

"Merhaba canım!"

Annem her zaman oldukça neşelidir, ancak ses tonundaki neredeyse manik mutluluk, tahmin ettiğim sebeple aradığını doğruluyor.

Haberi duymuş.

"Nasılsınız?" diye soruyor, sesi fazla rahat.

İçimi çekip sandalyeme yaslandım ve alnımı ovdum. "Aslında berbat bir durum. Vegas meselesi umduğum kadar çabuk yatışmıyor."

"Elbette, öyle olacak," diyor rahat bir tavırla.

Sinirlenmemek için dişlerimi sıkıyorum. Annem ve babam, geçen hafta Wall Street Journal haberi çıktığı gün ayrı ayrı aramışlardı. Ve göstermelik bir endişe ve sempati göstermiş olsalar da, annem bu konuyu iki dakikadan fazla konuşmak istememişti.

Gayet iyi bir kadın, ama kendisini doğrudan etkilemeyen ve hoşuna gitmeyen her şeyi ısrarla görmezden gelme eğiliminde. Bu yüzden o haberi öğrenmek için aramadığını biliyorum. Diğer haber için arıyor.

"Dünkü brunch nasıldı?" diye soruyor neşeli ve alaycı bir tonla.

Evet. İşte orada.

Patronlarımla umduğum gibi yüz yüze görüşmenin yanı sıra, Sabrina dün yaptığımız ve herkesin kendini gösterdiği brunch buluşmamızın bolca basın ilgisi çekeceğini tahmin etti. Wall Street Journal seviyesinde bir ilgi olmasa da, yeterince sosyete blogunda yer almıştı, bu yüzden annemin geniş dedikodu çevresi sayesinde bunu duymuş olacağını düşündüm. Ailem Connecticut'ta yaşıyor, ama babam Wall Street'te çalışmıştı, bu yüzden hâlâ o çevreye oldukça bağlılar. Benim çevreme. Ne şanslıyım.

"Brunch gayet iyiydi."

"Gayet iyi görünüyordu. Onu sen besliyordun, Matthew."

Sadece onu susturmak için.

"Çok güzel," diye hayranlıkla söylüyor annem. "Sabrina mıydı adı?"

Acı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum: "Sanki sen zaten onun hakkında her şeyi Google'da aramamışsın gibi."

Annem biraz somurtkan bir şekilde, "Çok fazla bir şey yok," diyor. "Sosyal medya hesapları gizli ve birçok güçlü insanla bağlantısı olmasına rağmen, onun hakkında hiçbir bilgi bulamadım."

Sabrina'nın tam istediği gibi.

"Özel hayatına önem veren biri."

"Pekala. Neyse. Mutlu görünüyordun."

Yüzümü buruşturdum. "Kaç fotoğraf vardı?"

"Sadece birkaç tane. Ama ona bakış şeklinden ona deli gibi aşık olduğunu anlayabiliyorum."

Gözlerimi deviriyorum.

Annem, kendi değerlendirmesine göre çoktan torun sahibi olma zamanı gelmiş bir kadının hafiften umutsuz bir tonuyla, "Acaba o mu?" diye soruyor.

Annemin "tek doğru kişi"nin var olacağına inanması gülünç. Bunu ona doğrudan söyleyerek onu incitmek istemesem de, annem ve babam, tek eşliliğe ve mutlu ilişkilere olan şüpheciliğimin neredeyse tamamen sorumlusu. Evliliğin ne kadar saçma olduğunu bir ömür boyu görmek, bir erkeği sonsuza dek mutlu yaşama yanılsamasından oldukça çabuk kurtarır.

"Biz sadece sevgiliyiz anne." Hem de gerçek anlamda değil.

"Nasıl tanıştınız?" diye soruyor.

"O, Ian'ın arkadaşı. Birlikte büyüdüler."

"Ah, ne güzel."

Ben homurdanarak karşılık verdim, o da içini çekti. "Anladım ki internetten öğrendiklerimden daha fazlasını senden de öğrenemeyeceğim."

"Evet, sanırım yetişkin erkekler genellikle annelerine aşk hayatlarıyla ilgili ayrıntıları anlatmazlar."

"Bunu biliyorum," diyor pragmatik bir şekilde. "Bu yüzden ondan detayları öğrenmem gerekiyor."

Ayaklarımı masanın üzerine koymuştum ama tekrar yere düştüler. "Ne?"

"Bu kadın. Sabrina. Onunla tanışmak istiyorum."

"Hayır," diyorum otomatik olarak.

"Neden olmasın?" diye somurtkan bir sesle sordu.

"Çünkü daha yeni çıkmaya başladık. Onu annemlerin evine götürerek korkutmak istemiyorum."

Sabrina'nın herhangi bir şeyden dolayı çıldıracağını hayal bile edemiyorum, ama zaten ev hayatımın ne kadar berbat olduğunu bilmiyor. Parıldayan, beyaz çitlerle çevrili bir cephe, çürümüş bir özü gizliyor.

"Akşam yemeği. Bu hafta sonu," diye ısrar ediyor.

"Akşam yemeğine gelirim," diye kabul ettim, ziyaretin çoktan geciktiğini biliyordum. "Ama Sabrina'yı getirmeyeceğim."

Omuz silkerek, "Matthew," dedi.

"Anne."

"Bir düşünün?"

Kapıda bir tıkırtı duyuyorum ve Ian'ı soru sorarcasına kalkmış kaşlarıyla kapıda görünce rahat bir nefes alıyorum. Onu içeri davet ediyorum.

"Anne, gitmem gerekiyor. Bir toplantım var."

"Tamam canım. Sabrina ile birlikte gelecek hafta görüşürüz. Seni seviyorum!"

"Gelecek hafta görüşürüz. Hayır Sabrina. Seni de seviyorum." Tartışmayı bitirmek için telefonu kapatıp masama fırlattım.

"Sabrina nerede?" diye soruyor Ian.

Annem bizim 'çıktığımızı' duydu ve beni akşam yemeğine götürmemi istiyor.

Ian homurdandı. "İşte bunu görmek isterdim. Sabrina'nın senin mükemmel anne babanın evinde, sana taparcasına düşkün kız arkadaş rolünü oynamasını."

Başımı çeviriyorum, en yakın arkadaşlarımdan bile anne babam hakkındaki gerçeği sakladığım için hafif bir suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Ian, "Sabrina ile işler nasıl gidiyor?" diye soruyor.

Yüzümü elimle siliyorum. "Çok yorgunum."

"Daha iki gün oldu."

"Evet, yani... şöyle söyleyeyim, eğer onun sahte erkek arkadaşı olmak bu kadar yorucuysa, bir gün bu rolü gerçekten üstlenecek olan adama acıyorum."

Acıma ve nefret.

"Olmayacak," diyor Ian kesin bir dille.

Elimi indiriyorum. "Hayır mı?"

Ian omuz silkerek, "Sabrina ilişkilere senden daha fazla meyilli," dedi.

İlginç. Sabrina'nın evlilik hakkındaki kendine özgü düşüncelerini en yakın arkadaşıyla hiç paylaşmamış olması da ilginç.

Yine de, onun sırlarını ifşa etmek bana düşmez. Üstelik, dürüst olmak gerekirse, Ian'ın bilmediği bir şeyi onun hakkında biliyor olmam beni çok mutlu ediyor. İkisi her zaman çok yakın arkadaş olmuşlardır.

"Romantik ilişkilere biraz şüpheyle yaklaşıyor," diye kaçamak bir şekilde söylüyorum. "Ama nedenini hiç söylemedi."

Ian bana bir bakış attı. "Evet, o işe bulaşmayacağım. Eğer onun neyin peşinde olduğunu bilmeni istiyorsa, kendisi söyler. Ve bana kaşlarını çatma. Biliyorsun, o bana senin hakkında sorsaydı, ben de senin mahremiyetini aynı şekilde korurdum."

"Öyle mi?"

Ian gülüyor. "Gerçekten mi? Al. Bununla oyalan." Masama yeni konmuş, şık bir şekilde paketlenmiş bir hediye uzatıyor.

"Bu nedir?" diye soruyorum.

"Bir hediye."

"Bunu görüyorum. Neden masamın üzerinde?"

"Sende ne sorun var? Sanırım aradığın kelimeler 'teşekkür ederim'."

"Ne olduğunu ve ne için olduğunu bilene kadar teşekkür etmeyeceğim."

Ona uzanmaya başladım ama Ian başını salladı ve karşımda oturan sandalyeye çöktü. "Aslında hayır, henüz değil. Kennedy'i beklemem gerek."

"Dostum. Neden tuhaf davranıyorsun?" diye sordum, elinde bir tane daha aynı hediye olduğunu fark ederek. Annemin Sabrina hakkındaki

telefon görüşmesiyle bu kadar meşgul olmasaydım, onları daha önce fark ederdim. Savunmamda şunu söylemeliyim ki, paketler küçük.

"Şunu da belirtmek isterim ki, bunların hiçbirisi benim fikrim değildi," diye mırıldandı, alışılmadık bir şekilde utanmış görünüyordu.

Birkaç dakika sonra Kennedy içeri girdi, dikkati çoğunlukla cep telefonundaydı. Ian'ın yanına otururken telefonunu bir kenara bıraktı. "Ne haber?"

"Ian bize hediyeler getirdi," diyorum.

Kennedy, "Bugün benim doğum günüm değil," diyor. "Senin de değil."

"İyi ki onu bekledik," diyorum Ian'a. "Yoksa herkesin doğum gününü nasıl takip ederdik ki?"

Kennedy uzanıp hediye Ian'ın elinden alıyor. Kokluyor.

Ian alnını ovuşturdu. "Aman Tanrım, ne yapıyorsun?"

"Sadece tütsü olmadığından emin olmak istiyordum," diyor Kennedy.

Ian ona inanmaz bir bakış attı. "Sana neden tütsü alayım ki?"

"Aldığım son hediye sandal ağacı tütsüsüydü."

"Yeni arkadaşlara ihtiyacın var," diyorum ona.

"Annemden ev hediyesiydi."

"Sen hiç kullandın mı?" diye soruyor Ian merakla.

"Elbette. Kokulu mum ve yüz kremi koleksiyonumun hemen yanında." Kennedy şık hediye Ian'ın elinden alıyor. "Şimdi oyalanmayı bırak."

Ian içini çekti. "Tamam, Matt'e de söylediğim gibi, bu benim fikrim değildi ve... Kahretsin. Biliyor musun, aç şu kutuları. Bitirelim şu işi."

Kennedy ile ben, gümüş kurdeleyi çözüp siyah kağıdı yırtarken birbirimize meraklı bakışlar attık.

"Bakın, bu tütsüden çok daha iyi," diyor Kennedy, kutuyu açarken önceki haline göre biraz daha neşeli bir ses tonuyla.

"Anlaştık," dedim, metal mataramı kutumdan çıkarırken. "Dostum, doldurdun mu?"

Ian başını salladı. "Sana votka, Kennedy'ye viski. En azından bu benim fikrimdi."

"Açıklamak."

Ian derin bir nefes verdi. Kulağını kaşıdı.

Gözlerimi kısıyorum. "Yine oyalanıyorsun."

"Şey, bırakın da biraz rahat bırakın beni; bunu daha önce hiç yapmadım," diye mırıldandı sandalyesinde kıpırdanarak.

Kennedy matarasının kapağını açıp Ian'a uzattı. "Al. Bu yardımcı olur."

Ian gülüyor. "Ben daha çok cin seven biriyim ama... neyse, neyse."

Bir yudum aldıktan sonra matarayı Kennedy'ye geri uzattı. Bu sırada ben de kendi mataramı çevirip hangi metalden yapıldığını anlamaya çalışırken üzerindeki yazıyı fark ettim.

Gelecek yılın Şubat ayı için planlanıyor.

Yukarı baktım. "Dostum. Bu senin—"

"Düğün tarihi. Evet," diyor Ian. "Bir sağdıca ihtiyacım var. Yani, birkaç erkeğe. Sizlersiniz."

Ah, kahretsin. Kendimi duygusal biri olarak görmem ama bu istek çok şey ifade ediyor. Şey... daha çok bir talep gibiydi ama yine de.

Ian sözlerine şöyle devam ediyor: "Bunun gereksiz olduğunu düşünmüştüm. Yani, nişanlandığımız anda zaten bileceğinizi sanıyordum. Ama Lara resmileştirmem gerektiğini söyledi..."

Gülümseyerek ayağa kalktım ve arkadaşıma sarılmaya gittim. "Kesinlikle, dostum. Pembe bir elbise içinde Kennedy'den çok daha iyi görüneceğim."

"Şaka yapıyorsun ama Lara düğün renklerimiz için pembe ve kırmızıyı düşünüyor. Sevgililer Günü haftasonu, falan filan."

Kennedy, Ian'a sarılırken, "Pembe kravat takmıyorum," diyor. "Kırmızıyı konuşabiliriz."

"Mesajı ileteceğim."

"Bize rüşvet vermenize gerek yoktu," diyorum, şişeyi işaret ederek.

"Lara'nın fikri. Anlaşılan artık düğün davetlilerinden yanlarında durmalarını isteyemezsiniz. Bunun bir gelenek olması gerekiyor. Lütfen biri konuyu değiştirsin?"

Adam çok çaresiz görünüyordu, bu yüzden Kennedy ona acıdı ve bana döndü. "Cumartesi günü Sabrina'ya pusu kurduğunda nasıl geçti? Kızdı mı?"

İnleyerek, "Plan ters tepti. O lanet kadın geleceğimi biliyordu, durumu tersine çevirdi, bütün günü kontrol altına aldı." dedim.

Bütün gün böyle değildi elbette. Soyunma odasında kontrolünü kaybetmeye tehlikeli ve harika bir şekilde yaklaştığı bir an olmuştu.

"Bu konuda iyidir," diye onaylarcasına söylüyor Ian, sonra saatine bakıyor. "Lanet olsun. Gitmem gerek. Aptalca sağdıçlık hareketim hakkında bana laf etmediğin için teşekkür olarak içkiler benden olsun?"

"Elbette, tartışma çıkacak," diyor Kennedy. "Sadece henüz fırsat bulamadık."

"Harika. Sabırsızlıkla bekliyorum," diyor Ian. "Ama şunu aklınızda bulundurun ki, mükemmel bir hafızam var. Ve sıra size geldiğinde, nişanlılarınız sizden bir kek veya bir şiirle bana yalvararak sağdıçım olmamı istediklerinde, bana söylediğiniz her türlü saçmalığı hatırlayacağım."

Kennedy yüzünü buruşturdu. "Anladım. Umarım öyle olmaz ama bir kadın beni parmağının ucunda oynatmaya kalkarsa, beni neredeyse her şeyi yapmaya ikna edebilir."

"Olacak," diyor Ian, kapıdan çıkarken Kennedy'nin omzuna vurarak. "Sen de, Cannon."

Masama yaslanırken kendinden emin bir şekilde gülümsüyorum, çünkü Ian beni kendi aşık dolu dünyasına çekmek için ne kadar kararlı olursa olsun, oraya asla katılmayacağımı biliyorum.

Ben aşka inanmıyorum. İlişkilere inanmıyorum.

Ve kesinlikle evlenmeyi asla planlamıyorum. O duygusal, hayal ürünü aşk versiyonundan bahsetmiyorum.

Bu da Sabrina'nın istediğı gibi değil.

12

SABRINA

Pazartesi Yemeği, 25 Eylöl

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Önlük mü giyiyorsunuz?"

Lara McKenzie, uyarıcı bir şekilde tahta bir kaşıkla bana doğru işaret etti. "Kesinlikle. Beyaz bir gömlek giymişken akşam yemeği yapmaya kalkışsaydınız siz de aynısını yapmaz mıydınız?"

"Bak, aramızdaki fark bu," dedim, dairesine girip kapıyı kapatırken. "Ben akşam yemeğini hazırlamıyor olurdum."

"Evet, ben de pek iyi değilim ama deniyorum. Ama sen tatlı yapmışsın!" diyor Lara, elimdeki elmalı turtaya bakarak.

"Hayır. Aldım. İnan bana, böyle daha iyi."

"Fırınında ayakkabı saklayan kadınlardan mısın?" diye soruyor Lara, mutfağa doğru onu takip ederken.

"Artık değil. Ama şehre ilk taşındığımda ve işimi kurmaya çalışırken 125 metrekarelik küçücük bir dairede yaşadığım zamanlar mı? Kesinlikle öyleydi."

Lara, kaşığıyla sotelediği mantarları hafifçe iterek, "İşte bunu görmek için canımı bile verirdim," diyor. "Bebek Sabrina."

"On dokuz yaşımdaydım."

Lara omzunun üzerinden bana gülümsedi. "Dediğim gibi, bebeğim."

Gülümseyerek karşılık veriyorum, ama aynı fikirde olduğumdan emin değilim. Sanırım bazı insanlar için on dokuz yaş, gençliğin başka bir tonu. Lara gibi, hatta dört yıllık üniversite eğitimi almış olan Ian gibi insanlar için bile, yurt odaları, çalışma grupları, öğrenci kulübü partileri gibi gençlik deneyimleri vardı.

On dokuz yaşımdayken, kendi soframa on yıldır yemek koyuyordum zaten. Erkeklerin mazoşist doğası hakkında gerekenden çok daha fazlasını öğrenmiştim ve gerçekten güvenebileceğiniz tek kişinin kendiniz olduğunu çok iyi biliyordum.

Çocukluğumuzdan beri arkadaşım ve koruyucum olan Ian bile gitmişti. Yale'e hayallerinin peşinden gittiği için ona kırgın değildim. En büyük destekçisi bendim. Ama onun için duyduğum mutluluk, yirminci doğum gününden önce gerçekten de tamamen yalnız kaldığım gerçeğini ortadan kaldırmadı.

Bana acımayın. Ben de kendime acımiyorum. Başlangıçtaki zorluklar bana bağımsızlığımı kazandırdı ve bunun için minnettarım. Gerçekten.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum Lara'ya, o da at kuyruğundan gevşemiş bir saç telini geriye itip açık bir yemek kitabına bakarken.

Lara, FBI'ın resmi takım elbiseleri içinde de kot pantolon ve tişörtle de aynı derecede şık, bakımlı ve havalı görünen kadınlardan biri.

Başını kaldırıp siyah çerçeveli gözlüklerini burnunun üzerine doğru itti. "Bize biraz şarap koyar mısınız?"

"Hemen hallediyorum." Buzdolabına gidiyorum. "Aaa, şampanya. Güzel şampanya. Ne kutluyoruz?"

Lara bana gizemli bir gülümsemeyle baktı. "Kate buraya geldiğinde öğreneceksin."

Ona meraklı bir bakış attım. "Geçtiğimiz yıl hayalindeki işi ve hayalindeki erkeği buldun. Başka ne olabilirdi ki—" Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Hamile misin?"

"Ne?" diye cılız bir sesle sordu. "Hayır! Hamile olsaydım şampanya alır mıydım? Tanrım. Bunu yapmayın. Bana kalp krizi geçirtecek kadar kötü davrandığınız için ceza olarak bir kadeh Sauvignon Blanc doldurun."

Her birimize birer kadeh şarap dolduruyorum ve onu incelemeye devam ediyorum. "Peki, ne olacak?"

"Hayır." Şarabı yudumluyor. "Sana söylemiştim, Kate'i beklememiz gerekiyor."

İçimden bir ah çektim. "Beklemekten nefret ediyorum." Yine de, Lara soğan doğramaya başlarken ben de şarabımla bir bar taburesine oturdum.

Yıllar içinde bu daireye defalarca geldim, hatta bu bar taburesine oturdum, ama her zaman Ian'ın yeri olarak.

Şimdi burası Ian ve Lara'nın ve mükemmel.

Sandalyemde dönüp odayı tarıyorum, her zaman hatırladığım gibi aynı ama aynı zamanda daha mutlu olduğunu görünce hafifçe gülümsüyorum. Mobilyalar hala klasik, hepsi siyah deri ve kullanışlı bir sehpa. Ama Lara'dan izler de var. Koltuğun arkasında daha önce hiç görmediğim tüylü bir battaniye. Bar arabasının üzerinde neşeli sarı çiçekler. Köşeye fırlatılmış siyah topuklu ayakkabılar.

"Eee, dünkü brunch nasıldı?" diye soruyor Lara, bıçağını kenara bırakıp şarabından bir yudum daha alırken.

Kollarımı yana açtım. "Hayattayım, yani... beklediğimden daha iyi."

"Evet, ama Matt de öyle mi?" diye soruyor Lara.

"İyidir. Ona karşı nazik davrandım."

Lara başını yana eğdi. "Bütün bu durumu sandığımdan daha iyi idare ediyorsun."

"Doğruyu biliyorum?"

Bana bir bakış attı. "Sence bunun bir anlamı var mı?"

"Düşündüklerimin bir anlamı var mı?"

"Aptal numarası yapma," diyor açıkça. "Ortada bir sorun mu var?"

"Sokaklarda el ele tutuşup hep birlikte şarkı söylemiyoruz. Sadece birbirimize tahammül ediyoruz."

"Hadi ama." diye somurtarak söylüyor. "Bana bir şey ver."

Ona şüpheyile bakıyorum. "Söylediklerimi hemen Ian'a mı iletceksin?"

"İstemediğin sürece hayır," diyor Lara.

Gözlerimi kaçırıyorum ki bu basit cümlemin ne kadar önemli olduğunu görmesin. En yakın arkadaşımı hayatının aşkına kaptıracağım zamanın geleceğini hep biliyordum. Yani, onu kaybetmek değil... ama bilirsiniz işte. İki kişi de bekar olduğunda ve sonra biri ciddi bir ilişkiye girdiğinde arkadaşlıklar her zaman zorlanır. Programlar değişir, alışkanlıklar değişir. Karşı cinsten en yakın arkadaşlar söz konusu olduğunda ise durum daha da karmaşıklaşır.

Teknik olarak işler eskisi gibi olmasa da—bana söylemeden önce Lara'ya bir şeyler söylüyor—kaybettiğimden çok daha fazlasını kazandım. Bir arkadaşımı (Ian) kaybetmek yerine, yeni bir arkadaş (Lara) kazandım. Ve bu, üçümüz aynı odadayken sergilenen göstermelik bir "iyi geçinme" türünden bir dostluk değil.

Örnek mi? Bu gece sadece kızların olduğu bir gece. Ian kim bilir nereye gönderildi... muhtemelen Matt'in ya da Kennedy'nin evine. Sadece

Lara, Kate ve ben varız.

Evet, o kişi Kate Henley, Ian, Matt ve Kennedy'nin asistanı. Ayrıca dünyadaki en sevdiğim insanlardan biri olarak da biliniyor.

Kapı zili çalıyır ve Lara parmağını kaldırıyor. "Kurtulduğunu sanma. Bu gece bize sen ve Matt hakkında her şeyi eksiksiz anlatmadan buradan ayrılmayacaksın."

Kapıya gidip Kate için kapıyı açtı. Kate elinde servis tabağının üzerinde bir baget ekmeğı dengelemeye çalışıyordu. "Ah, çok özür dilerim. Tabii ki meze hazırlama görevindeki kız geç kaldı. Açlıktan ölüyor musunuz?"

Bardağımlı kaldırıyorum. "Üzüm."

"Mükemmel. Bir de meyve tabağı alayım," diyor Kate, sanki mutfağın sahibiymiş gibi Lara ve Ian'ın mutfağına girerken. "Birkaç tanesi için fırına ihtiyacınız var mı?" diye soruyor Lara'ya.

"Hayır."

Kate birkaç düğmeye basıp folyo kaplı fırın kabını fırının içine yerleştiriyor. "Enginar sosunun ısınması için yaklaşık on beş dakika gerekiyor. Geç kaldığım için tekrar özür dilerim. Tüm malzemelerim olduğunu sanıyordum ama sonra her şeyden önce tuzum bitmiş, bu yüzden son dakika markete gitmek zorunda kaldım—"

Kate'e bir kadeh şarap doldurup, ekmek dilimlemeye başlamak için çıkardığı kesme tahtasının yanına koyarken, "Özür dilemeyi bırak," dedim. "Lara'nın haberi ne biliyor musun? Sen gelene kadar bana söylemedi."

Kate, az önce eline aldığı ekmek bıçağını neredeyse düşürüyor. "Haber mi? Ne haberi?"

Yüzündeki şaşkınlık ve sinirliliğe gülüyorum. "Ne? Kate Henley'nin ilk bildiğı şey olmayan çok önemli bir bilgi olabilir mi?"

Wolfe ailesinin en üst düzey üç üyesinin asistanı olan Kate, her zaman herkesten bir adım önde olan insanlardan biri.

Görünüşe göre Lara hariç herkes.

Kate, "Bilmem gereken şeyler var," diyor ciddi bir tavırla. "Ve sen de keşif konusunda hiç de geri kalmıyorsun."

Kadehimi onunkıyla tokuşturuyorum. "Çok doğru. Çünkü bilgi sahibi olmak da benim işim."

Elbette aynı şekilde değil. Kate'in topladığı bilgi türü, Kennedy, Matt ve Ian'ı beladan uzak tutmak ve işlerini yapmalarını sağlamak için ihtiyaç

duyacağı bilgidir. Benim uğraştığım bilgi ise, bir düzine USB belleğe yedekleme yaparken güvenlik kasalarına kilitlediğiniz türden bilgidir.

“Bak, bir şeyler bilmek benim de işim!” diye araya giriyor Lara. “Sence bu yüzden mi hepimiz arkadaş olduk?”

Kate, pragmatik bir şekilde, kesme işlemine devam ederek, "Hayır," diyor. "Çünkü siz bizim çevremize Ian'ın içeriden bilgiyle işlem yaptığından suçlu olduğunu düşünerek girdiniz. Bu da iyi sonuç vermedi."

Lara, Kate'i uyarırcasına kaşığıyla işaret etti: "Benim görevim onun suçlu olup olmadığını araştırmaktı."

"Eski haber. Konuyu değiştirin lütfen," diye emrettim ve bar tabureme geri döndüm.

Kate, Lara'ya bir öpücük göndererek, "Şuradaki FBI görevlisi kadın, onu çoktan affettiğimi biliyor," diyor. "Yani Ian, onu neredeyse hapse attıran kadınla birlikte olabiliyorsa, ben de onunla akşam yemeği yiyebilirim."

Lara gözlerini devirdi ama tahta kaşığını kenara bırakırken gülümsedi. "Tamam, hazırlık aşaması bitti. Sosun biraz kısık ateşte pişmesi gerekiyor."

"Ne yapıyoruz?" diye soruyor Kate.

Lara, elindeki yemek kitabını sallayarak, "Mantarlı bir sosla sotelenmiş tavuk göğsü," diyor. "Annem bunun hatasız bir tarif olduğunu söylüyor ve kendisi de tam bir Martha Stewart olmadığı için ona güveniyorum."

Kate, ağzına bir parça ekmek tıkarken, "Şanslıyım," diyor. "Annem, Julia Child'ı tembel gibi gösteriyor. Her şey ev yapımı. Kendi tavuk suyum yapmadığımı öğrenince beni reddedeceğini sandım."

Lara şarap kadehinin üzerinden bana şöyle bir baktı, ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve başka yöne baktı.

Yutkunuyorum, çünkü beni annelik konuşmasına dahil etmek üzere olduğunu ama sonra vazgeçtiğini biliyorum. Ian'ın geçmişim hakkında ona ne anlattığından emin değilim, ama anlattıklarının hiçbirisi iyi şeyler olmazdı. Ve ilk içgüdüm sessiz kalmak, o lanet şeyi kasada saklamak olsa da, nadir bir şekilde paylaşma isteği duyuyorum.

Birine çok az da olsa içeriye girme fırsatı vermek.

Cesaret bulmak için şarabımdan bir yudum alıyorum. “Annem bir keresinde bana on dolarlık bir banknot verip, iki üvey kardeşim ve benim için yemek parası olduğunu söylemişti. O gece dışarı çıkarken yemek parası olduğunu sanmıştım. Dört gün sonra geri döndü.”

Kate ve Lara bir an bana baktılar, sonra Kate başını salladı. "Lanet olsun. Kazandın."

Artık acıma duygusunu savuşturmak zorunda kalmadığım için rahatlamış bir kahkaha attım, sadece eski usul "çok kötüydü" duygusunu yansıtacıktım. Çünkü gerçekten de kötüydü. "Kesinlikle kazandım."

Kate fırındaki sosunu kontrol ederken Lara tezgâha yaslanarak, "Acaba hiç kendine çeki düzen verdi mi?" diye sordu.

Konudan kaçmak için omuz silkiyorum. "On dokuz yaşındayken, üvey kardeşlerim babalarının tarafındaki akrabalarının velayetine verilir verilmez ayrıldım. Telefonda konuştuğumuz birkaç seferde de her seferinde telefonu yüzüme kapatıyor."

Lara'nın mavi gözleri öfkeyle parladı. "Onun kaybı."

Şarabımı inceleyip Kate'e baktım. "Hava ısındı mı?"

Kate, fırın rafını tekrar yerine iterek, "Neredeyse," dedi. "Hadi oturma odasına gidelim ve Lara'nın haberlerini dinleyelim?"

Ne yaptığını biliyorum ve ona minnettar bir bakış atıyorum. Annemden bahsetmek bile yeterince zordu. Kesinlikle bu konuda büyük bir tartışmaya girmek istemiyorum.

Kate onaylarcasına başını salladı, koyu kahverengi gözleri anlayış ifade ediyordu.

Kate ile ben olabildiğince farklıyız. Benim gözlerim mavi, onunkisi kahverengi. Ben 1.70 boyundayım, o 1.55 boyunda. İkimizin de kahverengi saçı var, ama o saçlarını omuz hizasında küt bir şekilde kesiyor ve sık sık ince bir saç bandıyla geriye doğru topluyor. Benimkiler ise sırtımın yarısına kadar uzanıyor ve dağınık görünümü için her sabah iki farklı boyutta maşa ile otuz dakika uğraşmam gerekiyor.

Annem anaokulu öğretmeni, babam matematikçiydi ve Güney New Jersey'de mütevazı, muhafazakâr bir ortamda büyüdüm. Ben ise Philadelphia'nın en kötü mahallesinde, çoğu zaman o kadar sarhoş olan ve anne olduğunu bile hatırlamayan bir anneyle büyüdüm. Kesinlikle hiçbir zaman anne olmadı. Babam mı? Birinci yaş gününden önce aşırı dozdan öldü.

Annemin diğer erkek arkadaşları "baba figürü" türünden değildi. Bunu ilk olarak Ocak ayında erkek arkadaşlarından birinin bana Kmart'tan bir bikini alıp denememi istediğinde öğrendim. Hayır demiştim ve annem bana bağışmıştı. On üç yaşındaydım.

Ancak geçmişleri bir yana, Kate ve ben aynı tip insan olarak büyüdük. Güçlü, zeki ve hayatımızın bir erkekle daha eksiksiz olacağı fikrine kesinlikle inanmayan iki insanız.

Bununla birlikte, Kate Henley'nin Kennedy Dawson'a umutsuzca aşık olduğundan oldukça eminim. Tabii ki o bunun farkında değil.

Emin değilim, belki de o bile bunun farkında değil.

Lara, bir dolabı işaret ederek, "Sabrina, birkaç şampanya kadehi getirebilir misin?" dedi. "Biliyorum, hâlâ biraz beyaz şampanyamız var, ama bir süreliğine iki elimiz birden içmemiz gerekecek."

Kate, oturma odasına girip kanepeye kendini bırakırken, "Beni ikna etmenize gerek yok," diyor. "Bu manzaraya bayılıyorum."

Lara, buzdolabından şampanyayı çıkarıp Kate'in yanına oturma odasına girerken, "Ofisten gördüğün manzarayla hemen hemen aynı değil mi?" diye soruyor.

Kate homurdandı. "Evet. Çünkü sabah 7'den akşam 7'ye kadar aralıksız çalışmam, ofis manzarasını seyretmeme gerçekten olanak sağlıyor."

"İstedığınız zaman buraya gelebilirsiniz," diyor Lara.

"Bunu duydun mu Sabrina?" diye sordu Kate, onlara doğru yürürken bana şakacı bir sırıtışla. "Lara ve Ian'ın iğrenç bir şekilde aşık olmalarını istediğimiz zaman izlemeye gelebiliriz!"

"Hey!" diye haykırdı Lara.

"Hadi canım," diyorum nazikçe, bardakları önümüzdeki masaya koyarken. "Burada her gün Sevgililer Günü gibi."

"Biliyorum," diyor Lara mutlu bir iç çekerek. "Belki düğünden sonra artık bir peri masalı gibi gelmez."

"Sanmıyorum," diyor Kate. "Ian'ın sana bakışını gördüm. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Hım. Kate'in sesinde duyduğum o minicik özlem izi miydi acaba?

Ya da daha kötüsü... Ian'ın Lara'yı sevdiği gibi birinin beni, benim için, önemseyeceği düşüncesiyle kalbimin hızla sıkışması mıydı acaba?

"Peki, haberleriniz neler? Şampanyayı artık istiyorum!" diyorum, kızlar gecemizin duygusal kısmını bir an önce bitirmek için sabırsızlanıyorum.

"Şey, henüz açamayız," diyor Lara nefes alarak. "Bakın, umarım haberlerim iyidir, ama yanıtlarınızı duyana kadar gerçekten bilemeyeceğim."

Kate, "Hadi artık işe koyul," diye ısrar ediyor.

Lara, Dom Pérignon şişesini dizlerinin üzerinde dengede tutuyor, avuçlarının arasında hafifçe yuvarlıyor ve gergin olduğunu anlıyorum.

"Pekala, Gabby'yi tanıyorsunuzdur herhalde," diyor aceleyle.

Kate, "Padilla, Gabby. En iyi arkadaşın, eski oda arkadaşın. Model. Erkek arkadaşıyla Paris'te yaşıyor," diye otomatik olarak sayıyor.

"Evet, teşekkür ederim," diyor Lara eğlenmiş bir sesle. "Neyse, Gabby nedimem olmayı kabul etti ve çok sevindim. Ama biraz da üzgünüm, çünkü bekarlığa veda partisi, gelin duşu ve asıl düğün dışında, buraya geri dönmesinin zor olacağını biliyorum. Sizi uzun zamandır tanımıyorum ama..." Lara derin bir nefes alıyor. "Siz Ian'ın en yakın arkadaşlarındansınız, şehirdeki en yakın arkadaşlarım oldunuz ve nedime olmanızı çok isterim, gerçekten çok isterim."

Kate ile ben orada biraz şaşkın bir şekilde otururken uzun bir sessizlik anı yaşanıyor.

Kate benden daha hızlı kendine geliyor. "Kesinlikle evet," diyor, yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Şeref duyarım. Hatta çirkin bir nedime elbisesi bile giyerim, çünkü arkadaşlar böyle yapar. Şimdi şampanyayı açalım ve mekan konuşalım, çünkü bir sürü resepsiyon mekan listem var. Tekne düşündün mü? Çünkü kiralık bir yat gerçekten—"

"Vay canına, durun bir dakika," diyor Lara gülerek. "Daha tarihi bile belirlemedik!"

Bana bakmadığını fark ediyorum ve bunu takdir ediyorum. Bir şekilde, biraz zamana ihtiyacım olduğunu biliyor, çünkü...

Kahretsin. Kahretsin.

Ağlayan biri olmadığım için neler olduğunu anlamam biraz zaman aldı ama... evet. Gözlerimin kenarlarında kesinlikle yaşlar birikmiş durumda.

"Evet," diye patladım. "Kesinlikle."

Lara'nın yüzünde mutlu bir gülümseme belirirken, Kate'in bakışı tamamen şaşkınlık doluydu. "Sabrina, sen—"

"Sus artık," dedim gülerek, gözlerimi silerken. "Ve Lara, benim en yakın arkadaşlarımdan biri olduğun için şanslısın, yoksa makyajımı mahvettiğin için seni asla affetmezdim."

Lara'nın cevabı şampanya mantarının patlama sesi oluyor. "Şimdi bunun tadını çıkarabiliriz."

"Peki planlamaya nereden başlayalım?" diye soruyorum, uzattığı flütü alarak.

"Ah, şu an kimin umurunda ki?" diyor Lara, kadehini kaldırarak. "Ben müstakbel gelinim; ne konuşacağımıza ben karar veririm. Ve şu an, Matt ve Sabrina'nın sonunda aralarındaki meseleyi çözmeye çok yakın oldukları ihtimaline kadeh kaldırmak istiyorum."

Başımı şaşkınlıkla kaldırdım. Vay canına, bu nasıl oldu da konu bana geldi?

"Bunun şerefine içelim. Bu ikisi arasındaki cinsel gerilim yıllardır beni boğuyordu," diyor Kate kadehini kaldırarak. "Sabrina? İçini dökmeye hazır mısın?"

"Hayır," diye homurdandım. Ama sonra ayağa kalkıp bardağımı onlarınkine doğru kaldırdım.

Aşka inanmıyorum ama dostluğa inanıyorum.

Ve işte bu kızlar, olabilecek en iyiler arasında.

13

MAT

Salı, Öğlen, 26 Eylül

"Ceketini giy, Cannon, hadi gidelim."

Beynimin bu kesintiyi algılamasının ne kadar sürdüğünden emin değilim. Bana söylenenlere göre, Hesap Makinesi Matt'ten İnsan Matt'e dönüşmem tam bir dakika sürüyor.

Her zaman böyle olmuştur, neyse ki Wolfe Investments'taki meslektaşlarım, dördüncü sınıftaki karmaşık denklemleri çözme yeteneğimden pek de etkilenmeyen o ukalalardan çok daha anlayışlılar.

Artık kafamda matematik yapmama eskisi kadar gerek yok; işim daha çok sezgi ve araştırmaya dayanıyor, sayısal hesaplamalara değil. Ama yine de bir portföyü incelerken beynimin iki bölümünün çalıştığını hissediyorum: trendleri, piyasadaki söylentileri, o müşterinin finansal hedeflerini işleyen bölüm ve eskiden düşündüğüm gibi, sayıları sonsuzca işlemeye devam eden bilgisayar bölümü.

Asistanım benim çalışma yöntemime herkesten daha alışkın, bu yüzden ceketimi getirmesi için ilk emrini verdikten sonra, insan benliğimin yetişmesini bekleyerek hareketsiz kalıyor.

"Ne?" diye sonunda sordum.

Sandalyemin arkasına astığım takım ceketini işaret ederek, "Bunu giy," dedi.

Saate bakmak dışında yerimden kıpırdamıyorum. Yüz yüze bir toplantım olmadığı sürece ofiste takım elbise ceketimi giymiyorum. Ve kollarımı çoğu zaman dirseklerime kadar sıırıyorum. Çalışırken rahat

olmayı seviyorum. Ya da takım elbise ve kravatın esasen resmi üniforma olduğu bir meslekte olabildiğince rahat olmayı.

"Öğle yemeğİ randevunuz var."

Kaşlarımı çattım. Kabul ediyorum, takvimimi yönetmekte berbatım ama en azından o lanet olası şeyi okumakta ustayım. Ve o sabah kontrol ettiğimde öğle yemeğİ toplantısı yoktu.

"Bu sadece bir telekonferans görüşmesi—"

"Hayır, onu yeniden planladım," diyor Kate.

Gözlerimi kısıyorum, çünkü asistanıma tamamen güvensen de, bana önceden haber vermeden programımı nadiren değıştirir. Bu, bir şeylerin ters gittiğİ anlamına gelir.

Omuzunun üzerinden şöyle bir baktı, sonra kapıyı kapatmaya gitti ve masama geri dönüp karşımda bulunan sandalyeye oturdu.

"Sam ailesi bugün Nobu'da öğle yemeğİ yiyor."

"Peki ya?" Wolfe'un CEO'larının öğle yemeğinde suşİ yemesinin beni neden ilgilendirebileceğİni hayal bile edemiyorum.

"Yalnız gitmiyorlar. Jarod Lanham da onlara katılacak."

Bu benim dikkatimi çekti. Jarod Lanham, dünyanın en ünlü milyarderlerinden biri. Amerikalı doğumlu olan Lanham, son on yıldır Monaco'da yaşıyor. Adam henüz otuz altı yaşında, ancak servetinin dokuz milyar dolar civarında olduğı söylentileri dolaşıyor.

Başka bir deyişle, Wolfe ve Wall Street'teki diğİr tüm şirketlerin sahip olmak için can atacağı türden bir müşteri. Sadece muazzam miktardaki para nedeniyle değıl, aynı zamanda nispeten genç olması, hem karlı hem de uzun süreli bir ilişki olabileceğİ anlamına geliyor.

Onu istiyorum. Herkes onu istiyor, ama ben onu gerçekten listemde istiyorum. Yıllardır onu takip ediyorum, yatırımlarından, ziyaret ettiğİ her ülkede sosyal hayata hükmederken bile istikrarlı bir şekilde servet biriktirme yeteneğinden etkileniyorum.

Başka bir deyişle, Jarod Lanham benim ama hesapların diğİr tarafında olan benim. Bir nevi "harika çocuk" daha.

Kate benim bu takıntımı biliyor. Sam'ler de biliyor.

"Beni davet etmediler," diye mırıldandım ayağı kalkıp gömleğimin kollarını sıvarken. Sabrina pazar günü brunch durumunu kurtardıktan sonra bile, benden uzak durmaya devam ediyorlar.

"Onları suçlayabilir misiniz?" diyor. "Burada istenmeyen kişisiniz. Ian'ın skandalı henüz çok yeni olduğı için Lanham'ı etkilemek için zaten

çok zorlu bir mücadele veriyorlar."

Başımı sallıyorum. Anlıyorum, her ne kadar berbat bir durum olsa da. Bu, kariyerimde bir dönüm noktası olmalıydı ve Lanham'ı benim onun adamı olduğuma ikna etme fırsatım varken, herkes yanlışlıkla hafta sonlarımı kokain ve fahişelerle geçirdiğimi varsayarken ben öylece oturup bekliyorum.

"Size bir masa ayarladım," diyor ben kolları iliklerken. "Sanırım ev sahibini de tatlı dille ikna edip sizi The Sams'lerle aynı yemek salonu bölümüne oturturdum, ama hiçbir şeyin garantisini veremedi."

"Rüşvet vermeye meyilli bir tipe benziyor, değil mi?" diye sırtarak sordum. Film klişesi gibi görünse de, bu semtte bir restoran müdürüne yüz dolar veya daha fazla rüşvet vermek hiç de alışılmadık bir durum değil.

Hayır, sesi genç ve cilveli geliyordu.

Gülümsemem daha da genişliyor. "Başka bir şey söylemene gerek yok."

Kate sabırsızca içini çekti. "Matt. Bu senin eski şöhretindi. Eğer gidip on dokuz yaşında bir hostesle flört edersen, herkesin senin hakkında ne düşündüğünü doğrulamış olursun. Bu da bugün özellikle berbat bir fikir olurdu."

Ses tonundaki bir şey beni düşündürdü. "Neden özellikle bugün?"

Kate kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Sabrina'yı aradım."

Ceketimi almak için uzanırken donakaldım. "Ne?"

"Onun için para ödüyorsunuz işte. İnsanların onunla ciddi bir ilişki yaşadığınızı düşünmesi gerekiyor, ama daha da önemlisi, doğru insanların böyle düşünmesi gerekiyor. Bunu yapmanızın asıl sebebi, Jarod Lanham gibi insanları istikrarlı ve güvenilir olduğunuza ikna etmek. Ona ihtiyacınız var."

İnliyorum.

Kate başını yana eğdi. "Neden bu kadar direniyorsunuz? Plan bu değil miydi?"

Pahalı ceketimin hak ettiği özeni göstermeden elimi ceketimin koluna sokuyorum. "Direnmiyorum."

Kate kollarını kavuşturdu. "Evet, öylesin. Anlat bakalım."

"Bunu konuşmayacağız," diye mırıldanarak kapıya doğru yöneldim.

Aman Tanrım, bunu düşünmek bile istemiyorum. Sabrina'yı görme düşüncesiyle midemin kasıldığını düşünmek bile istemiyorum; nefretten değil, hatta arzudan da değil, geçen hafta sonundan sonra...

Ondan hoşlanmaya başlayabileceğimden endişeleniyorum. İlişkimizden hoşlanmaya başlayabilirim.

Bir bakıma, aramızdaki ilişkiden her zaman keyif aldım; atışmalarından, seksten. Kesinlikle seksten.

Ama geçen hafta sonu, tüm hayal kırıklığı ve yorgunluğa rağmen, başka bir şey daha vardı. Potansiyel. İkimizin de daha derin bir şeyi paylaştığına dair bir potansiyel.

Evet, benim ölmemi istiyor. Ve onu seve seve boğardım dediğim birkaç an oldu. Ama beklenenin aksine, aramızda garip bir rahatlık da vardı. Sanki birbirimize karşı duyduğumuz karşılıklı tedirginlik ve romantik ilişkiler, gerçek benliğimiz olmamıza olanak sağlıyordu. Birbirimizle.

Öğle yemeğine gelmesine sinirleniyorum. Orada olmasını istemediğim için değil.

Ama ben öyle düşünüyorum.

Mantıklı, değil mi? Saçmalık.

Kate, asansörlere doğru koridorda beni takip ederken buyurgan bir şekilde, "Orada seninle buluşacak," dedi. "Rezervasyonun öğlen saat 12'de senin adına. Sam'ler ve Lanham'ların 12:30'da rezervasyonu var, bu yüzden aynı restoranda olmanız umutsuz bir takipçi gibi değil, tesadüf gibi görünecek."

Asansör düğmesine bastım ve ona baktım. "Bunları nereden biliyorsun? Sadece şehirde olduğunu ve öğle yemeği yediğini değil, ne zaman ve nerede olduğunu da?"

Gülümsüyor. "Sanki yöntemlerimi ifşa edecekmişim gibi."

Asansör kapıları açılırken, "İşinde gerçekten çok iyisin," diyorum.

"Biliyorum."

İçeri girdim ve ona doğru döndüm. "Minnettarım."

Kate gözlerini devirdi. "Bunu ben de biliyorum."

"Bilmediğin bir şey var mı?" diye sırtarak soruyorum.

"Yıllar önce Sabrina ile aranızda ne oldu?" diye umutla soruyor.

Gülümsemem kayboluyor ve asansör kapıları kapanıyor, böylece cevap vermekten kurtuluyorum. Sanki verebilirmişim gibi.

Ne olup bittiğini bile tam olarak anlamış değilim.

SABRINA

Salı, Öğlen, 26 Eylül

Matt restoranın ön kapısından içeri girerken, "Geç kaldın," dedim, telefonumdan başımı kaldırmadan.

"Senden hoşlanan var mı?" diye homurdanıyor sinirli bir şekilde, önümde dururken kollarını kavuşturarak.

Sırıtıyorum. "Lara öyle yaptı. Beni nedime olmaya davet etti." Elimde değil. İki gün sonra bile hala bunun mutluluğunu yaşıyorum.

Bakışları yüzümü taradı ve bana gülümsediğinde, davetin benim için ne anlama geldiğini anladığı garip hissine kapıldım. "Öyle mi?"

"Evet."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Mükemmel. Ben en iyi sağdıçlardan biriyim. Belki birlikte nikah masasına yürüyebiliriz."

Dudaklarımı büzdüm. "Aslında, madem bahsettin, kilise düğünümüüş. Binaya girmeye kalkarsan derinin yanacağından neredeyse eminim."

"Ha-ha," dedi kuru bir sesle. "Başlayalım mı?" Elini belime koyup beni masaya doğru dürttü.

Matt, hostesle görüşüp durumu değerlendiriyor, hostes de bizi kendisini takip etmemiz için işaret ediyor.

Elini uzatarak benden önce geçmemi işaret etti. Acemi. Bunu görmezden geldim, bunun yerine kolumu onun koluna doladım ve onu öne doğru çektim.

"Hoş bir şey söyle," diye fısıldıyorum.

"O elbise içinde kalçaların muhteşem görünüyor," diye mırıldanıyor kendi kendine.

İzleyen herkesin aramızda samimi bir şaka paylaştığımızı sanması için kısık bir kahkaha attım, ama sözlerim sitem doluydu. "Azgın değil, çekici dedim."

"İltifatlar çok hoştur."

"Elbette. Gülüşe iltifatlar. Saça. Bir kadının kalçasına ise pek değil. Bekar olmana şaşmamalı."

Bana doğru baktı. "Şu an bekar değilim. Sen varsın."

Ağzımı açıyorum, iğneleyici bir karşılık vermeye hazırım ama... aklıma bir karşılık gelmiyor.

Seni yakaladım.

Ne demek istediğini anlıyorum. Artık bekar değilmiş gibi davranmam için beni işe aldı. Ama bir an için, birbirimize sahip olduğumuz fikri... güzeldi.

"Bugün geldiğiniz için teşekkürler," diyor sessizce. "Kate'in planından, sizi aradıktan sonra haberdar oldum."

Telefon etme fikrinin onun değil de Kate'in olması beni garip bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Rica ederim de."

Onun yakınlığı omurgamda hızlı bir farkındalık dalgası yaratıyor ve ona doğru hafifçe eğilmem de sahte değil, yine de bunu bilmemesini umuyorum.

"İşte geldik!" diye duyurdu ev sahibi, bizi odanın ortasına doğru işaret ederek.

Burası çok iyi bir masa değil, tam da yayaların arasında, ama ihtiyacımız olan şey için mükemmel. Matt'in patronları içeri girdiğinde onları görmemek imkansız olacak. Ya da onların bizi görmemesi.

"Peki, ne yapalım?" diye soruyorum, oturduktan sonra menüyü elime alarak. "Öğle yemeğiyle birlikte kokteyl mi içelim, böylece öğle yemeği randevusunda olduğumuzu gösterelim, yoksa yeni sorumluluk sahibi tarafını sergilemek için buzlu çay mı?"

"Kokteyl," diye mırıldanıyor. "Kesinlikle kokteyl."

Ona daha dikkatlice bakıyorum, gözlerinin altındaki gölgeleri, omuzlarındaki gerginliği inceliyorum. "İyi misin?"

"İyiyim. Sadece bir içki istiyorum. Ve neyse ki, Sam'ler Mad Men dönemi, üç martini eşliğinde öğle yemeği yeme zihniyetine sahipler," diyor. "Eğer içki içmiyor olsaydım daha şüpheli olurlardı."

Onu incelemeye devam ediyorum. Her zamanki gibi görünüyor. Kusursuzca şekillendirilmiş sarı saçları var. Gözleri, tek bir nefeste neşeliden temkinliye dönebiliyor. Bugün koyu lacivert bir takım elbise giymiş, ince gümüş kravatı ise kurumsal bir hava yerine modern ve şık bir görünüm sağlıyor.

Ama yorgunluğunun yanı sıra bir huzursuzluk da var onda. Menüü incelerken bile aklının başka yerlerde olduğunu anlayabiliyorum.

Yan masalardaki kimse duymasın diye, "Gergin görünüyorsun," diye fısıldadım.

Gözleri birden yukarı kalktı. "Neyden endişelenirdim ki?"

"Sen söyle." Normalde onun ruh hali değişimlerini yüzüne vururdum ama içgüdülerim bana dikkatli olmam gerektiğini söylüyor. "Bu müşteri. Önemli biri mi?"

"Kate sana kim olduğunu söylemedi mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Sadece Matt'in 'kız arkadaşına' ihtiyaç duyulduğunu, bunun önemli olduğunu söyledim."

"Bu Jarod Lanham."

Gözlerimi kırıyorum. Ünlü isimlerin anılması beni pek etkilemez ama dünyanın en çok izlenen milyarderlerinden birinin Wall Street dünyasına girmesinin yarattığı hayranlık duygusunu ben bile takdir edebiliyorum. "Vay canına. O adeta... senin ruh hayvanının gibi."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bunun gerçek bir gülümseme olduğunu görünce rahatlıyorum.

"Onu tanıyor musun?" diye soruyor Matt. "Elbette tanıyorsun."

"Hayır, aslında tanışmadım," diye itiraf ediyorum. "New York'a çok sık gelmiyor ve hem burada hem de Avrupa'da birçok aynı etkinliğe davet edilmiş olsak da yollarımız hiç kesişmedi."

Üstelik, benim hizmetlerime hiç ihtiyacı olmadı, ki bu da çoğu tanıdığımı edinme şeklim.

Garsonumuz gelip bugünkü deniz ürünleri menüsünden bahsetti ve içecek siparişimizi aldı.

Matt'in alkollü öğle yemeği önerisine uyararak, "Bir kadeh Chardonnay lütfen," dedim.

Matt, kokteyl menüsünü uzatırken, "Şişeye koyun," diyor.

Garson uzaklaşırken, "Şardonnay'den nefret ediyorsunuz," diyorum.

"Bundan nefret etmiyorum. Votkayı daha çok seviyorum ama bir şişe şarabı paylaşmak romantik bir şey." Bana soru sorar gibi bakıyor. "Öyle

değil mi?"

"Sanırım öyle," diye düşünüyorum. "Doğrusu, romantik akşamları taklit etmekle çok zaman geçiriyorum, gerçekten keyfini çıkarmakla değil."

Matt masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Dört yıl önce romantik bir akşam geçirdiğimizi hatırlıyorum ve hiç de yapmacık bir şey yoktu. Sanmıyorum."

"Bu romantik olmaktan çok... cinsel bir şeydi."

Gözleri meydan okurcasına hafifçe kısılıyor ve bana yalancı dediği hissine kapılıyorum.

Haklı olurdu.

Matt'le ilk tanıştığımız o gece romantikti. Ve cinseldi. Hatta büyülüydü diyebilirim.

Saatler içinde, hayatım boyunca hiçbir erkeğin bana hissettirmediği duyguları yaşattı. Kalbimde kelekler uçuştı, nefesim kesildi, her şey vardı.

Ve her ne kadar bu korkunç olayın sonuçlarının mevcut ilişkimizi belirlemesine izin vermiş olsak da, gerçek şu ki, güzel şeyler her zaman orada, kıymetli bir anı gibi bilinçaltımda saklı, mükemmel bir şekilde korunmuş durumda.

Matt dirseğini masaya koydu, avuç içi dışa dönük şekilde parmaklarıyla elimi onun eline koymamı işaret etti.

Evet, öyle. Sonuçta birbirimize aşıkmiş gibi davranıyoruz.

Ve bunun bir oyun olduğunu bilmeme rağmen, avuçlarımız birbirine değdiği anda midem kasılıyor. Hele ki elimi kendi avucunun içine alacak şekilde pozisyon aldığı anda ve diğer eliyle parmaklarını avucumun ortasına yasladığında bu his daha da artıyor.

Karnımdaki düğüm sıkılaşıyor. İstek. Ve biraz da korku.

İki duygumu da cilveli bir gülümsemeyle gizlemeye çalışıyorum. "Güzel hamle. Ortamı hazırlıyor musun?"

Buna karşılık, parmaklarını avucumun üzerinde hafifçe gezdiriyor. Bu okşama karşısında nefesim kesiliyor, ama o kendini beğenmiş bir ifade takınmak yerine, dikkatli bir şekilde bana bakıyor. Bakışlarını üzerinde tutarken düşünceli bir ifade var.

Garson şarap şişesiyle geldi, ancak Matt beni bırakmak yerine nazıkçe okşamaya devam etti ve garsona tadımı benim yapmama izin vermesini söyledi.

Boşta kalan elimle şarabı tadıyorum ve mükemmel olduğunu ilan ediyorum, ancak doğrusunu söylemek gerekirse, Chardonnay'nin tadını pek de algılayamıyorum. Onu paylaştığım adamın varlığının çok farkındayım.

Boğazımı temizledim. "Peki plan ne?" diye sordum. "Onlar gelene kadar elimi mi tutacaksın?"

Bakışları, parmaklarının avucumu yavaşça okşadığı noktaya iniyor, ardından da beni kışkırtan dairesel hareketlerle, dokunuşunu istediğim tüm yerleri anında aklıma getiriyor.

Elimi geri çekmeye çalıştım ama o elimi sıkıca tuttu ve beni incelemek için yukarı baktı. "Çok tedirginsin."

Restoranın ön tarafına doğru dönmüş bir şekilde, Matt'in patronlarının henüz içeri girip girmediğini kontrol etmek için hızlıca etrafa bakıyorum. Onlardan hiçbir iz yok.

"Hareketlerini onlar gerçekten buradayken yap," diyorum, elimi nazikçe onun elinden çekerek.

Düşünceli bir ifadeyle gitmeme izin veriyor ve aklından ne geçtiğini sormamak için kendimi zor tutuyorum. Alaycı Matt'le, çekici Matt'le, hatta sinirli Matt'le nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Ama bu versiyonu, yumuşak gözlü ve gizemli düşüncelere sahip olanı... beni dengemden çıkarıyor.

Dengesiz olmaktan nefret ediyorum.

Menüyü bir kez daha elime alıyorum. "Peki, ne sipariş edeceğiz? Suşi sever misin?"

"Hayır. Suşi restoranına geldim ama suşiyi hiç sevmiyorum," diyor alaycı bir şekilde.

Başımı kaldırmaya zahmet etmedim. "Evet, ne de olsa tahammül edemediğin bir kadınla restorana geldin, bu yüzden davranışlarını olduğu gibi kabul etmemem beni mazur gör."

"Senden nefret ettiğimi kim söylüyor?" diye soruyor.

Bakışlarımı onun gözlerine çevirdim. "Şey, ya sen? Her ne zaman bana baksan, bana ters davransan, benimle kavga çıkarmaya çalışsan..."

"Bu karşılıklı bir durum, Bayan Cross."

"Bunun öyle olmadığını hiç söylemedim."

Matt elini yüzüne götürdü. "Tanrı şahit, seninle konuşmak imkansız."

"Gösteri başlayana kadar sessizce oturmaktan memnuniyet duyayım."

"Ben... Kahretsin, sessiz kalmak istemiyorum ve savaşmak da istemiyorum."

Menüyü sinirli bir şekilde masaya geri bıraktım. "Şey, sen ve ben karşı karşıyayız, bu yüzden tek seçenek sessizlik ve kavga."

"Öyle olmak zorunda değiller. Eğer bu kadar inatçı olmasaydınız—"

Ağzım açık kaldı. "Bunu bana yüklemeyin. Buraya bir sözleşme imzaladığım için geldim ve o sözleşmenin hiçbir yerinde birbirimizi sevmek zorunda olduğumuz yazmıyor. Başkalarını sizin çapkınlığınıza delicesine aşık olduğuma ikna etmeye söz verdim, ama bir saniye bile aklınızdan geçirmeyin—"

"Matt. Sabrina. Bu hafta restoran seçimlerimizde kesinlikle aynı zevke sahipmişiz gibi görünüyor."

Matt'in ateşli bakışları, ikimiz de masamızın üzerinde duran The Sams grubunu ve fotoğraflardaki kadar derli toplu ve çekici görünen Jarod Lanham'ı görünce benden kaçtı.

Matt çabucak kendine geldi ve onları karşılamak için ayağa kalktı. "Nobu kesinlikle suşi özlemine en iyi çözüm."

"Evet," diyor Samantha, Matt'in bizi yine onların yoluna çıkaracak şekilde bir plan kurmuş olmasına duyduğu hayranlık ve tedirginlik arasında kalmış bir ifadeyle.

Matt'e, nasıl davranmamı istediğinden tam emin değilmiş gibi, bilerek utangaç bir bakış attım, sonra mahcup gülümsememi onlara çevirdim. "Onu iş gününde öğle yemeğine sürükleyerek en kötü etkiyi yarattığımı düşünüyor olmalısınız."

"Saçmalık," diyor Sam. "Benim canım buz gibi bir martini çekiyor. İkinizden biri Jarod Lanham'ı tanıyor mu? Jarod, Matt Cannon en iyi brokerlarımızdan biri. Bu da Sabrina Cross, onun..."

"Sevgilim," diyorum kendimi küçümseyen bir göz devirmeyle. "Beni boş ver."

Matt, Jarod'a elini uzattı. "Bay Lanham. Memnuniyet duydum."

Jarod Lanham çekici bir adam; uzun boylu ve ince yapılı, ince yüz hatlarını dengeleyen güçlü bir çene yapısına sahip. Şakaklarında hafifçe grileşmiş koyu saçları, mükemmel bir "gümüş tilki" potansiyeli vaat ediyor. Ve şimdi yaptığı gibi gülümsediğinde, bronzlaşmış teninde beliren gülme çizgileri ve düz beyaz dişleri onu daha da çekici kılıyor.

"Bay Cannon." Matt'in elini sıkıyor. "Wall Street Journal'daki çalışmalarıyla tanınan kişi."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. Zar zor. Sam'lerin ifadesiz yüzleri o kadar iyi değil. Sam gözle görülür şekilde

irkiliyor ve Samantha'nın gözleri kısa bir anlık hayal kırıklığıyla kapanıyor.

Matt'in omuzları hafifçe gerildi ama yüz ifadesini dostane tutarak hafifçe güldü. "Ha, evet. Kendime not: Bekarlığa veda partisine giderken kameraları kontrol etmeliyim."

Jarod, "Bir ara benimle parti yapmalısın," diyor. "Kamera yok. Bol bol özel eğlence."

Milyarderin koyu renk gözleri bunu söylerken bana doğru kaydı ve yapmacık, kibirli bir reddetme beklesem de, bakışları açık ve değerlendirciydi.

Ve minnettar.

Uzun zamandır bu işin içindeyim ve bir erkeğin bir şeyden hoşlandığını anlarım; Jarod Lanham'dan da kesinlikle onay aldım.

Matt de bunu biliyor, mavi gözleri hafifçe kısılıyor. Neredeyse gülümsüyorum, çünkü Matt'in hayalindeki müşteriyle ilk görüşmesinin nasıl geçeceğine dair özenle hesapladığı senaryoların hiçbirinde Jarod'un "kız arkadaşına" hayranlık duymasının yer almadığına eminim.

"Bayan Cross. Sonunda sizinle tanıştığımıza memnun oldum." Elini uzattı.

Sonunda mı? Beni tanıyor mu? "Ben de," diyorum, elini elimde tutarak ve beni hazırlıksız yakaladığı gerçeğini gizlemeye çalışarak.

"Sen bir... danışmansın." Bunu söylerken gözleri gözlerime kilitlendi. Bakışlarındaki özgüven, ne iş yaptığımı gayet iyi bildiğini anlamamı sağladı, ancak insanlar bu tür toplantılarda "sorun çözücü" kelimesini pek kullanmadıkları için, daha genel olan unvanımı kullanmak zorunda kaldı.

"Benim."

Başını salladı. "Çalışmalarınıza aşinayım. Yakın gelecekte hizmetlerinize ihtiyaç duyabilirim, ama bu başka bir zamanın konusu."

Jarod Lanham'ın beni işe almak isteyebileceği düşüncesiyle içimde ufak bir şaşkınlık ve memnuniyet hissi uyandı, ama bunu bir kenara bırakıp buraya Matt için geldiğimi hatırladım.

Jarod masamıza, neredeyse dokunulmamış şaraba göz attı. "Henüz sipariş vermediyseniz, neden bize katılmıyorsunuz?" Sams'lere baktı. "Sizin için de uygunsa."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Jarod Lanham, Sam ve Samantha'ya öğle yemeğine kuduz bir rakun getireceğini söyleseydi, hayvanı şampanya ve havyarla birlikte masanın başına koyarlardı.

“Kesinlikle,” diyor Sam. “Matt en iyilerimizden biri. Onunla konuşmaktan keyif alacağınızı düşünüyorum. Biliyor musun, yirmi iki yaşındayken aramıza katılmıştı?”

Jarod başparmağıyla çenesini okşadı. "Öyle mi?"

Samantha, belli bir mesafede duran garsona dönerek, "Beş kişilik masa müsait mi?" diye sordu.

Kadının gözleri panikle büyüdü. "Beş mi? Şey... Kontrol etmem gerekecek. Özellikle öğle saatlerinde kalabalık gruplar için sınırlı sayıda masamız var, ama, eee—"

"Aslında," diye araya girdim. "Bu bir nevi hayat kurtarıcı. İşle ilgili bir sorun çıktı ama Matt'i yalnız yemek yemeye bırakmak istemedim. Eğer sakıncası yoksa, sadece dört kişilik bir masaya ihtiyacınız olacak."

Samantha ve ev sahibi neredeyse rahatlamadan yere yığıldılar.

"Umarım seni buradan kovmuyoruzdur," diyor Jarod, çantamı sandalyemin arkasından alırken.

"Kesinlikle hayır. Sadece görev çağırıyor."

"Anladım," diyor Jarod sessizce, belli ki hâlâ beni değerlendiriyor.

Yemin ederim Matt'in hafifçe homurdandığını duydum, bu da bana buraya gelme sebebimi hatırlatıyor: Matt'in kariyeri için hasar kontrolü yapmak.

Jarod'a karşılık belirsiz bir gülümseme gönderiyorum ve Sams'lere veda ettikten sonra masanın etrafından dolaşarak Matt'e doğru ilerliyorum. Kolunun üst kısmına dokunmam, grubun da fark etmesi içindir.

Yanağımdan öpmek için eğildi. "Öğle yemeğimizin kısa kesilmesinden dolayı özür dilerim."

Sesindeki samimiyete şaşkınlıkla göz kırptım. İkimiz de biliyoruz ki buradaki hedef ben değil, Jarod Lanham.

Öyle değil mi?

"Beni sonra arar mısınız?" diye sordum, sesimi yumuşatarak ve biraz umutlu bir tonla.

"Elbette." Gözleri benimkine kilitlenmiş durumda.

Yüzümü çevirsem bile, bakışlarını omuzlarımın arasında hissediyorum. Ve bunun Jarod'un iyiliği için olduğunu bilsem de, içimde bir yerlerde onun bu sahiplenici tavrının, bir borsacı olarak profesyonel kariyerini kurtarmaktan ziyade, bir erkek olarak kendi yerini sağlamlaştırmakla ilgili olup olmadığını merak ediyorum -umuyorum da-

15

MAT

Salı Akşamı, 26 Eylül

"Şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Jarod Lanham ve patronlarımızla öğle yemeği yediniz. Lanham size geri dönüş yapacağını söyledi. Ve siz sanki birisi köpeğinizi tekmelemiş gibi görünüyorsunuz?"

Ian'a dik dik baktım. "Benim köpeğim yok."

Kennedy, suçlayıcı bir şekilde beni işaret ederek, "Kaçıyorsun," diye araya girdi. "Ian haklı. Olman gerektiği kadar mutlu değilsin."

"Lanham'ın işini henüz almadım. Şampanya patlatmıyorsam kusura bakmayın."

Arkadaşlarım ve ben Wall Street'in iş çıkışı uğrak yerlerinden birindeyiz ve bu gece içeceğim birçok kokteylden ilki olacağını tahmin ettiğim kokteylin yarısını içtim bile. Ve bunlar kutlama amaçlı kokteyller değil.

Arkadaşlarım haklı. Jarod'un beni restorandan kovmadığına çok sevinmeliydim. Vegas'taki şöhretimi biliyordu ve yine de benimle çalışma fikrini değerlendiriyor gibiydi.

Hatta adam öğle yemeği toplantımızı, potansiyel emlakçı adayları listesinde benim de yer aldığımı ima ederek bitirdi.

Ian, "Lanham neden yeni birini aradığını söylüyor?" diye soruyor. "Herbert Bishop ile yüz yıldır birlikte çalışıyor."

"Kesinlikle. Piskopos neredeyse yüz yaşında. Emekli oluyor," diye yanıtlıyorum.

"Öyleyse neden Morgan Stanley'de kalmasın? Eminim Bishop'ın devralmak için can atan bir düzine öğrencisi vardır."

“Muhtemelen. Ama en son istediğim şey onun bulunduğu yerde kalması gerektiği fikrini aşlamaktı. Ayrıca, adamın değişimden beslendiği izlenimine kapıldım.”

Ian, gittiği her yerde sipariş ettiği acı kırmızı cin kokteyli Negroni'sinden bir yudum alıyor. "Onun için çevirmek ister misin?"

Arkadaşımın şaka yaptığını bildiğim için sııttım. "Onun milyarlarını ancak ölü bedenimden söküp alabilirsin."

“Jarod Lanham işte.” Kennedy başını salladı. “İnanılmaz. Yirmi sekiz yaşında her zaman istediğin her şeye ulaşmanın eşiğinde olduğunu fark ediyorsun. Senden nefret etmemek zor.”

İçgüdüsel olarak gülümsüyorum ama Kennedy'nin sözleri beni şaşırtıyor: "Hayatınızda istediğiniz her şey."

Öyle mi?

Ulaşılması güç bir milyarder müşteriye sahip olmak hayatımın hayali mi? Gerçekten de her zaman istediğim şey bu mu?

Sanırım doğru.

Peki neden kendimi bu kadar boş hissediyorum?

Çünkü Jarod Lanham Sabrina'ya bakıyordu. Ve Sabrina da ona karşılık veriyordu.

Tamam, sonuncusundan tam olarak emin değilim. Sabrina, kız arkadaşım rolündeydi ve hakkını vermek gerekirse, oyunculuk yetenekleri söz konusu olduğunda herhangi bir Oscar ödüllü oyuncuyla yarışabilir.

Daha iyisini bilmeseydim, onun benden hoşlandığına ben bile ikna olurdum.

Ama Lanham'ın ona baktığını kesinlikle hayal etmiyorum. Ve onu yıllarca uzaktan izleyerek öğrendiğim bir şey varsa, o da istediğini elde ettiğidir.

Sabrina'yı istemişti.

Adamı suçlayamam. Gözleriyle uyumlu mavi bir elbise içinde, uzun ve dağınık saçları, yüksek topuklu ayakkabıları bir erkeğin beline dolanmayı adeta yalvarırcasına beklerken, inanılmaz derecede seksi görünüyordu...

Masamızın ortasındaki ikram edilen kuruyemiş kasesine uzanırken Ian'a baktım. "Bugün Sabrina ile konuştun mu?"

“Hayır, birkaç gün içinde değil. Neden?”

Kendimden nefret ediyorum ama Sabrina'nın Ian'a koşup benim ve onun şu anki durumundan ne kadar mutsuz olduğunu anlatmamış olması

beni bir nebze rahatlatıyor. Onun ve Ian'ın ilişkisinin hiçbir zaman romantik veya cinsel olmadığını biliyorum ama her zaman... bunun farkındayım. Onun Ian için her şeyi yapacağını, oysa benim için para ve sağlam bir sözleşme olmadığı sürece hiçbir şey yapmayacağını biliyorum.

Ve seks yok.

Bu kısım beklediğimden daha kötü oldu. Tabii ki, Sabrina'nın yanında olup ona dokunmamanın ne kadar zor olduğunu her zaman biliyordum. Sadece... bunun üstesinden geleceğimi düşündüm. Bir sınır çizilirse, kadına duyduğum sürekli cinsel isteğin kendiliğinden geçeceğini sandım.

Öyle değil.

Onu her zamankinden daha çok istiyorum.

Bunun, eskiden beri bilinen "sahip olamayacağım şeyi istemek" durumunun bir sonucu olduğunu varsaymaya çalışıyorum, ama daha kötü bir şey olmasından korkuyorum. Onunla daha çok vakit geçirdiğim için, onunla konuştuğum için, onu incelediğim için, beyninin nasıl çalıştığını gördüğüm için onu daha çok istediğimden korkuyorum.

Hayalini kurduğunuz her şey...

Kahretsin.

"Ama Lara ile içki içmek için buluşacak."

Ian'a baktım. "Ne?"

Dalgınlığıma gözlerini devirdi. "Sabrina'yı sordun. Onunla konuşmadığımı söyledim ama Lara, Sabrina ile akşam yemeğinden önce bir şeyler içmeye gideceklerini söyledi."

"Ne zaman? Nerede?"

"Seni yapışkan bir erkek arkadaş olarak hiç düşünmemiştim," diyor Kennedy, fındık kasesini elimden kaparken. Aşağı bakıyor, sonra bana dik dik bakıyor. "Bütün bademleri yedin, berbat fıstıkları bıraktın."

"O yüzden biraz daha badem iste. Ben yapışkan bir erkek arkadaş değilim. Biliyorsun ki biz daha sadece—"

Kennedy araya girerek, "İnsanlar için poz veriyorsun, biliyorum," dedi. "Ama Ian ve benim için bu numarayı sürdürmene gerek yok."

Bu bir tuzak. Kennedy Dawson'ın meşhur olduğu, zar zor fark edilen, incelikli sözlü tuzaklardan biri. Kennedy'nin alçak, neredeyse monoton bir sesi var. Asla bağırılmaz, nadiren güler. Üçümüz de alaycıyoruz, ama Kennedy'nin mizahı Sahra çölü kadar kuru.

Eminim Kennedy ve Ian, ya bu yorumu yalanlayacağımı ya da Sabrina ile hala birbirimizden nefret ettiğimizi, sadece rol yaptığımızı söyleyerek

onları rahatlatacağımı bekliyorlardır. Ama huysuz bir ruh halindeyim, bu yüzden onları şaşırtıyorum. Ve kendimi de.

"Lanham ondan bir şey istiyor."

"Kimden?" diye soruyor Ian.

"Sabrina. Hızını koru, dostum."

"O ve Sam'ler gelir gelmez öğle yemeğini bıraktığını söylemiştin sanırım."

"Evet, ama İrlanda usulü veda etmedi. Sohbet etti. İyi davrandı. Sonra da izin isteyerek ayrıldı."

"Anlıyorum," diyor Ian, Kennedy'nin elinden fındık kasesini alıp, boş olduğunu görünce tiksinerken kenara koyarken. "Peki Lanham bu etkileşimin hangi noktasında Sabrina'nın dolabına ona aşık olduğunu belirten notu bıraktı?"

Bardağımı ona doğrulttum. "Bu konuda alaycı olmaya hakkın yok. Aylarca Lara'nın her göz kırpışını aşırı analiz etmeni dinlemek zorunda kaldık."

"Orada haklısın," diyor Kennedy, Ian'a. Ama benim kurtuluşum geçici. Kennedy bana dönüyor. "Lanham ondan hoşlanıyorsa ne olmuş yani? Hatta senin işine bile yarayabilir."

Şimdiden başımı sallıyorum. "O benim kız arkadaşım olmalı. Lanet olsun, bunun tek sebebi Lanham gibi müşterileri benim çılgınlıklarım veya her neyse yüzünden kaybetmemek."

"Ama Lanham'ı zaten yarı yolda yakaladınız," diye belirtiyor Kennedy. "Bu da ya Sams'in WSJ makalesinin etkisini abarttığı, ya Lanham'ın umurunda olmadığı, ya da siz ve Sabrina öğle yemeğinde çok ikna edici olduğunuz ve onun sizin yerleşmiş bir adam olduğunuzu düşündüğü anlamına geliyor."

İçeğimin geri kalanını bir dikişte içtim. "Bu sonuncusu değil. Ya da eğer öyleyse, fırsat verilirse harekete geçmekten çekinmez."

"Ne olmuş yani? Bırak denesin. Sen Lanham'ı istiyorsun, o da Sabrina'yı istiyor. Muhtemelen her erkek gibi o da Sabrina ile hüsrana uğrayacak. Denemesine izin vermenin ne zararı var ki?"

"Sanırım bunu zamanla öğreneceğiz."

Ian'a döndüm. "Ne?"

"Sen o kadar çok söylenmeye dalmıştın ki, Lara ve Sabrina'nın burada içki içmek için buluşacaklarını sana söyleme fırsatım olmadı. Lara'dan az

nce geç kalacağına dair bir mesaj aldım, ama Sabrina da beklerken ona eşlik edecek birini bulmuş gibi görünüyor.” Başını bara doğru salladı.

Başım hızla döndü ve içimde yakıcı bir ele geçirilme hissi belirdi.

Sabrina barda, evet, hâlâ az önce giydiği seksi mavi elbiseyle oturuyor. Yanındaki adamın söylediği bir şeye gülerken başını geriye doğru eğiyor.

Bu adam, Jarod Lanham'dan başkası değil.

16

SABRINA

Salı Akşamı, 26 Eylül

Demek ki milyarderler gerçekten de çekici olabiliyorlarmış. Kim bilebilirdi ki?

Jarod Lanham dirseğiyle neredeyse boş olan içeceğimi işaret etti. "Bir tane daha?"

Bir an tereddüt ettim ve o bunu hemen fark etti. "Israrcı davranıyorum. Affedersiniz."

"Hayır, öyle değil. Sadece... seninle aynı barda, seninle tanıştığım gün bulunmamız çok tesadüf. Planı olan bir adama hayran kalırım. Keşke planının amacını bilseydim."

"Hiçbir art niyetim yok. Tek istediğim sana bir içki daha ısmarlamak." Gözlerimi kısınca mahcup bir şekilde sırtıttı. "Sanırım biraz çaresizce konuştun."

Buna gülüyorum. "Sanırım hiç kimse seni çaresiz olarak tanımlayamaz."

Sırıtarak bara doğru eğildi. "İtiraf ediyorum, para insanların kusurları görmezden gelmesine yardımcı oluyor."

"Öyle mi?" İçeceğimin son yudumunu alıyorum. "Peki kusurları neler olurdu?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Aman Tanrım. Bu flört müydü?

Yani, flört etmeye yabancı değilim; neredeyse bu konuda iyi olmaktan bir kariyer inşa ettim. Ama genellikle bir amacı vardır. Bu sefer ise... ağzımdan kaçtı.

Barmen yanımıza gelir ve Jarod parmağını sert bir hareketle çevirerek ikimiz için de birer içki daha ister.

Lara için ayırdığım bar taburesini kullanmak yerine, Jarod bara yaslanmış durumda ve şimdi de dirseğini tezgaha dayayarak tamamen bana dönük bir şekilde oturuyor.

"Kusurlarım bunlar," diyor gülümseyerek. "Bunlara hazır olduğundan emin misin? Daha yeni tanıştık."

Parmaklarımla "gel bakalım" işareti yapıyorum.

Hafifçe öne eğildi. "Aşırı derecede tek yönlü düşünebiliyorum. Bir şeyi istediğim zaman..." Omuz silkti. "Anlıyorum."

Bunu söylerken gözlerine bakıyor ve ne demek istediğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Daha doğrusu, ne dediğini anlamamanın yolu yok. En azından sesli olarak söylemediğini.

Yine de, adam Matt'le öğle yemeğinde olduğumu anlayacak kadar zeki, bu yüzden bu kadar açık sözlü olması, gurur verici olsa da biraz da itici.

"Bir sorum var," diyor ayak bileklerini çaprazlayarak. "Hizmetlerinizden bahsediyorum. İnsanların kişisel hayatlarını düzene sokmalarına hiç yardımcı oldunuz mu?"

Cevap vermeden önce biraz zaman ayırıyorum. Normalde biraz gizemli davranırdım. Tam olarak ne iş yaptığımı doğrulamadan önce, benim hakkımda ne kadar bilgiye sahip olduğunu anlamaya çalışırdım.

Ama bu Jarod Lanham. Benim vaktimi de, kendi vaktini de boşa harcamazdı.

"Aklınızda ne vardı?" diye soruyorum.

Başını başka yöne çeviriyor ve gözlerinde bir anlık tereddüt olduğunu görünce şaşırıyorum.

"Sayın Lanham. Müşterilerimle benim aramdaki her şey -potansiyel müşteriler de dahil- aramızda kalır."

Bir anlığına kokteyl peçetesiyle oynuyor. "Şey, eee..." Boğazını temizliyor. "Bir nevi... çöpçatan arıyorum."

Şaşkınlığımı gizlemeye özen gösteriyorum. Bu alışılmadık bir istek değil. İnsanlar sürekli olarak, zamanları veya istekleri olmadığı için flört uygulamalarını denemeye vakitleri olmadığı ya da artık eski usulde biriyle tanışma umutları kalmadığında, kendilerine uygun biriyle tanıştırmamı istiyorlar.

Ama Jarod Lanham bir milyarder. Hem de yakışıklı bir milyarder.

Geçmişinde gerçekten korkunç sırları yoksa, istediği hemen hemen her kadına sahip olabilir.

Jarod, düşüncelerimi anlıyor gibi görünüyor, çünkü alaycı bir şekilde gülüyor. "Biliyorum. Kulağa saçma geliyor."

"Hayır. Şaşırtıcı olabilir, ama saçma değil. Uzun süredir birlikte misiniz?"

Omuz silkerek, "Kız arkadaşlarım oldu. Bazılarıyla ciddi ilişkilerim oldu ama hiçbirisiyle hayatımı paylaşabileceğimi düşünmüyorum." dedi.

"Bir eş arıyorsun," diyorum, doğrudan konuya girmeye karar vererek.

Başını salladı. "Evet. Acelem yok ama ben de gençleşmiyorum. Sonsuza kadar bekar kalmak hiç istemedim."

"Anladım. Ne aradığınızı görüşmek için zaman ayırmaktan memnuniyet duyarım."

"Aradığım şeyin ne olduğunu zaten çok iyi biliyorum."

Gülüyorum. "Pekala. Hadi dinleyelim."

"Uçuk kaçık birini istemiyorum. Büyük bir aşk ya da o saçmalıklardan hiçbirini aramıyorum. Sadece... birlikte olabileceğim birini istiyorum."

Yutkunuyorum, pazar günü kahvaltıda Matt'e söylediklerime ne kadar benzediği beni biraz endişelendiriyor. "Anlıyorum. Demek ki aşk ilişkisi aramıyorsun."

Omuz silkerek, "Güvenebileceğim, önemseyebileceğim birini istiyorum. Ama kelekler uçuşmasını beklemiyorum, ne de ayaklarının yerden kesilmesini bekleyen birini istiyorum." dedi. Gülümsemesi buruktu. "Muhtemelen romantik olmayan bir pislik gibi konuştuğumu düşünüyorsunuzdur."

İçeceğime doğru gülümseyerek, "Daha kötüsünü de duydum," dedim.

"Sen ve Cannon," diyor merakla. "Her şeye sahip misiniz? O kelebeklere, o heyecana?"

Dilimin ucunda Matt ile aramdaki ilişkinin ne olduğunu bilmediğimi itiraf etmek var. Sonra rolümü hatırlıyorum: Şu anki müşterim Jarod değil, Matt.

Barmen içeceklerimizi getirirken cevabımı düşünmek için bir dakikam oluyor. Jarod teşekkür ederek başını sallıyor, sonra beklenti içinde ama meraklı olmayan bir şekilde bana dönüyor.

"Henüz çok uzun süredir birlikte değiliz," diye itiraf ediyorum. "Ama..."

"Orada bir şey mi var?"

Hafifçe gülümsememe izin veriyorum. "Evet. Evet, orada bir şey var."
Ne olduğunu bilmiyorum. Ama orada.

Beni inceliyor. "Sanırım ne aradığımı iyi anlarsın. Bir kadında aradığım özelliklerden bahsediyorum."

"Ne kadar sürede düşünüyorsunuz? Dürüst olmak gerekirse, bekleme listem var..."

"Yakışıklı milyarderleri listenin başına çekemez misiniz?" diyor büyüleyici bir gülümsemeyle.

Gülüyorum. "Kendine güvenenlerden değil, hayır."

Jarod omuz silkerek, "Pekala. Bekleyebilirim." dedi.

"Gerçekten mi? Bana pek de sabırlı biri gibi gelmiyorsun."

"Sana nasıl vurayım?" diye soruyor cilveli bir sırıtışla.

Cevap vermeden önce sözümüz kesiliyor.

"Bay Lanham. Sizinle tekrar karşılaşmak güzel."

Başımı hızla çevirdim. "Matt?"

Jarod bunu bilmeyecek ama işimde ne kadar iyi olduğumu birazdan görecektim.

Hemen role büründüm ve geniş bir gülümsemeyle Matt'e doğru döndüm. "Tam da senden bahsediyorduk."

Matt tam gözlerime bakıyor ve yüzündeki ifade beni biraz şaşırttı. Şüpheli olmasını bekliyordum; sonuçta onun asıl hedefiyle, yani beni kız arkadaşısı gibi göstermemin asıl sebebi olan kişiyle konuşuyorum. Ama şüpheliğin ötesinde bir hali var. Sanki... kızgın gibi görünüyor?

Jarod elini uzattı. "Burada tanıdığım birine rastlayabilirim diye düşündüm. Sam'ler buranın Wall Street'in popüler mekanlarından biri olduğunu söylemişti."

"Haklı olurlardı," diyor Matt, sesindeki gerginliği zar zor gizleyerek. "Sözünüzü mü bölüyorum?"

Gözlerimi devirme isteğime karşı koyuyorum. Şu an kıskanç erkek arkadaş rolü oynamasının zamanı değil.

"Pek sayılmaz."

"Güzel," diyor Matt kararlı bir şekilde. "Acaba birbirimize uygun olup olmadığımızı hiç düşündün mü?"

"Hâlâ düşünüyorum," diyor Jarod kayıtsızca.

Öğle yemeğindeki sohbetlerinin detaylara kadar uzanmasına biraz şaşıracak ikisi arasında bakışlarımı gezdirdim. Matt bu anlaşmayı çok istiyor olmalı.

“Anlıyorum,” diyor Matt. “Ancak ben de oyunlardan hoşlanmıyorum. Eğer bana iş vermeyi düşünmüyorsanız, bunu önceden bilmeyi tercih ederim.”

Kahkaha atmadığım için kendimi sırtımdan hafifçe sıvazlıyorum. Oyunlardan hoşlanmıyorum, yalan! Matt'in tüm hayatı bir oyun. Benimki de öyle.

Ama bu sefer birlikte oynuyoruz, bu da durumu daha da tehlikeli hale getiriyor.

Jarod, Matt'i daha fazla zorlamaya adeta meydan okuyarak, "Hâlâ düşünüyorum dedim," diye tekrarlıyor.

Neyse ki Matt, ne zaman durması gerektiğini bilecek kadar zeki. Yanağımı öpmek için eğiliyor, dudaklarını kulağıma iyice yaklaştırarak, açıkça samimi, "benim" anlamına gelen bir jest yapıyor.

Gülümsedim ve eğilip kravatını düzelttim. "Hey, beni buldun!"

Gülümseyerek karşılık verdi ama gözleri soğuk kaldı. "Görünüşe göre buluşma yeri konusunda yanlış anlaşılma oldu. Benim masam arka taraftaydı."

"Ah, pardon!" dedim hemen, sanki onunla bir planımız varmış gibi bir oyuna girerek. "Sadece barda bir yer bulacağımızı varsaydım."

Lara'nın da bu anlaşmadan haberdar olması için hızlıca bir şükran duası ediyorum. Eğer içeri girerse, planımızı bozmanın ne kadar yanlış olduğunu bilecektir.

Jarod cüzdanına uzandı ve hem kendi hem de benim içkilerimizin parasını ve cömert bir bahşışı karşılayacak kadar parayı bara bıraktı. "Biliyorum, acımasız biriyim ama bir günde iki randevuyu da böylecek kadar kaba değilim." Bana rahat, "Hiçbir kırgınlığım yok" dercesine sırtıttı. "Öğle yemeğinde senin adamını elimden aldım; akşam yemeğinde de aynısını yapmayacağım."

Matt'in gülümsemesi yapmacıktı, eli sırtıma sertçe bastırıyordu. "Senin kadını mı çalmandan daha iyisi bu."

Hem Matt'in önemli bir potansiyel müşterinin önünde sergilediği çekicilikten yoksunluğa, hem de onun kadını olarak çağırılmanın verdiği içgüdüsel, hoşnutluğa şok olmuş bir şekilde donakaldım.

Yine de, buraya bir sebeple geldik ve o her şeyi mahvetmeye çok yakın.

"Matt," diye mırıldandım uyarıcı bir şekilde kendi kendime.

Milyardere odaklanmaya devam ederken biraz daha genişçe gülümsüyor. "Normalde endişelenmezdim, ama onu karşılayabilecek neredeyse tek kişi sensin."

Ağzımdan kaçan nefesimi engelleyemiyorum. Acıdan dolayı nefes aldığımı da gizleyemiyorum.

Nasıl oldu bilmiyorum ama son birkaç gündür kalkanım yavaş yavaş azalıyordu ve şimdi tamamen kayboldu.

Ona asla yapmasına izin vermeyeceğime söz verdiğim şeyi yaptım: Beni yine incitti.

Yutkundum ve ayağa kalkmayı başardım, çantamı taburenin arkasından kaptım ve Matt'in elini neredeyse iterek uzaklaştırdım.

"Sabrina—"

Sanki orada yokmuş gibi davranıyorum, tüm dikkatim gözyaşlarıyla aydınlanmış Jarod'da. "Seninle konuşmak güzeldi. İçecekler için teşekkür ederim."

"Elbette," diye mırıldandı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Ve aslında, tam gidiyordum. Eğer ikiniz de isterseniz—"

"Hayır, tam çıkıyordum," diyorum.

Ve sonra da öyle yapıyorum. Çenem titriyor olabilir ama restorandan çıkıp Pine Caddesi'ne doğru yürürken onu dik tutuyorum.

Matt Cannon'dan uzakta.

17

MAT

Salı Akşamı, 26 Eylül

“Sabrina. Kahretsin. Sabrina!”

Ben ona yetişmeden önce çoktan sokağın yarısını geçmişti bile, parmaklarım kolunu kavrayıp onu döndürüyordum.

Orada gördüklerim beni bir adım geriye savurdu.

Sabrina Cross ağlıyor.

Elini omzuma bastırdı. "Yapma. Benimle konuşma, bana dokunma, bir daha asla beni arama."

Boşta kalan elimle saçlarımı düzeltirken, diğer elimle hâlâ onun kolunu tutuyorum. Onun kaçmasına izin vermeyeceğim. Özellikle de böyle görünürken.

“Ben ne yaptım ki—”

"Beni karşılayabilecek tek erkek o mu?" diyor, acısını gizleyemeyen sert ses tonuyla.

"Ne-"

Ah. Kahretsin.

Kahretsin, kah

Söyleyebileceğim onca aptalca şey arasında...

Elimi diğer koluna uzatıp omzundan tutarak, ona durumu anlatmaya çalışıyorum. "Hayır," diyorum kararlı bir şekilde. "Bunu kastetmedim."

Acımasız bir kahkaha atarak geri çekildi. "Ne olursa olsun. Dört yıl önce benim hakkımdaki düşüncelerini açıkça belli etmiştin."

İnleyerek, "Yine mi o—" dedim.

“Yine mi?” diye bağıyor, yoldan geçen birkaç kişinin bize şaşkınlıkla baktığını umursamadan. “O sabah söylediklerini unutmak isteyebilirsin ama ben unutamam. Her kuruşuna değdiğimi söyledin. Bunu birlikte yattıktan sonra söyledin, sanki sıradan bir şeymişim gibi—”

"Söyleme," diye hırladım. "Kendine öyle deme."

"Neden olmasın?" diye meydan okuyor. "Neredeyse yaptınız."

“O zaman da, şimdi de duymak istediğini duydun,” diyorum, sesim bir çılgılık gibi yükselerek. “O zaman sadece işinde çok iyi olduğunu kastetmiştim. Saatler önce bana işinin, bir bedel karşılığında herkese her şey olmak olduğunu söylemiştin ve o gece benim için her şeydin.”

O homurdanıyor ve itiraz etmek için ağzını açıyor, ama ben sözünü kesiyorum.

“Bu gece de bahsettiğim şey, alışveriş gezimizdi. Senin için üç bin dolar değerinde kıyafet aldığım o gezi. Bütün o planın amacı bu değil miydi zaten? İnsanların bizim bir çift olduğumuzu düşünmesi, sana çok düşkün olduğumu sanmaları?”

"Hayatın boyunca kendinden başka kimseye bu kadar düşkünlük göstermedin," diyor.

Sesi biraz sakinleşti ve hâlâ kızgın olsa da, en azından Lanham'a onun paralı bir eskort servisi olduğunu söylemediğime inanıyor gibi görüldüğü için neredeyse rahatladım.

“Belki de değil,” diye kabul ettim onu. “Şefkat göstermek bana göre değil, ama insanları incitmek de değil. Ve seni incittim.”

“Sen yapmadın—”

“Evet,” diye araya girdim. “Evet, yaptım ve özür dilerim Sabrina. Az önce...”

Sözümü bitirmediğimde kaşlarını soru sorarcasına kaldırıyor ve ben de ona, Lanham'a, kendime kızarak içimden bir ah çekiyorum.

"Seni onunla konuşurken gördüm ve—"

"Gizliliğini açığa çıkaracağımdan endişeleniyordun."

"Elbette, endişelenmiştim!" diye patladım.

Benden başka biriyle mutlu olacağından endişeleniyordum. Seni kaybetmekten, daha seni gerçekten kazanmadan önce bile endişeleniyordum.

Düşünceleri bir kenara itip, öfkenin güvenliğine tutunuyorum. "Bu lanet olası sözleşmenin tek sebebi, Lanham gibi insanların birlikte olduğumuzu, yerleştiğimi, kucak danslarına ve uyuşturucuya para

harcamadığımı düşünmeleri. Bunun yerine, kız arkadaşımın tam da kazanmaya çalıştığım müşteriyle flört ettiğini görüyorum."

"İyi ki öyleydim," diye tersledi. "Çünkü ona karşı ilkel bir tavır takındıktan sonra, seninle çalışmak için can atacağını sanmıyorum."

Haklı. Lanham'ı kadroma katma ihtimalimi neredeyse tamamen kaybettim ve işin kötü yanı şu ki...

Umursamayıcı beceremiyorum galiba.

Gözümün önünde sadece o kadın ve adam var, sanki başka bir adamla keyifli vakit geçiriyormuş gibi duruyor.

"Burada her şey yolunda mı?" Ian'ın kısık sesi arkamdan geldi.

Bir an için çenemi göğsüme doğru indirdim. Ian'ı bir kardeş gibi seviyorum. Gerçekten de öyle. O benim en iyi arkadaşım. Ama bazen... bazen...

Onu kıskanıyorum. Sabrina'nın kurtarıcısı, arkadaşı olma rolünü kıskanıyorum.

Onun koşup sığındığı kişi olması, ona göz kulak olan, onu koruyan kişi olması beni kıskandırıyor.

Bu arada, ona zarar veren benim. Korunması gereken kişi de benim.

Ona doğru döndüm. Elleri ceplerindeydi, duruşu rahattı ama gözleri hiç de öyle değildi.

Ona başımla onay veriyorum. "Evet. İyiyiz."

Bir an beni inceledikten sonra bakışlarını Sabrina'ya çevirdi.

Yutkunmasını duydum. "Evet, Ian. İyiyiz."

"Emin misin? Çünkü—"

"Ian." Sesi kararlıydı. "Lütfen içeri geri dön."

Başımı hızla ona çevirdim. Onun sunduğu çıkış yolunu kabul edeceğimi, ikisinin de sakladığı tüm çocukluk sırlarını koruduğu kanatlarının altına sığınacağını beklemiştim.

Ian'ınkini biliyorum. Onunkini bilmiyorum.

Bildiğim tek şey, ikisinin birlikte yaşadığı tüm zorlukların onları birbirine daha da bağladığı. Lara'ya kadar, Sabrina her zaman Ian'ın önceliği idi.

Ve Ian, Sabrina için her zaman ilk sırada yer almıştır.

Şimdiye kadar...

Arkamı döndüğümde Ian'ın şaşkınlıkla kaşlarını çatıldığını gördüm. "Ama—"

"Bu Matt ile benim aramda bir mesele. Ben hallediyorum."

İçini çekti. "Pekala. Birbirinizi öldürmeyin."

"Söz veremem," diyor hafif bir gülümsemeyle. "Lara'ya özürlerimi iletir misin?"

"Elbette," diyor gülümseyerek.

Bana baktığında gülümsemesi kayboluyor. Onu suçlamıyorum. Sabrina iyi bir oyun sergiliyor ama şu anda onda daha önce hiç görmediğim bir kırılma var. Yüzündeki endişeli ifadeden anladığım kadarıyla o da bunu fark etmemiş.

Ian'ın duyma mesafesinden uzaklaşmasını bekledikten sonra konuşmamıza devam ediyoruz.

Ona döndüm. "Sabrina, lütfen..."

"Daha ne kadar sürecek?"

"Ne?" diye sordum, anlamadım.

"Sözleşmemiz. Sana aşıkım gibi davranmam." Sesi yorgun. "Sözleşmede gala gecesine kadar geçerli olduğu yazıyor. Hala öyle mi? Değilse, size orantılı bir ücret ödemekten memnuniyet duyarım."

Yanımda duran tuğla duvara yumruk atmak için birden bire büyük bir istek duydum. O lanet kadınla konuşmaya çalışıyorum, o ise sadece sözleşmeler ve orantılı maliyetlerle ilgileniyor.

"Evet," diye tersledim. "Galaya kadar sana ihtiyacım var."

Doğru olup olmadığını bilmiyorum. Artık neye ihtiyacım olduğunu ya da ne istediğimi bile bilmiyorum, ama aramızdaki durum böyleyken onu bu sözleşmeden çıkarmak bir hata olurdu biliyorum.

"Pekala," diyor soğukkanlılıkla, bir adım geri çekilerek. "Bir sonraki planlı gösterimin ne zaman olduğunu bana bildireceksin, değil mi?"

"Sabrina. Hadi gel."

Kaldırıma doğru ilerleyip yaklaşan bir taksiyi durdurmak için elini kaldırdı. "Bundan sonra yirmi dört saat önceden haber verme kuralına uymanızı rica ederim. Sanırım bugün, son dakika düzenlemelerinin sizin lehinize işlemediğini kanıtladı."

Taksi durdu ve alışkanlık gereği kapıyı onun için açmaya gittim ama o benden önce davrandı. "Yetmiş ikinci ve Park durağında, lütfen," dedi şoföre.

"Sabrina, gerçekten çok üzgünüm—"

Özür dilememin geri kalanını dinlemeden kapıyı yüzüne kapattı.

Çok sinirlenmiş bir halde, taksisinin arka lambaları gözden kaybolana kadar onları izledim ve onu şehrin yukarı kesimindeki dairesine geri

götürdüler.

Ve o zaman bile, Kennedy'nin daha önce söylediği sözleri zihnimde tekrar tekrar canlandırarak biraz daha hareketsiz kalıyorum.

Hayalini kurduğunuz her şey...

Bundan emin değilim.

Bundan hiç emin değilim.

SABRINA

28 Eylül Perşembe Akşamı

iPhone'um tezgahtan aralıksız vızıldamaya devam ediyor ve Juno telefona kötü kötü baktıktan sonra bana biraz... azarlayan bir bakış atıyor.

Saçlarımı başımın tepesinde dağınık bir topuz yapıp köpeğe dik dik baktım. "Cevap vermeyeceğim."

Juno oturuyor. En azından telefonu "Rahatsız Etme" moduna al.

Başımı salladım. "Canavarı besledim. Sonuçlarıyla yaşamak zorundayım. Bu bana gelecek yıl daha akıllı olmam gerektiğini hatırlatacak."

Juno içini çekerek yere yığıldı, burnunu patisine yasladı ve göz temasından kaçındı.

Benden hayal kırıklığına uğradı ve bu gayet normal. Ben de kendimden hayal kırıklığına uğradım.

Dürüst olmak gerekirse, hiç ders almayacak mıyım?

Bugün annemin doğum günü. Evet. Yani, neredeyse hiçbir ilişkimin olmadığı, sadece biyolojik olarak anne olan annemin.

Her yıl 28 Eylül yaklaşırken, bu yıl o günü hiçbir şey yapmadan geçip gitmesine izin vereceğim diye kendime söylüyorum.

Ama içimdeki aptal bir parça, o hala dokuz yaşında olan ve el yapımı kuş evinin veya özenle yapılmış boncuklu kolyenin onu etkileyeceğini uman parça, bir hediye gönderiyor.

Ev yapımı şeylerden vazgeçtim. O, çabaya değmez. En azından bunu biliyorum. Ve çevrimiçi alışveriş süreci sonsuz derecede daha kolay olsa da... bambaşka bir canavar yarattı.

Bu her zaman aynı şekilde oluyor. İlk mesaj veya sesli mesaj bir teşekkür mesajı oluyor (unutmayın, yıl boyunca ondan haber aldığım tek zaman bu).

İkinci mesaj bir saat sonra geliyor ve vicdan azabı uyandırıcı nitelikte: "Biliyor musun, ne kadar çok düşünürsem, çanta çok abartılı geliyor. Teklifin için teşekkür ederim, ama sakıncası yoksa satmayı düşünüyorum. Parayı daha pratik şeyler için kullanabilirim."

Şimdi, onu henüz alkışlamayın. Üçüncü mesajda ton değişiyor: Beni hemen geri arayın. Son zamanlarda burada işler zor gidiyor ve biraz yardıma ihtiyacım var.

Dördüncü mesajda işler gerçekten çirkinleşiyor: Bu kadar bencil birini nasıl yetiştirdiğimi bilmiyorum. Pahalı bir deri çanta alabiliyorsun ama benim temel ihtiyaçlarımı karşılamayı bile umursamıyor musun?

Şimdi, birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım. Birincisi, o kimseyi yetiştirmedi. Ben kendimi yetiştirdim.

İkincisi, temel ihtiyaçları karşılanıyor. Bunu nereden biliyorum? Çünkü ev kredisini ben ödedim. Haftada iki kez market alışverişi hizmeti için ödeme yapıyorum; bu hizmet sayesinde kendine kolay ve sağlıklı yemekler yapabiliyor.

Evet, doğru, onun başının üstüne bir çatı ve sofrasına yemek koydum.

Birincisi, geçmişte bana ve üvey kardeşlerime yaptığı küçük iyiliklerin karşılığı. İkincisi ise bir bonus.

Önümüzdeki yirmi dört saat içinde mesajlar giderek şiddetlenecek; önce istediği "borcu" geri ödeyeceğine dair vaatlerden (gerçek şu ki: ödemeyecek), sonra öfkeli çıkışlara, ardından da ağlayarak suçluluk duygusu uyandırmaya kadar değişecek.

Ayrıca, merak ediyorsanız, ona gönderdiğim takıları veya çantaları asla satmıyor. Facebook'ta arkadaşız ve platforma bağımlı, günde bir düzine fotoğraf paylaşıyor. Çoğunda Coach marka çanta, Bergdorf küpeler ve Swarovski saat yer alıyor.

Bunu neden yapıyorum?

Harika bir soru.

Peki neden lanet olası telefonumu kapatmıyorum? Köpeğe söylediğim gibi... Kendime bir ders vereceğimi umuyorum.

O belki asla değişmeyecek, ama ben değişebilirim.

Buzdolabını açarken Juno'ya "Ne yiyoruz?" diye sordum.

Başını kaldırıp, bu gece mama dışında bir şeyler yiyeceği umuduyla kuyruğunu coşkuyula salladı.

“Hım.” Dudaklarımı büzdüm ve kısıtlı malzemeleri inceledim. “Paket servis siparişi vermeye ne dersin?”

Juno'nun kuyruğu daha hızlı sallanıyor.

Telefonumdan sipariş vermek için uzanıyordum ki kapıma biri vurdu.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi. Son seferinde biri hiç beklemediğim bir anda kapımı çaldığında, ölümcül düşmanım için sahte kız arkadaş rolünü üstlenmek zorunda kalmıştım. Bu kararın son derece acı verici sonuçları oldu.

Tabii ki, bu kişi Matt olmayabilir.

Kahretsin. Kesinlikle Matt. Bunu hissediyorum ve bu sinir bozucu. Bunu bekliyordum ve bu daha da sinir bozucu.

Juno ise aklını yitirmeye başlamış, bir yandan çılgınca havlıyor, diğer yandan da kendini kapıya atıyor.

Gözetleme deliğinden gerekli güvenlik kontrolünü yapıyorum ve Matt'in gerçekten orada durduğunu görünce midem alt üst oluyor.

Çiçeklerle.

Kapıyı açıyorum ve köpeğimin Matt'in bacaklarına çarpmasının şiddetiyle geriye doğru bir adım atmak zorunda kalmasından en ufak bir pişmanlık duymuyorum.

Matt, köpeğine dikkatini vermek için eğilerek, "Juno, canım," dedi. "Sana bir şey getirdim."

Kapı pervazına yaslanmış, cebinden bir köpek bisküvisi çıkardığını izliyorum. Juno, bisküviyi iştahla yiyor ve çiğnerken Matt'in göğsüne sürtünüyor.

Matt, her yere saçılan kırıntılara gülüyor; kaşmir kazağının salya, kurabiye kırıntıları ve köpek tüyleriyle kaplandığının farkında bile değil.

Kazakın kaşmir olduğunu biliyorum çünkü onu alırken yanındaydım. Haklıydım. Gözleriyle de çok yakışıyor. Gözleri, köpekten yavaşça kalkıp benimkileri bulana kadar.

"Merhaba," diyor.

“Merhaba.” Çiçeklere başımla selam verdim. “Orada ne oluyor?”

Ayağa kalkıp pembe güllere bakıyor. En az yirmi dört tane kusursuz tomurcuk var. “Bunları aşağıdaki kapıcınız için getirdim. Juan mı? Meğer laleleri daha çok seviyormuş. İsraf etmek yazık olurdu, o yüzden...” Bileğini bana doğru sallayarak gülleri uzatıyor.

Dayanamadım, onlara uzandım ve içeri gelmesi için başımla işaret ettim. O da içeri girdi ve Juno utanmadan cebindeki kurabiyeleri koklamaya başladı.

"Özür dilerim canım," diyor Matt, köpeğin başını okşayarak. "Sadece bir kere."

Juno homurdanarak mama kabına doğru koştu, artık ödül maması kalmadığını ve siparişin geciktiğini kabullenmişti.

Mutfağa gidip dolaptan bir vazo çıkarıyorum. Matt peşimden geliyor. "Senin en sevdiğin çiçekler hangileri peki? Ian bilmiyor."

"Güzel olanlardan," diyorum, vazoyu lavaboya koyup suyu açarken. "Çiçek almak her zaman güzeldir, türü ne olursa olsun."

"Pembe güller demen gerekiyordu ve ilk denemede doğru bildiğime çok şaşırdın gerekiyordu."

Sırtım ona dönük olduğu için, sapları kesmek üzere çekmecedan makas çıkarırken hafifçe gülümsüyorum.

Jarod Lanham'la yaşadığım olaydan sonra kaldırımda kavga etmemizin üzerinden iki gün geçti ve ondan uzak duruyorum. İlk başta hâlâ kızgın ve kırgın olduğum içindi. Ondan sonra ise ondan uzak durmamın sebebi...

Derin bir nefes alıp arkamı döndüm. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

Bakışları elime indi. "Makasları bıraktıktan sonra söyleme şansınız var mı?"

"Özür dilerim," dedim aceleyle, ortamı yumuşatma çabalarını görmezden gelerek. "Geçmişimize dayanarak aceleci davrandım ve son derece profesyonellikten uzak bir şekilde hareket ettim. İnsanları ilişkimiz olduğuna ikna etmem için beni işe aldınız ve ben bunu tehlikeye attım."

Matt gülümsüyor. "Cross, eminim o kavgaya şahit olan herkes bizim bir ilişki içinde olduğumuza daha da ikna olmuştur."

Arkamı dönüp buketi saran selofanı kesmeye başladım. "Bunu düşünmüştüm. Hatta bir ilişkinin daha gerçekçi görünmesini sağlamak için stratejilerim listesine 'sevgililerin kavgası' nı bile eklemiştim. Yine de—"

Matt arkama geçiyor ve bana dokunmasa da yakınlığını hissedebiliyorum. "Profesyonelce davranmadığın umurumda değil. Umursadığım şey seni incitmiş olmam."

"Kızgındım, hepsi bu," diyorum, güllerin uçlarını lavaboya doğru keserken.

"Bu saçmalık," diyor usulca.

Bu berbat bir şey. Ama en son istediğim şey o gece beni paramparça eden acıyı tekrar yaşamak. Ya da bu adamın bana bu tür bir acıyı hissettiren tek kişi olması gerçeğini.

Bunun neden böyle olduğunu araştırmak istemiyorum elbette.

"Çiçekler bunun için mi?" diye soruyorum, saplarını vazoya yerleştirmeye başlarken. "Özür çiçekleri mi?"

"İlk on iki tanesi 'Özür dilerim' çiçekleri, evet."

Omzumu çevirip ona baktım. "Ya ikincisi?"

Yanıma geliyor, ellerinin topuklarını mutfak tezgahına dayamış, gülleri düzenlememi izliyor. Sonunda, "'Sevgi' çiçekleri," diyor.

"Ah," dedim, geriye çekilip başımı yana eğerek düzenlememin düzgün olduğundan emin olduktan sonra mutfak masasına götürdüm. "'İyilik' çiçekleri, aynı zamanda 'yalakalık' çiçekleri olarak da bilinir. Genellikle son derece hoş olmayan bir isteğin öncesinde sunulur."

"Hiçbir fikriniz yok," diye homurdandı, elini saçlarının arasından geçirirken.

Ses tonunda bir şey var, genellikle sınırsız enerjisi ve çekiciliğiyle bilinen bir adamdan duymaya alışık olmadığım bir kırılganlık dokunuşu.

"Ne haber?" diye sordum, ona karşı biraz daha dikkatli olmam gerektiğini hissederek.

Bir an için yanaklarını içeri çekti, düşündü. "İçecek bir şeyiniz var mı?"

"Tabii ki." Bar arabasını işaret ediyorum. "Ya da buzdolabında beyaz şarap, rafta da kırmızı şarap var."

Servis arabasına gidip bir şişe Grey Goose seçiyor. "Bunu dondurucuda saklamıyor musunuz?"

"Votkanın buzu biraz eritmesini seviyorum. Bence martini biraz sulandırılmış halde daha lezzetli oluyor."

Dalgın, beni zar zor duyuyor gibi. "Sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Buzdolabında açık bir şişe beyaz şarabım var."

Önce bana bir kadeh şarap dolduruyor, sonra kendine içki hazırlamaya başlıyor. Tuhaf bir şekilde, Matt Cannon'ın dairemde martini hazırlamasını görmek artık ne kadar normal gelmeye başladı.

Limon dilimini kokteyl bardağına attıktan sonra tekrar dürttüm. "Şey... ricanız nedir?"

"Sağ."

İçeceğinden bir yudum alıyor, dikkati hemen yanındaki tezgahta titremeye başlayan telefonuma kayıyor.

Telefonu açmak için hareket etmediğimde, telefona şöyle bir göz attı. "Rochelle arıyor. Cevap verecek miyiz?"

"Görmezden geliyoruz."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bunu mu konuşuyoruz?"

"Biz değiliz."

Hafifçe gülümsüyor, ama cevabımın onu hayal kırıklığına uğrattığını hissediyorum. Sanki daha fazla ayrıntı paylaşmamı umuyormuş gibi.

Ona tereddüdümün onunla ilgili olmadığını, annem hakkında kimseyle konuşmadığımı söylemek istiyorum ama bu, onun konuşmaktan çekindiği konudan sadece sapmamıza neden olur.

Bekliyorum.

"Umarım sizi cumartesi günü benimle akşam yemeğine gelmeye ikna edebilirim."

"Şey, olur mu?" diyorum şarabımdan bir yudum alarak. "Anlaşma bu, değil mi? Galaya kadar, nerede ihtiyacınız olursa orada olurum. Ve yirmi dört saatlik önceden haber verme şartını da fazlasıyla yerine getirdiniz." Gülümsüyorum. "İkinci düzine çiçeği de kendinize saklayabilirdiniz."

Gülümseyerek karşılık vermiyor. "Henüz her şeyi duymadınız."

"Cannon, bir keresinde NYPD'ye iyilik olsun diye tanınmış bir mafya üyesinden tango dersi almıştım. Bana ne atarsan at, üstesinden gelebileceğimi düşünüyorum."

"Cumartesi akşam yemeği annem ve babamla olacak. Connecticut'taki evlerinde."

"Vay canına." Şaraptan büyük bir yudum aldım.

"Evet," diyor yorgun bir ses tonuyla. "Biliyorsun Georgie, 'ilişkimizi' dedikodu çevrelerine taşıyan kız arkadaşın? Annem de o çevrelerde. Manhattan dedikodularının hiçbirinden haberdar değil ve 'kız arkadaşımı' akşam yemeğine getirmem konusunda ısrar etti."

"Aileyle tanışmak oldukça zor bir iş. Ama eğer bu, hikayenin satılmasına yardımcı olacaksa—"

"İşte sorun da bu," diye sözünü kesiyor. "Babam eskiden Wall Street çevresine çok yakındı, dolayısıyla annem de öyle. Ama geçen yıl emekli oldu ve çoğunlukla Connecticut'taki diğer emeklilerle birlikte sosyal hayatlarıyla meşguller. Golf, kitap kulüpleri, bu tür şeyler."

"Yani, onlarla akşam yemeği yememiz sizin mesleki itibarınızı kurtarmaya hiçbir şekilde yardımcı olmayacak mı?"

Omuz silkerek, "Demek istediğim, teorik olarak babam bunu günlük golf turu sırasında önemli birine söyleyebilirdi ama... hayır, pek de öyle değil." dedi.

"yleyse neden onlara gerçeği söylemiyorsunuz?"

Yüzünü buruşturuyor. "Aslında yle ebeveynler değiller. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, niyetlerim... bencilce. Yıllarca ondan daha geç görünmeye çalıştıktan sonra, annem arkadaşlarından torun fotoğrafı olmayan tek kişinin kendisi olduğunu fark etti."

"Eyvah."

Başını salladı. "Evet. Kuafrnden tutun da arkadaşlarının bekar kızlarına kadar Kuzeydoğu'daki her kadınla beni tanıştırmaya alışıyor."

"Bir kız arkadaşına sahip olmak, onun seni rahat bırakmasını saçlar," diye sonulandırıyorum.

"Bingo."

Bunu düşünürken derin bir nefes veriyorum. Bu öneriden dolayı paniklemem gerekirdi ama bunun yerine meraklanıyorum. Matt'in nereden geldiğini, onu şekillendiren şeyleri daha iyi öğrenme fırsatı... Çok ekici.

"Hayır dersin de kırılmam," diyor Matt. "Bir arkadaş olarak senden bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum."

Son kelimeyi sylerkenki tereddütü midemde tuhaf bir his uyandırıyor; sanki arkadaş olmak istiyor ama bunun mümkün olup olmadığından emin değil.

Mümkün.

"Biliyor musun, ileride böyle bir istek için yirmi dört tane 'hediyeelik' iek getirmen gerekirdi. Belki de bir de takı."

Yüzünde yavaş yavaş bir sırıtış belirmeye başladı. "Yapacak mısın?"

"Evet. Başka hiçbir şey olmasa bile, diğer tüm kadınları seninle eşleştirilmenin acısından kurtarmak için."

Ve senin başka biriyle çıktığını öğrenmenin acısından kendimi kurtarmak için.

"Teşekkür ederim," diyor rahatlamış bir şekilde. "Gerçekten teşekkür ederim. Ve size pişman olmayacağınızı söylemeyi çok isterdim, ama dürüst olmak gerekirse, kesinlikle pişman olacaksınız."

Gülüyorum. "Drstlğnz takdire şayan."

İeeğinden bir yudum daha aldı. "Pekala, ben seni rahat bırakıyorum. Akşamına devam etmene izin vereyim."

Başımı salladım, ama onun gitmesine sevinmek yerine, bu düşünce beni biraz hüzünlendirdi.

"İeeğinizi bitirebilirsiniz," diyorum, tam o sırada telefonum tekrar titremeye başlıyor.

Tezgaha doğru yürüdüm, telefonu aldım, "Rahatsız Etmeyin" moduna getirdim ve kenara koydum.

Uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemedik. Sonunda ona baktım. "Rochelle benim annem."

Yüz ifademi inceledi, sonra başını salladı. "Tamam."

Derin bir nefes alıyorum. "Ve onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Pekala," diyor tereddüt etmeden.

Bu mükemmel bir yanıt.

"Top mu?"

"Evet."

Şarap kadehime bakıyorum. "Juno ile dışarıdan yemek sipariş edecektik. Çin yemeğİ düşünüyordum."

"Peki?" Bu sefer bir soru.

"Kalabilirsin. Bizimle yemek yiyebilirsin. Yani, istersen." Başımı kaldırıyorum.

"Pekala." Bu sefer soru değil. Ve bu soruya eşlik eden mutlu gülümseme kalbimi uçuracak gibi hissettiriyor.

19

MAT

Cumartesi Akşamı, 30 Eylül

Bilirsiniz, kendini beğenmiş insanlar eski zenginlik ve yeni zenginlik arasında sanki çok önemli bir şeymiş gibi bir ayırım yaparlar.

Bu kesinlikle gerçek bir durum.

Bunu biliyorum, çünkü ben de ikincisiyle çevrili bir ortamda büyüdüm.

Ebeveynlerimden hiçbiri zengin bir ailede büyümedi. Annem Boise'den, orta sınıf bir aileye mensup. Babam ise Oklahoma'da iki öğretmenin oğlu.

Annem uçuş görevlisi olarak New York'ta mola verirken, babam da aynı otelde kalıyor ve bir yatırım şirketinden aldığı ilk iş teklifini kutluyordu. (Sayılarla olan yeteneğim doğrudan babamdan geliyor.)

Tek gecelik bir ilişki uzun mesafeli bir ilişkiye, ardından nişana, nihayetinde de babamın Wall Street'teki hızla yükselmesi sayesinde Boise'nin gördüğü en gösterişli düğüne dönüştü.

New York'a taşınmışlar, babam finans dünyasında daha sağlam bir yer edinene kadar birkaç yıl boyunca büyük şehir çiftlerinin yaptığı o olağan şeyleri yapmışlardı. Babam o günlerden pek bahsetmez, ama annem onların çılgınca aşık olduklarını, insanı gerçeklerden kör eden türden, her şeyi tüketen bir aşk olduğunu iddia eder.

Sonunda annemin biyolojik saati işlemeye başladı (bu onun sözleri, benim değil, çünkü bunu asla düşünmek istemem) ve Connecticut'ta, neredeyse tüm komşularınıninkine tıpatıp benzeyen, kalıp gibi, tertemiz, yeni yapılmış bir eve taşındılar.

Ben kısa bir süre sonra doğmuştum. Kısa bir süre sonra da biraz daha büyük, gösterişli bir eve taşındılar. Gençliğimin çoğunu orada geçirdim ve üniversiteye gittiğimde, güvenli bir sitede bulunan ve diğer ikisinden daha büyük, üstelik sadece ikisi oldukları halde, başka bir eve taşındılar.

Ve işte burada "yeni zengin" klişesi devreye giriyor: Annem ve babam sadece para harcamak için para harcıyorlar. Ya da belki de başkalarına paraları olduğunu göstermek için? Bunu bir türlü çözemedim. Hiçbir arabayı bir yıldan uzun süre kullanmıyorlar. Her zaman en yeni model olmak zorunda. Annem her mevsim yeni bir Dior çanta ve ona uygun bir cüzdan alıyor. Babamın sadece bir Rolex'i yok, Rolex koleksiyonu yapıyor. Ve onlardan bahsediyor.

Onlara karşı çok sert davrandığımı mı düşünüyorsunuz? Belki de. Sonuçta, ben hiçbir şeyden mahrum kalmadım. İlk arabam yepyeni, kırmızı bir BMW üstü açık otomobildi. On sekizinci doğum günü partim için, ailem on iki arkadaşımı ve beni kayak gezisi için Aspen'e uçurdu.

Para beni rahatsız etmiyor. Parayı nasıl harcadıkları da pek umurumda değil. Beni rahatsız eden şey, bir noktada paranın ahlakın ve dürüstlüğün yerini alması.

Bana inanmıyor musunuz? Bekleyip görün.

Sabrina, arabadaki sessizliği bozarak, "Yolda tek kelime etmeyeceğini söylemişsin sanırım," dedi.

Yolcu koltuğuna şöyle bir göz attım, onun varlığı hakkında ne hissettiğimden hiç emin değildim. Bir yandan, yanımda birinin olması beni rahatlatı. Diğer yandan, hayatımın bu kısmını kimsenin görmesine hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Bunu çok uzun zamandır gizli tutmuştum.

"Özür dilerim," dedim, başparmaklarımla direksiyon simidine vurarak. "Annemle babamın birlikte olduğu zamanlar beni hep geriyor."

"Onlardan pek bahsetmiyorsunuz."

"Muhtemelen senin kendi deneyimini belirtmemenin sebebiyle aynı sebepten."

Burnundan bir ses çıkardı ve başını çevirip pencereden dışarı baktı. "Sanmıyorum."

Onu zorlamıyorum. Bir gün bana Rochelle'i ve çocukluğundan bahsedildiğinde gözlerindeki gölgeleri anlatacak, ama şimdi zamanı değil.

Otoyoldan çıkış rampasına girerken radyonun sesini kısarak, "Güzel görünüyorsun," diyorum.

"Beni aldıktan bir buçuk saat sonra öyle diyor," diye takılıyor.

"O elbisenin senin için aldığım elbise olup olmadığını anlamaya çalışmakla çok meşguldüm."

Gizemli bir şekilde gülümsüyor. "Olabilir."

Kırmızı ışıkta duruyoruz ve ben ona daha dikkatlice bakıyorum, koyu mor, vücuduna oturan dar elbisesinin kıvrımlarını nasıl güzelce sardığını hayranlıkla inceliyorum. "Onu giydiğinde beni mi düşünüyorsun?"

Gözleri hafifçe kısılıyor, sanki sormak istediğim soruyu sezmiş gibi: Onu çıkardığında beni hatırlayacak mısın?

Ya da daha iyisi, çıkarabilir miyim?

Başını trafik ışığına doğru eğdi. "Işık yeşil, çapkın."

Sesi eskisine göre biraz daha boğuktu ve sırttırken, onun "ilişki kurmama" kuralından muzdarip olan tek kişinin ben olmadığını tahmin ediyorum.

Ama bunun üzerinde düşünmeye ya da hayal kurmaya vakit yok. Birkaç dakika sonra camı indirip, anne babamın çıkmaz sokağına açılan kapının şifresini giriyorum.

İlk devasa evin yanından geçerken Sabrina ıslık çaldı. "Tam Stepford tarzı."

"Evet, Connecticut'ta bunun bir sebebi var," diye homurdanarak, ebeveynlerimin komşularından birine selam vermek için elimi kaldırdım; o da bize hem dostça hem de son derece meraklı bir şekilde el salladı.

"Gerçekten mi?" diye soruyor bana bakarak.

"Evet."

"Hımm," diyor düşünceli bir şekilde. "Dürüst olmak gerekirse, bu yaşam tarzının sadece filmlerde var olduğunu sanıyordum."

Arabayı annemle babamın evinin garaj yoluna park ediyorum. "Birkaç dakika sonra keşke öyle olsaydı diyeceksin."

Hafifçe gülüyor. "O kadar kötü olamaz."

Hemen önümüzdeki garaja girmiş olan Lexus'a başımla işaret ettim, bu sırada sürücü koltuğundan bir kadın indi. "Gördün mü?"

"Evet. O senin annen mi?" diye sordu Sabrina, elini kaldırıp saçlarını düzeltirken.

Karnım korkudan düğümlenmeseydi, bu alışılmadık derecede gergin harekete sırtırdım. Sabrina, hikâyemin gerçekte neyle ilgili olduğunu birazdan görecektim ve bu hiç de hoş bir şey değildi.

"Bu, babamın eski asistanı."

“Ah.” Sabrina elini indirdi ve emniyet kemerini çözdü. “Güzel görünüyor.”

Dar kot pantolon ve dekolteli beyaz kazak giymiş kadına el sallamak için elimi kaldırdım. "O aynı zamanda babamın metresi."

“Ne?” Sabrina başını bana doğru çevirdi ama ben çoktan araba kapısını açıp dışarı çıkmıştım bile.

“Matt, tatlım. Çok uzun zaman oldu.” Gülümsedi ve beni kucaklamak için kollarını açarak yanına çağırdı.

“Felicia, seni görmek ne güzel,” diyerek yanağından öptüm ve ona sarıldım.

Felicia'nın elleri omuzlarıma dokunuyor ve beni incelemek için geri çekiliyor. Sonra daha geniş bir şekilde gülümsüyor. "Mutlu görünüyorsun. Omuzların biraz gergin ama gözlerin mutluluk dolu."

Felicia'nın bakışları, arabadan inmiş olan ve şok geçirmiş gibi değil de sakin görünen Sabrina'ya kaydı, Allah ona sabır versin.

"Bu da Sabrina olmalı. Senin hakkında çok şey duydum."

İki kadını tanıştırıyorum. “Felicia Levin, bu da kız arkadaşım Sabrina Cross.”

Sabrina elini uzatır ama Felicia onu görmezden gelip sarılmak için yaklaşır. "Matt'in yerleşmesine yardımcı olacak birini bulmasına çok sevindim. Onun, kol düğmelerini değiştirmekten daha az özen göstererek bir kadından diğerine geçmesinden hepimiz çok sıkılmıştık."

Evli bir adamla onlarca yıldır ilişki yaşayan birinden gelen cesur bir suçlama bu, ama Sabrina'nın gülümsemesi hiç eksilmiyor.

Beyoncé'nin "Halo" şarkısının cılız bir versiyonu o anı bölüyor ve Felicia hâlâ açık olan araba kapısına bakıyor. "Ah, kızım arıyor. Gelecek ay evleniyor ve çok üzgün. Siz içeri girin, anne babalarınıza birazdan geleceğimi söyleyin." Platform sandaletleriyle arabasına doğru koşuyor ve cep telefonunu almak için eğiliyor. "Bridget, tatlım. Sana söyledim, gerekirse elbiseyi biraz genişletebiliriz... Hayır, şişman değilsin..."

Sabrina'nın sırtına kolumu koyarak onu anne babamın evinin kapısına doğru ittim. Ne kadar çabuk başlarsak, o kadar çabuk çıkabiliriz.

"Annen biliyor mu?"

"Evet."

"Umurunda mı?"

“Eğer bunu yaparsa, ikiyüzlü olur. Yıllarca küçükler ligi koçumla birlikte oldu, sonra tarih öğretmenime geçti. Sonra babamın golf

arkadaşlarından biriyle birlikte oldu ve eminim ki aralarında bir havuz görevlisi de vardı.”

Kapı zilini çaldığımda Sabrina bana bakıyor ve ben de çok gergin, hareketsiz bir şekilde duruyorum; sorulara, yargılamalara, büyüdüğüm o müstehcen yüzeyselliğin dehşetine hazırlanıyorum.

“Top.”

Ona bakmıyorum. Bakamam. "Öyle mi?"

Bana doğru hafifçe eğildi ve fısıldadı, "Tarih özel öğretmeniniz mi vardı?"

Şaşkınlıkla güldüm. Cevabı o kadar beklenmedik ve o kadar mükemmeldi ki, yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Başımı onun başına eğip onu öptüm.

20

SABRINA

Cumartesi Akşamı, 30 Eylül

Matt'in dudakları benimkine sıcak ve sıkı bir şekilde değiyor ve artık sadece birlikte olmadığımızı hatırlatma düşüncem, elini nazikçe başımın arkasına koyup beni kendine doğru çektiği anda uçup gidiyor.

Dudakları benimkileri araladı ve benimkiler de karşılık vererek, sanki bunun için yaratılmışım gibi, öpüşünü memnuniyetle karşıladı. Sanki onu öpmek için yaratılmışım gibi.

Matt'in dili benimkine değiyor ve ağzımdan hafif bir inilti çıkıyor...

Tam ön kapı açılırken.

“Aman Tanrım!”

Yanaklarımı kaplayan sıcaklık karşısında şaşkına dönerek Matt'ten uzaklaştım. Ah, kızarmak böyle bir şeymiş. Bunu... çok uzun zamandır hissetmemiştim.

Arkamı döndüğümde, bana sırtıtarak bakan ince yapılı sarışın bir kadınla karşılaştım. "Matthew Cannon, Brianne Ross'u baloya götürüp kulağına domates sosundan daha kırmızı bir şey fısıldadığından beri bir kızı böyle utandırdığını görmemişim."

Matt'e döndüm. "Ne fısıldadın?"

Matt'in annesi keyifli bir kahkaha attı. "Ah, neden seni sevdiğini anlıyorum. Sen Sabrina'sın, belli ki. Ben de Maureen Cannon, Matt'in annesiyim, belli ki."

Aslında, Matt'e aynı derecede anne şefkatiyle yaklaşan bir kadınla araba yolunda karşılaştığımı düşünürsek, bunda bariz bir şey yok. Ama bunu söylemiyorum. Açıkçası.

"Anne," diyor Matt içeri girerken annesinin yanağını öpmek için eğilerek. "Seni görmek ne güzel."

Kollarını onun etrafına sardı ve hafifçe sıktı. "Burada olduğun için çok mutluyum. Tamam Sabrina, içeri gel, içeri gel. Paltosunu çıkar, sana bir içecek getirelim."

Matt, trençkotumu çıkarmama yardım ederken, "Felicia burada," dedi. "Bridget aradı, birazdan gelecek."

"Ah, zavallı Bridget," diyor Maureen pişmanlıkla iç çekerek Matt'ten paltomu almak için uzanırken. Bana bakıyor. "Zavallı kız düğünden hemen önce epey kilo almış."

"Anne." Matt'in sesi nazikçe, azarlarcasına geliyor.

"Kötü niyetle söylemiyorum!" diye ısrar ediyor Maureen. "Annesinin vücut tipine sahip olması onun elinde değil."

Bu, elbette ki iğneleyici küçük bir laf sokma, ama arkasında pek bir kötü niyet yok gibi görünüyor. Aksine, rekabetçi kız kardeşlerin birbirleri hakkında konuşma şekline benziyor; kendi egolarını yükseltmek için ufak tefek aşağılamalar yapıyorlar ama gerçek bir kin beslemiyorlar. Sanki aile yemeklerinde diğer kadının varlığına razı olmuş gibi.

Maureen başını hafifçe sağındaki koridora doğru çevirdi. "Gary! Oğlun burada!"

Erkeksi bir ses hemen cevap verdi: "Matt! Bir saniye buraya gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

Matt bana özür dileyen bir bakış attı. "Yeni bir dizüstü bilgisayar var. Bahse girerim bana hiçbir şey göstermek istemiyor, sadece nasıl kullanacağımı soruyor, bir yandan da bana öğretiyormuş gibi yapıyor."

Annesiyle iyi anlaşacağımı söyleyerek onu rahatlatmaya çalıştım. "Umarım bilgisayar konusunda tarihten daha iyisindir."

Matt'in "ha-ha" der gibi bir yüz ifadesi yapıp babasının yanına doğru koridorda ilerlemesi üzerine Maureen kahkaha attı.

"Sana bundan bahsetmişti, değil mi?" diye soruyor Maureen, beni takip etmem için işaret ederek. "Bunu tamamen unutmuştum. İngiliz tarihi dersinden C aldığını fark ettiğindeki yüz ifadesini görmek çok komikti. Bayılacak sandım."

"Onun ilk C notu mu?"

Gözlerini devirdi. "Öncelikle A+ olmayan her şeyde. Gerçi sayılarla ilgili olmayan her şeyde her zaman biraz daha fazla çalışması gerekiyordu."

Bu konuda babasına benziyor. Beyni hesap makinesi gibi, ama okuma ve yazma söz konusu olduğunda sadece ortalama."

"Duydum!" diye sesleniyor Matt bir yerlerden.

Annesi, oğlunu görmezden gelerek, "Otur, otur," dedi ve beni özenle dekore edilmiş bir oturma odasına götürdü. "Ne içeceğinizi alayım? Şarap, kokteyl, soda?"

"Beyaz şarap harika olurdu," diyorum çantamı kapının yanındaki banka bırakırken. "Çok güzel bir eviniz var."

Bunu daha çok kibarlık olsun diye söylüyorum. Cannon'ın evi güzel değil diye bir şey yok, sadece... çok etkileyici.

Giriş holünün zemini beyaz mermer, avize ise küçük bir araba büyüklüğünde. Belki de New York dairelerinin çoğunun minimalist dekoruna alışmışımdır, ama her yerde bir sürü eşya var gibi görünüyor. Çok güzel şeyler; muhteşem masa süsleri, uzun vazolar, taze çiçekler, süslü kutular, duvarlarda altın çerçeveli tablolar.

Ama yine de... şeyler işte.

Evin boğucu olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmem ama burada yaşamayı hayal bile edemiyorum. Hatta, Matt'in burada yaşamasını da hayal edemiyorum. Matt'in geçmişi hakkında daha önce pek düşünmemiştim ama kesinlikle böyle bir şey hayal etmezdim. Ne bu lüks yaşam tarzı, ne de ebeveynlerinin görünüşte açık evlilikleri.

Bu, daha önce hiç görmediğim bir adamın küçük bir portresini sunuyor ve bu yeni bilgiyle ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Sadece bu akşam beni alan gergin adamın, yıllardır tanıdığım umursamaz, çekici adamdan tamamen farklı olduğunu biliyorum. Hangisinin gerçek Matt olduğunu merak etmeden edemiyorum.

Acaba o bile bundan haberdar mı?

Bu adamın bu kadar normal biri olarak yetişmesine inanmak zor, ancak sanırım ailesinin tercihleri onda kalıcı bir iz bırakmış: ilişkilere ve evliliğe karşı duyduğu temkinlilik.

"Matt'ten duyduğuma göre, ortak bir arkadaşınız aracılığıyla tanışmışsınız," diyor Maureen, her birimiz için birer kadeh beyaz şarapla geri dönerken ve beyaz-altın renkli bir ikili koltukta yanındaki yeri işaret ederek.

Yanına oturup bacaklarımı çaprazladım. "Evet. Onun iş arkadaşlarından biriyle birlikte büyüdüm."

"Ian, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

“Yakışıklı biri. Kennedy de öyle, ama ailesi biraz mesafeli. Özellikle annesi. Biliyor musun, birkaç yıl önce aynı yardım etkinliğindeydik ve birbirimizi tanısak güzel olur diye düşündüm. Ama sana söyleyeyim, o kadın...”

Kennedy'nin annesinin kötülükleri hakkında uzun uzun konuşurken onu dinlemeyi bıraktım, sadece ara sıra başımı sallayıp "hımm" dedim.

Maureen Cannon kötü bir kadın değil. Cana yakın ve oğlunu gerçekten çok seviyor gibi görünüyor. Ama aynı zamanda bencil, biraz dedikoducu ve her ne kadar beni ilgilendirmiyor olsa da, kocasını aldatan bir kadını tam olarak benimseyemiyorum.

Onu aldatsa bile.

Zavallı Matt. Ne zamandır bildiğini merak ediyorum. Annesinin Küçükler Ligi koçuyla yattığını söylemişti ve umarım bunu çok sonradan öğrenmiştir. Bir çocuğun böyle bir şeyle büyümesi çok kötü olurdu.

Annem de birçok kadınla birlikte oldu ama en azından evlenmemek gibi bir akıllılığı vardı.

“Özür dilerim, tüm sohbetimizi böldüm,” diyor Maureen koluma dokunarak. “Bana kendinden bahset. İtiraf ediyorum, seni araştırdım ama ailen hakkında pek bir şey öğrenemedim.”

Benim halkım mı?

Maureen Cannon'a olan tahammülüm biraz daha azaldı. Sanırım bir bakıma, kendim için kurduğum cepheye inandığı için, beni onlardan biri olarak gördüğü için rahatlamalıyım.

Şaşırmadım. İnsanların tam olarak görmek istediğim şeyi görmelerini sağladım: bakımlı, kendinden emin, başarılı, doğru kıyafetleri giyen, doğru insanları tanıyan, doğru sohbetleri yapan bir kadın.

Yine de bu gece her şey biraz tatsız geliyor. Belki de gerçek geçmişimi bilseydi bana bu kadar sıcak davranmayacağından oldukça emin olduğum içindir.

“Philadelphialıyım.” Şarabımdan bir yudum alıyorum.

"Ah, Philadelphia!" diyor yapmacık bir sevinçle. "Sık sık geri dönüyor musunuz?"

"HAYIR."

“Yani aileniz... Artık onlar değil mi—”

"Anne."

Matt'in Felicia ve belli ki babası olan yaşlı bir adamla birlikte odaya girmesiyle rahatlamış bir şekilde başımı kaldırdım.

Matt annesinin gözlerini almışsa, babasının her şeyini de almış. Gary Cannon, Matt'in otuz yıl kadar sonra nasıl görüneceğini hayal ettiğim halinin tıpatıp aynısı.

Onu selamlamak için ayağa kalktım ve o da bana sıkı bir el sıkışmasıyla karşılık verdi. "Hoş geldin."

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay Cannon."

"Gary, lütfen." Bunu gülümseyerek söylüyor, ama ilk izlenimim Matt'in tüm yakışıklılığına sahip olduğu, ancak oğlunun hiçbir çekiciliğine sahip olmadığı yönünde. Onda odunsu, yorgun bir hava var.

Kim bilir, belki de evliyken başka bir kadınla birlikte olmanın getirdiği on yıllarca süren stresin sonucudur?

Matt büfeden kendine bir içki doldururken Felicia ve Maureen, Felicia'nın kızının düğünü hakkında kısa bir sohbet ediyorlar. Konuşma o kadar şeker gibi tatlı ki dişlerim sızlıyor.

Matt bakışlarımı yakaladı ve gözlerini devirdi. Ben de ona karşılık olarak kısa bir gülümseme verdim. Tüm bu durum tuhaf ve beklenmedik olsa da, tüm bunların içinde Matt'in ortağı olmanın garip bir şekilde hoş bir yanı var.

Üstelik, geçmişinin "Leave It to Beaver" dizisindeki gibi kusursuz olmadığını fark etmek şaşırtıcı derecede rahatlatıcı.

Gary, karısının Felicia'nın kızının düğünde glutensiz yemek seçeneği sunmamasının tehlikeleri hakkındaki değerlendirmesini yarıda keserek, "Maureen," dedi. "Ne zaman yemek yiyeceğiz?"

Maureen, kocasının kabalığına hiç aldırmaz etmeden karşılık veriyor, ama gülümsemesi hem geniş hem de yapmacık. "Daha yeni geldiler Gary. Bir buçuk saat yol kat edip buradan aceleyle gönderilmek için gelmediklerinden eminim."

Matt'in yüz ifadesi, bundan daha iyi bir şey istemediğini gösteriyor, ancak içeceğini yudumlarken hiçbir şey söylemiyor.

"Verandada meze ikram etmeyi düşünmüştüm. Şömine yanıyor ve yeni ısıtıcıları da yeni taktırdık. Güzel bir fırında pişmiş brie peynirim var ___"

"Sorun değil," diye araya girdi Gary kapıya doğru yönelirken.

Felicia onu takip ederken, neredeyse anne şefkatiyle, sevgiyle Matt'in kolunu okşuyor.

Maureen'e, kocasının metresinin tek oğluna ikinci bir anne gibi davranmasından rahatsız olup olmadığını anlamak için şöyle bir baktım, ama o sadece bana gülümsedi. "Biraz daha şarap ister misin canım?"

"Evet," diye yanıtlıyor Matt benim yerime. "Şişenin tamamı kullanılabilir durumda olabilir."

Maureen mutfığa doğru giderken anlamsız bir kahkaha attı.

Matt bana doğru geliyor, yüzünde okunacak bir ifade yok. "İyi misin?"

"Bunun şimdiye kadar yaşadığım en tuhaf akşamlardan biri olarak tarihe geçmeyeceğini söylemeyeceğim, ama sağlam bir eğlenceydi."

Gülümsediğini görünce rahatladım. "Sana her şeyi anlatmalıydım. Ama gelmeyeceğinden korktum."

"Güvenli bir tahmin," diyorum babası ve Felicia'yı evin arka tarafına doğru takip ederken. "Ama ileride, belki de bu kadar anlayışlı olmayabilecek gerçek bir kız arkadaş söz konusu olduğunda, aklınızda bulunsun..."

"Biliyorum, biliyorum. Çiçekleri boş ver, mücevher al."

"Aslında..." Elimi kaldırıp yanağından öptüm. "Çiçekleri çok beğendim."

Spontane davranışım yüzünden duyduğum utancı gizlemek için verandaya çıkıyorum. Bana ne oluyor böyle? Sahte bir kız arkadaştan çok, gerçekten aşık bir kız arkadaş gibi davranıyorum. Çok... kafa karıştırıcı.

Maureen'in bahsettiği ısıtıcılar, Eylül sonundaki soğuklara karşı Cannons'ın dış mekan oturma alanını harika bir şekilde ısıtıyor. Matt'in ailesiyle birlikte ateş çukurunun yanına oturuyorum; yanıma, dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın oturduğunda hem memnun oluyorum hem de endişeleniyorum.

Memnunum, çünkü o anın samimiyetini seviyorum.

Endişelendim... çünkü ben de ondan hoşlanıyorum.

21

MAT

Cumartesi Gecesi, 30 Eylül

Sabrina ile dönüş yolculuğunda pek konuşmadık, ama aramızda dostane bir sessizlik vardı.

Şehre geri döndüğümüzde saat neredeyse on bir olmuştu ve akşamın erken saatlerindeki o berrak kuru hava, gecenin keskinliğini yumuşatan amansız bir yağmura dönüşmüştü.

Öte yandan, bu yanımda duran kadının etkisi de olabilir. Sabrina Cross'un sakinleştirici bir özelliği olabileceğini hiç düşünmezdim. En başından beri, o her zaman benim içimdeki ateşi körükleyen, beni tutuşturan kıvılcım oldu.

Sabrina, apartmanına doğru Park Caddesi'ne döndüğümde iç çekerek, "Eskiden yağmuru çok severdim," dedi.

Şehrin ışıkları yüzünde gölgeler oluştururken, şöyle bir göz ucuyla baktım. "Eskiden mi?"

"Ta ki bir köpek edinene kadar."

"Juno hayranı değil mi?"

"Gök gürlemesi olmadığı sürece yağmurda sorun yok. Bir de yirmi metre yakınında şemsiye olmadığı sürece. Ha, bir de kapüşon takarsam çıldırıyor demiş miydim?" Saçına dokunuyor. "Hoşça kal, güzel saç günü."

"Onu alacağım."

Başını çevirip baktı. "Ne?"

"Juno'yu ben gezdireceğim."

"Köpeğimi gezdirmene izin vermeyeceğim."

"Neden olmasın? Sen şehir dışındayken daha önce de yapmıştım."

"Evet, ama senden bunu istemedim. Kate'ten istedim. O bana ihanet etti."

"Evet, tam bir hain o. Bak, o zaman da sormadın, şimdi de sormuyorsun. Ben gönüllü oluyorum."

"Arabanız sizde."

"Ve bu habere hazırlıklı olun, park edilebilir."

"Sokakta pek park yeri yok. Apartmanımın otoparkı var ama... pahalı," diye sözlerini tamamlıyor ben otoparka girerken.

"Gerçekten mi?" dedim, camı indirip bilet almak için düğmeye bastım. "Üzerine dört haneli bir rakam yazmamda hiçbir sakınca görmüyorsun ama şu konuda endişeleniyorsun—" Park ücretlerinin olduğu tabelaya göz attım. "Lanet olsun, park ücreti çok pahalı."

"Öyle değil mi?" Emniyet kemerini çözüyor. "Şimdi arkana dönersen, görevliyi tatlı dille ikna edebilirsin, buraya yanlışlıkla girdiğini söyleyebilirsin."

Boş bir yere park edip motoru kapatırken onu görmezden geliyorum. O homurdanıyor. Ben de sırtıyorum.

"Pekala, tamam. Ama köpeğimi dışarı çıkarman aramızdaki hesabı eşitlemiyor," diyor arabadan inip asansörlere doğru yürürken. "O akşam yemeği berbattı."

Gülüyorum. "Gerçekten de öyleydi, değil mi?"

Felicia her zaman akşam yemeğine gelir mi?

"Hayır, ama son birkaç yıldır daha sık yaşanıyor."

"Annen hiç... adamlarından birini getirdi mi?"

"Hayır. Felicia boşanmış, ama annemin erkek arkadaşları hep evliydi. Eşlerinin onların samimi bir akşam yemeği partisine gelmelerine sıcak bakacağını sanmıyorum."

Asansöre binerken başını salladı. "Biliyorsun, Manhattan'da çok tuhaf şeyler gördüm. Açık evlilikler sandığın kadar nadir değil. Ama diğer kadının, oğlu ve yeni kız arkadaşıyla birlikte aileye akşam yemeğinde katıldığını ilk kez görüyorum."

"Bu yeni deneyim için teşekkürler." Sesimi hafif tutuyorum ama beni izlediğini hissediyorum.

"Bu sizi rahatsız ediyor mu?"

Başımı çevirmeden ona doğru bakıyorum. "Alıştığımı söylesem inanır mıydın?"

Bir an düşündü. "Evet. Ama ben bunu sormadım."

Onun odasına giriyoruz ama o çantasından anahtarlarını çıkarana kadar soruyu cevaplamıyorum. "Evet. Evet, beni rahatsız ediyor."

Anlayışla başını salladı ve daha fazla konuşmam için beni zorlamadığı için rahatladım.

Bunun yerine, kendimizi coşku dolu bir Juno'nun karşılmasına izin verdik; Juno o kadar hareketliydi ki, tasmaını takmakta bile zorlandım.

"Gerçekten sakıncası yok mu?" diyor Sabrina, köpek beni kapıya doğru çekiştirirken.

"Annemin kuru kuzu pırzolarına ve babamın metresinin ABBA şarkılarından oluşan bir potpuri söylemesine katlandın. Ben hallederim. Anahtarlar?" Anahtarları bana fırlattı ve ben de havada yakaladım.

Juno koridorda son hızla ilerliyor, asansörde sabırsızca volta atıyor ve sonra lobinin karşısına fırlıyor. Dışarı çıktığında hızını yavaşlatıyor. Yağmurdan nefret etmeyebilir ama kesinlikle sevmiyor da. İşini hızlı ve etkili bir şekilde hallettikten sonra beni kapıya doğru sürüklüyor.

Yine de, içeri girdiğimizde sırlıklam ıslanmıştık. Juan bu gece yine çalışıyordu ve yanından geçerken boşa duran elini selam vermek için kaldırdı. Sabrina'nın kapıcısının artık bana tamamen alışkın olduğu gerçeğine nasıl tepki vereceğini merak ederek sırttım.

Sabrina'nın nerede yaşadığını bilmesem bile, Juno yolu biliyordu. Beni apartmana sürüklemesine izin verdim ve cebimden anahtarı çıkarmam için kuyruğunu sabırsızca salladı.

İkimizi de içeri aldım ve köpeğin tasmaını çözdüm.

Doğruduğumda gözlerim mutfakta Sabrina'yı buldu ve kalbim özlemle doldu. Elbisesini çıkarıp dar siyah pantolon ve bol bir kazak giymişti, kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı. Ayaklarında çirkin yeşil çoraplar, yüzünden uzaklaştırılmış dağınık bir topuz vardı ve... güzel görünüyordu.

Onu daha önce de iş kıyafetleri dışında görmüştüm, saçlarını da aynı dağınık topuzda görmüştüm, ama sadece habersizce gelip onu şaşırttığımda. Bu gece, köpeği tekrar yukarı getirdiğimde onu böyle göreceğimi biliyordu.

Böylesine açıkça baştan çıkarıcı olmayan bir kıyafetle beni görmesine izin vermesi bir uyarı işareti olabilir diye düşünüyorum, ama eğer planı buysa, ters tepiyor. Benim yanımda gardını indirmeye istekli olduğunu fark etmekten daha baştan çıkarıcı bir şey olamaz.

Nihayet.

Makyajsız dudaklarında hafif bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Çay yapıyorum. Bir fincan ister misin?"

Çaydan nefret ederim ama kendimi başımı sallarken buluyorum.

Bana daha dikkatli baktı. "Sırılsıklamsın."

Aşağıya doğru bir bakış attım. "Evet. Etrafta sakladığınız fazladan erkek kıyafetleriniz olup olmadığını sorabilirdim ama cevabı öğrenmek istediğimden pek emin değilim."

"Evet, çünkü ilk tanıştığımızdan beri cinsel perhiz uyguladığınızdan eminim," diyor ve demliğe birkaç poşet çay atıyor. "Size bir havlu getireyim."

Daha çok kazağım ıslanmıştı, bu yüzden onu çıkarıp sandalyenin arkasına astım. O oturma odasına tekrar girdiğinde sadece iç çamaşırımla ayakta duruyordum ve bana bir havlu fırlattı.

"Teşekkürler." Islak saçlarımı havluyla kuruladım. "Juno nerede?"

"Yağmurda kaka yaptıktan sonraki rutini genellikle yatak odamdaki halının üzerinde beş dakika boyunca sırt üstü yuvarlanmaktan ibaret. Artık bunu sorgulamamayı öğrendim."

Sabrina telefonundan müzik açıyor ve tanımadığım bir kadın caz vokalistinin yumuşak sesleri odayı dolduruyor. İki kupa alıp çaydanlığıyla birlikte oturma odasına götürüyor.

Çaydanlığı hem sehpa hem de çaydanlık görevi gören pufun üzerine koyduktan sonra, uzun bir süre çaydanlığa baktı, ardından düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Size bir şey sorabilir miyim?"

Yanına kanepeye oturdum, aramızdaki kırılğan ateşkesi bozmaktan korkarak mesafemi korumaya özen gösterdim. "Elbette."

Dikkatini tekrar çaydanlığa çevirip çayı doldurdu. "Evliliğe bu kadar karşı çıkmanızın sebebi anne babanız mı?" Hafifçe gülümsedi ve bana bir kupa uzattı.

Başımı sallayarak teşekkür ettim ve sorusuna cevap verdim: "Muhtemelen."

"Muhtemelen bunun sebebi anne baban?"

Başımı salladım. "Demek istediğim, mesele onların evliliğinin ne kadar berbat olduğunu görüp asla onların izinden gitmeyeceğime yemin etmek kadar basit değil. Ama zamanla, bunun bir parçası olmak -ki ben de bir parçasıydım, gerçi onlar bunu fark etmeye zahmet etmediler- bir çocuğu yıpratıyor. Hatta bir yetişkini bile yıpratıyor."

Her zamanki nasihatlere hazırlıklıyım—anne babamın hatalarının benim de hatalarım olmak zorunda olmadığı, hayatımı başkalarının yanlış adımlarına göre yaşayamayacağım, vs. vs. Yıllar boyunca her kadının veya kız arkadaşın bana söylemeye çalıştığı her şey, sonunda tamamen pes edip hiçbir ilişki istemediğimi açıkça belirttiğim ana kadar.

Ama Sabrina bana bunların hiçbirini söylemiyor. Sadece başını sallıyor. "Anlıyorum. Lara ve Ian'ı destekliyor ve onlara en iyisini diliyor olsam da, gerçek şu ki, iyi ilişkilerden çok daha fazla sorunlu ilişki gördüm."

Bir yudum çay içiyorum. Hala çaydan nefret ediyorum ama sıcaklığı hoşuma gidiyor sanırım.

Sessizliğime buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Fazla mı alaycısın?"

"Hayır," diyorum yavaşça. "Katılmıyorum demiyorum. Sadece bunu bir başkasından, hele de benim kadar evliliğe karşı olmayan birinden duymak garip geliyor."

"Belirli bir evlilik türünden yanayım," diye açıklıyor. "Sakin, dramasız ve karmaşaya yol açmayan türden."

"Peki ya seks?"

Başını hızla yukarı kaldırdı. "Bunun nesi var?"

"Müstakbel eşinizle olan bu anlaşma cinsel ilişkiyi de içeriyor mu?"

"Umarım öyledir."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, onun başka biriyle evlenip birlikte olma ihtimalinin beni ne kadar rahatsız ettiğine şaşıyorum. Başımı sallıyorum. "Cinsellik ve birlikte yaşamak. Bana gerçek bir evliliğe çok benziyor."

"Öyle," diyor gayet sakin bir şekilde. "Sadece birbirimize zarar verme gücümüz yok."

"Ama işin içine seks girerse işler karmaşıklaşmaz mı? Duygusal olarak yani."

"Başardık," diyor, gözlerini dikerek.

"Öyle mi?" diye soruyorum arkama yaslanarak. "Bana kalırsa orada bolca duygu vardı, sadece nazik bir duygu değildi."

Başını bana doğru çevirdi. "Nefret mi?"

"Nefret değil. Asla nefret etmem. En azından benim açımdan değil." Gülümsedim, bakışlarım yüz hatlarında gezindi. Makyajsız daha genç görünüyor. Daha yumuşak.

"Ama öfke," diyor.

"Elbette. Bir kısmı doğru. Belki de büyük bir kısmı," diye katılıyorum.

"Hiç merak ettin mi, neden kızmıştık?"

"Her zaman az çok bir fikrim vardı. Tanıştığımız ilk gece birlikte olduk, ertesi sabah aptalca bir şey söyledim, sen de haklı olarak sinirlendin," diye ekliyorum, sözümü kesmeye hazırlandığını görünce. "Ve ondan sonra..." Sözümü kesip bir yudum çay alıyorum, ki bu arada çayın tadı kirli su gibi.

"Nasıl geçineceğimizi bir türlü çözemedik," diyerek sözlerini tamamlıyor.

"Sen gerçekten de çok karmaşık bir kadınsın."

"Ama sen gitmedin."

"Ne demek istiyorsun?"

Öne eğildi ve henüz yudumlamadığı kupaya baktı. "Sana çok kötü şeyler söyledim, sen de bana, yine de ben yokken köpeğime bakıyorsun. Hayatını tekrar yoluna koymana yardım etmeyi kabul ediyorum. Birbirimizden kaçınmaya çalışırken bile birbirimize göz kulak oluyoruz."

"Mükemmel cinsel hayatı unutmayın."

Gülümsedi ve bu gülümseme neredeyse utangaç görünüyordu. "Evet. Mükemmel bir seksdi."

Uzandım ve elindeki kupayı alıp sehpaye koydum, kendi kupamı da yanına yerleştirdim. "Bu gece seni öptüğüm gerçeğinden bahsedecek miyiz?"

"Sözleşme ihlalini görmezden gelmeye karar verdim. Orada harika bir ev hayatın var, Cannon."

"Evet, öyleyim. Ama senin bahanen ne?"

"Ne için?"

"Beni öptüğün için."

Bana sinirli bir bakış attı. "Bunu konuşmayacağız."

"Güzel," diyorum kısaca. "Çünkü konuşmak hiç de aklımda olan şey değildi."

Sonra uzanıp onu kendime doğru çekiyorum.

SABRINA

Cumartesi Gecesi, 30 Eylül

Biliyorum.

Biliyorum.

Artık bunu yapmamamız gerekiyor.

Dahası, bu benim kuralımdı. Eğer sahte bir ilişki oynamaya karar verirsek, karşılıklı çıkar ilişkisi içinde olduğumuz düşmanlığı denklemden çıkaracağımıza dair kararımıydı.

O bana doğru uzandığı anda bozmaya karar verdiğim bir kuraldı bu.

Dahası, onu tekrar yağmurun altına göndermek yerine bir fincan çay içmek için kalmaya davet ettiğim an ilişkiyi bitirmeye karar verdiğimi düşünüyorum.

Beynim çığlık atıyor, Aptal! Kalbim çığlık atıyor, İmdat!

Ama bedenim... ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu biliyor ve her zaman ona ihtiyaç duydu.

Aynı yakalanması zor zevki başka biriyle bulmaya çalıştım ama hiç kimse bana onun kadar değerli hissettirmiyor. Öfkeye, hayal kırıklığına rağmen—ya da belki de bu duygular yüzünden—Matt Cannon'ın elleri üzerimde, bir yandan yatıştırıcı, bir yandan da sarsıcı bir zevk veriyor.

Dudakları huzursuzca benimkilerin üzerinde geziniyor, bir eli başımın arkasında, diğer eli kürek kemiklerimin arasında, beni sıkıca kucaklıyor.

"Bunu özlemiştim," diye mırıldanıyor, dudakları çenemin altına kayıp çene kemiğime sürtünürken. "Seni özlemiştim."

Sözleri içimde bir heyecan uyandırıyor ve bunları sesli olarak tekrarlamaya cesaret edemesem de, ben de onu özledim. Bunu elimden

geldiğince gösteriyorum; başımı geriye atarak ona tam erişim sağlıyorum, sırtımı ona doğru kavisiyorum.

"Bu berbat kazağı nereden aldın?" diye mırıldandı, boynuma daha iyi ulaşabilmek için kalın boğazlı kazağı çekiştirerek.

"Sana biraz meydan okuma iyi gelir diye düşündüm. Karakter geliştirir," diyorum biraz nefes nefese, sıcak elleri kazağın altına kayarken.

"Doğru. Sanki en başından beri bir meydan okuma olmadınız gibi."

Beni nazıkçe kanepeye doğru itiyor ve vücudumda aşağı doğru ilerleyerek kazağımı yukarı çekiyor ve göbek deliğimin hemen altına bir öpücük konduruyor. Dişleriyle hafifçe sürüyor ve ben inliyorum.

Kazak yukarı doğru kayarken, göğüs kafesimin üzerine yumuşak öpücükler konduruyor ve kıyafet değiştirirken sütyenimi çıkardığımı fark edince inlediğini duyuyorum. Göğüslerimin alt kısımlarını öpüyor ve parmaklarım saçlarına dolanana kadar orada oyalanıyor.

Kaba eller kazağı yukarı doğru itiyor, dili yavaşça meme ucumun üzerinde geziniyor ve sonra ağzına alıyor. Diğer göğsümü avuçluyor ve yıllar içinde benim hoşuma gittiğini öğrendiği şekilde sıkıca yoğuruyor.

Sıra bende.

Omuzlarından iterek altından sıyrılıp üstüne çıkmaya çalışıyorum ama yerinden kıpırdamayı reddediyor, dudakları ve dili amansızca ısrar ediyor.

"Matt," diye inledim. Göğüslerimin arasındaki vadiye bir öpücük kondurdu ve zafer kazanmışçasına gülümsediğini hissettim.

"Adımı söylediğinde, özellikle de yarı çıplak olduğunda, hoşuma gidiyor."

"Henüz yarı çıplak değilim," diye itiraz ediyorum, elimden geldiğince üstünlük sağlamaya çalışarak.

"Harika bir nokta," diyor. Beni yukarı çekiyor, sonra kazağı başımdan geçirip kenara atıyor. "Çok daha iyi."

Ona ulaşabilmem için ihtiyacım olan fırsat buydu, ama elleri göğsüne değdiği anda parmakları omuzlarımı kavradı ve beni yavaşça kanepeye geri çekti.

Vücudumda aşağı doğru kayarken, dudakları ve elleri tek bir erojen bölgeyi bile atlamadan bana dokunuyor, ben de onun altında kıvranıyorum.

Parmakları yoga pantolonumun bel kısmına takıldı, gözleri gözlerime kenetlenmiş bir şekilde hem pantolonumu hem de iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı çekti. Çoraplarım da pantolonla birlikte çıktı ve kalan kıyafetlerimi de bir kenara attı.

Gözleri karanlık, vücudumun her santimini süzüyor ve onun önünde tamamen çıplak olmanın getirdiği beklenmedik savunmasızlık ve arzuyla nefesim kesiliyor; o ise hâlâ giyinik.

Doğrulamaya çalışıyorum ama o, kanepenin yanına diz çökerken elini karnıma koyuyor.

Dudakları bacağımanın iç kısmında sıcaktı, parmakları ısrarla bacaklarımı aralamamı isterken dudakları bacağıma okşuyordu.

Dilinin ilk dokunuşu beni neredeyse alt üst ediyor, ama o henüz işini bitirmemiş. Hatta bitirmeye çok uzak. Acele etmeden, uzun uzun yalayarak ve beni kışkırtıcı dokunuşlarla zevkle okşayarak, parmaklarım saçlarına dolanıp sessizce ondan kurtulmayı yalvarana kadar devam ediyor.

Aramızdaki her şey gibi, seks de bir savaş ve Matt bu savaşı kazanmaya kararlı.

"Söyle bana," diye mırıldandı biraz geri çekilerek. "Ne istediğini söyle."

Sessiz kalıyorum ve o bir santim daha geri çekiliyor. "Hadi bakalım," diye takılıyor, sadece nefesi bana değişiyor.

Dudaklarımı ısırp ona doğru kıvrılıyorum, ağzını yaklaştırmaya çalışıyorum ama eli karnımın alt kısmına yayılıp beni hareketsiz tutuyor. Hafifçe yalıyor ve ben çığlık atıyorum. Çok yakındım...

"Söyle bana," diye ısrar etti, sesi şimdi daha da sertleşmişti. "Bana bunun ben olmamı istediğini söyle, sevgilim."

Beni alt üst eden şey, beklenmedik bu sevgi gösterisi; bu kırılganlık, benim de kırılgan olmama izin veriyor. Parmaklarımı nazikçe saçlarının arasından geçiriyorum ve gözlerine bakıyorum. "Matt."

İnleyerek gözlerini kapatıyor ve bu sefer dudaklarını bana değdirdiğinde bunu bilinçli bir şekilde yapıyor. Dilini bana bastırıyor, nazik bir ısrarla daireler çiziyor, tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Bıraktığım anda keskin bir çığlık çıktı ağzımdan; bu şaşırtıcıydı, çünkü ben genellikle daha sessiz biriyim.

Orgazmımın etkisinden kurtulurken Matt'in elleri ve ağzı nazikti, dokunuşu hafif ve yatıştırıcıydı.

Uzuvlarım ağır ve yorgun hissetmeme rağmen, o ayağa kalkarken ben de kendimi oturma pozisyonuna zorluyorum.

Ona doğru uzanmaya başladım ama o nazikçe iki elimi de tuttu. "Bunu yapmana gerek yok."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyorum. Matt her zaman cömert bir sevgili olmuştur, ama normalde şu an üzerimde, içimde olurdu.

Gülümsedi ve çenemi tuttu. "Sadece bunu yapmak istediğimi kastettim. Karşılığında bir şey beklediğim için değil. Sadece seni istediğim için."

Sözler adeta bir sel gibi akıyor. "Not aldım. Ve takdir ediyorum. Ama sakın açgözlü olmayı aklınızdan bile geçirmeyin, Bay Cannon." Kemer tokasına uzanıyorum. "Çünkü ben de sizi istiyorum."

Matt'ın gözleri arzuyla karardı ve birlikte rekor sürede kıyafetlerini çıkardık.

Yatak odasına geçmeyi teklif etmek istiyordum ama o çoktan üzerime eğilmişti bile.

Elleri pürüzlü ve ihtiyaç dolu bir halde cüzdanından prezervatif çıkarıyor, sonra bacaklarımı aralıyor. Sertleşmiş penisi sıcak ve sert bir şekilde beni dürtüyor.

Matt inleyerek omzumu hafifçe ısırdı, sonra başını kaldırıp gözlerime baktı. "Sana ihtiyacım var. Şimdi."

Ellerimle yüzünü kavradım, bacaklarımı da davetkar bir şekilde daha da açtım.

Tam içime girdiği anda dudakları dudaklarımı yakaladı ve ben de ağzına karşı nefes nefese kaldım.

"Lanet olsun sana," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Bana yaptıkların için lanet olsun sana."

Aynısı sana da.

Ellerim onun geniş sırtında geziniyor, kalçalarım onun her hamlesine karşılık veriyor.

Beni öpüyor ve her şeyi unutuyorum. Karmakarışık geçmişimizi, ailesini, o aptal sözleşmeyi, kavgaları. Sadece o var, sadece biz.

Matt kolunu dizimin arkasına geçirerek açığı hafifçe değiştiriyor, böylece her hamle tam isabetle bana ulaşıyor.

Omuzlarına sıkıca tutunuyorum, tırnaklarım uyarıcı bir şekilde saplanıyor.

"Gel," diye hırladı boğazıma doğru. "Tekrar gel."

Evet, öyle yapıyorum ve o da benimle geliyor; çılgınlıklarımız, sessiz oturma odasında hiç çekinmeden yankılanıyor.

Birlikte nefesimizi tutuyoruz, ne hareket ediyoruz ne de tek kelime ediyoruz. Tanrıya şükür. Söyleyecek bir şey olduğundan emin değilim.

Juno'nun durumu fark edip oturma odasına geri dönmesi ve tavşan şeklindeki ses çıkaran oyuncağını Matt'in kalçasına dayamasıyla hem hayal kırıklığına uğradım hem de rahatladım.

Matt kıkırdar ve köpeğin yüzünü nazikçe iter, bu da Juno'nun daha da ısrarcı olmasına neden olur.

“Pekala, pekala, sen kazandın,” diyor Matt, geri çekilip ayağa kalkarken. “Bunu genellikle benim evimde yapmamızın bir sebebi olduğunu biliyordum.”

Aslında, bunu genellikle onun evinde yapmamızın sebebi, kendimizi daha güvende hissetmemiz. Onun evimde olması zaten yeterince tedirgin edici. Onun evimde çıplak olması ise bambaşka bir şey.

Giyinirken birbirimizin gözlerine bakmadan, ikimiz de kıyafetlerimizi topluyoruz.

“Tamam,” diye mırıldandı Matt pantolonunun fermuarını çekerken köpeğe. “Şimdi senin o lanet oyuncağıyla oynayabilirim.” Tavşanı Juno'nun burnundan çekerken yüzünü buruşturdu.

"Evet, biraz... salyalı oluyorlar," diyorum, o da tavşanı Juno'nun büyük sevinciyle oturma odasının karşısına fırlatırken.

Gülümseyerek avucunu pantolonunun paçasına siliyor, ama Juno oyuncakla tekrar oynamaya başlıyor. Matt de aynı işlemi tekrarlayarak, köpeğimin iğrenç oyuncağıyla sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi oyun oynuyor.

Yere bırakılmış çayı alıp bir yudum içerken yüzünü buruşturdu. "Çayı sevmiyorum."

“Ama siz bir fincan kahve için kaldınız.”

Gülümsüyor. "Öyle yaptım, değil mi?"

Yutkunuyorum, ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorum ama sormaya çok korkuyorum. Bunun yerine, "Başka bir şey içmek ister misin?" diyorum.

Matt sırtıttı. "Kalmamı mı istiyorsun?"

Bu soruyu duyunca, bunun ne anlama geldiğini düşününce kalbim yerinden fırlıyor. Ben böyle şeyler yapmam. Erkeklerden çay içmek, seks yapmak ve uzun süre kalmak için rica etmem.

Ve işte buradayım, onun burada kalmasını umutsuzca istiyorum, ama aynı zamanda hayır diyeceğinden de çok korkuyorum.

"İçecek ister misiniz diye soruyorum," diyerek geçiştiriyorum.

Kendinden emin bir şekilde sırtıyor. "Hayır, kalmak isteyip istemediğimi soruyorsun."

Başka yöne bakıyorum.

"Sabrina."

"Ne?" diye çıkıştım.

Ben pes edip gözlerine bakana kadar bekliyor. Sonra bu sefer daha yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "İsterdim. Kalmak, yani."

Sanki hiç önemli değilmiş ve benim için fark etmemiş gibi omuz silkiyorum.

Ama bu önemli. Hem de çok önemli.

Ve eminim o da bunun farkında.

23

MAT

Pazartesi Öğleden Sonra, 2 Ekim

Bana ne olduğunu anlamıyorum.

Karşımda, parasını bana tamamen serbest bırakmayı düşünen bir milyarder oturuyor. Ve Jarod Lanham'ın işini ele geçirdiğim o zafer anını hayal etmek yerine, onu ve Sabrina'yı hayal ediyorum.

Bir çift olarak.

Bu görüntü son derece acı verici, ama yine de aklımdan çıkaramıyorum. Çünkü Lanham sadece çok zengin değil, aynı zamanda... dürüst bir insan.

Ve yakışıklı da. Kadınların başka bir erkeği çekici bulup bulmaması umurumda bile olmadı. Elbette, Ian ve Kennedy'nin yakışıklı adamlar olduğunun farkındayım. Ve Wolfe'un baş teknoloji sorumlusu Dan'in mantara benzediğinin de. Ama genel olarak, karşı cinse olan çekiciliğim konusunda yeterince kendime güveniyorum ve rekabetten endişelenmiyorum.

Ve yine de, burada oturmuş, öğle yemeğimizi bölmek için yanımıza gelen ve adını çoktan unuttuğum bir şirket çalışanı tarafından pohpohlanmayı bitirmesini beklerken, dikkatimin satış işinde olmadığını fark ediyorum. Neredeyse hiç dokunmadığım aşırı pahalı Kobe burgerinde de değil. Bunun yerine, Lanham'a bakıyorum ve Sabrina'nın tipine uygun olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Bu tamamen saçmalık. Sabrina'nın belirli bir tipi yok, değil mi?

Bilmemek beni rahatsız ediyor.

Bildiğim tek şey, Lanham'ın geçen hafta öğle yemeğinde ve daha sonra barda Sabrina'ya bakış şekliydi. Onda istediği bir şeyi, yani onu görmüştü.

Sabrina ise... meraklanmış görünüyordu.

İçeceğimden bir yudum alıyorum, onu bir kadının bakış açısından inceliyorum. Sabrina'nın bakış açısından.

Kahretsin. Başka çaresi yok, adam uzun boylu, esmer, yakışıklı ve inanılmaz derecede zengin.

Hayır, zengin değilim. Ben zenginim. Jarod Lanham ise, istese bile tüm parasını harcayamayacak kadar zengin.

Sabrina'nın bunu umursadığını sanmıyorum. Mali durumunun detaylarını bilmiyorum ama anladığım kadarıyla oldukça rahat bir hayatı var. Dairesi küçük olsa da lüks bir binada ve ister yeni bir el çantası olsun ister pahalı bir kadeh şarap, istediği herhangi bir şeyi almaktan asla çekinmediğini gördüm.

Ya da pahalı kıyafetler. Ama bunları elbette benim hesabıma ekledi. Ben aldırmadım. Ama Lanham'ın da aldırılmazdı doğrusu. Hatta canı istese ona bütün mağazayı bile satın alabilirdi.

Lanham'ın kulağını çınlatan adam, anlaşılan fazla kaldığını fark edip, masasına dönmeden önce ikimizin de elini sıkarak veda etti.

Lanham özür dileyerek gülümsedi. "Özür dilerim. Adamı pek tanımıyorum ama sanki çok eskiden beri tanışıyor muyuz gibi düşünüyor."

"Sorun değil." Burgerimden isteksizce bir ısırık aldım; o ise salatısından daha hevesli bir çatal dolusu aldı.

Gece yarısı inceleyerek geçirdiğim mevcut portföyüne dair değerlendirmeme geçmek üzereyken, benden önce o konuştu.

"Sen buralı mısın, Cannon?"

"Bir bakıma öyle. Connecticut'ta büyüdüm ama babam burada, şehirde çalışıyordu. Broadway gösterileri, tatillerde Rockefeller Center'daki ağaç, Macy's Şükran Günü Geçit Töreni gibi şeyler için Manhattan'a gelirdik."

Ona, bu etkinliklerin yaklaşık yarısında beni annemle babam değil, Felicia ile babamın getirdiğini söylemiyorum. Annem New York'a düşkün olmadığı için değil, bu ona o ayki sevgilisiyle bir gün geçirme fırsatı verdiği için. Çünkü bu, ebeveynlerimin yaptığı ve "modern ebeveynlik" adı altında kabul edilebilir olan türden saçma bir şeydi.

"Bunların hiçbirini yapmadım," diyor, kırmızı şarap kadehini kaldırıp düşünceli bir şekilde çalkalarken. "Sanırım denemek isterdim."

“Abartılmış bir şey.” Bir patates kızartması alıp ağzıma tıkıyorum. “Geçit töreni çılgınca, ağaç her yıl aynı şey, müzikallerden hiç bahsetmeyelim bile.”

Hafifçe gülümsüyor. “Şehrinize karşı aşırı derecede alaycısınız.”

“Bunların hiçbiri benim şehrim değil,” diye vurgulu bir şekilde söylüyorum. “Gerçek şehir değil. Biz New Yorklular, Times Meydanı'nın kaosuna veya Empire State Binası'nın tepesine çıkmanın fahiş fiyatına alışkın olduğumuz gibi, turistik şeylere de alışkın olabiliriz. Ama şehrin kalbi, ünlü yerler veya etkinlikler değil, insanlarıdır.”

Lanham bir an düşündü, sonra onaylayarak başını salladı ve şarabından bir yudum aldı. “Bunu beğendim. Hatta şehri bile beğendim.”

Bir patates kızartması daha yiyorum, onu izliyorum. “Taşınmayı mı düşünüyorsun?”

“Benim.”

Hımm. Normalde çok sevinirdim. Eğer müşteri olarak anlaşma imzalarsa, ki bu hala büyük bir ihtimal, yerel olması işimi kolaylaştırır. Strateji hakkında şahsen görüşmek, onu memnun etmek ve parasının Wolfe'da kalmasını sağlamak daha kolay olur.

Şimdi ise, kalmasının sebeplerinin birileriyle ilgili olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Saçma davrandığım için kendime içimden tokat atıyorum. Sabrina ile iki kez görüşmüş ve bu görüşmelerden biri beş dakikadan kısa sürmüştü.

Şarap kadehini masaya geri koydu ve salata tabağını kenara itti. Kollarını masaya koyarak hafifçe öne eğildi, yüzünde dikkatli bir ifade vardı. “Size bir şey sormak istiyorum.”

“Elbette.” Sabrina hakkındaki düşüncelerimi bir kenara bırakıp, işime odaklanmaya zorluyorum kendimi. Bu adamı bir an önce elde etmek için doğru şeyleri söylemeye.

“Eğer sizinle sözleşme imzalarsam...”

Kalp atışlarım heyecanla hızlanıyor.

“Bu, patronlarınızın Vegas meselesi yüzünden sizi rahat bırakacağı anlamına mı geliyor?”

Gerilmemek için kendimi zor tutuyorum, ama zar zor. “Pardon?”

Gülümsüyor. “Hadi ama. Bana, bir fahişe ve kokainle yakalandıktan sonra şirket markasına zarar verdiğin için seni çok kızdırmadıklarını mı söylüyorsun?”

"Vasat bir kucak dansıydı ve ben sert şeylere hiç bulaşmam," dedim dişlerimi sıkarak.

"Sana inanıyorum," diyor sakın, lafı dolandırmayan bir tonla, bunu gerçekten kastettiğini belli ederek. "Ama bu işin, hatta çoğu işin, itibar üzerine kurulu olduğunu da biliyorum. Patronlarının panik içinde korkudan altlarına işediklerini ve seni rehabilitasyona göndermekle tehdit ettiklerini söyleyemezsin bana."

İçeceğimi kaldırıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

Daha da öne eğildi. "Rehabilitasyona gitmedin ama yapabileceğin en iyi şeyi yaptın. Yanına güzel bir kadın buldun ve çapkınlık ününü biraz olsun azalttın."

Gözlerim uyarı niteliğinde kısıldı ve Lanham yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı. "Yargılamıyorum. Ben de aynısını yapardım. Hatta yaptım bile. İnsanlar iyi bir çapkını sever ama işi fazla ileri götürürsen aynı hızla senden yüz çevirirler. Sabrina'ya bağlanman akıllıca."

Ben sessiz kalıyorum ama o konuyu bırakmıyor.

"Ciddi misiniz?"

Yine sessiz kalmaya çalışıyorum ama sinirim ağzımdan kaçıyor. "Neden bu kadar ilgi?"

"Soruyu cevaplamadınız."

"Evet," diye çıkıştım. "Ciddiyiz."

Beni inceliyor, sonra başını sallayıp yemeye devam ediyor. "Pekala."

"İstedığınız cevap bu değildi, değil mi?" diyorum.

Omuz silkerek, "Sabrina çok etkileyici. Ama başka bir adamın kadınına göz dikmem," dedi.

Dişlerimi sıkıyorum. Sabrina çok etkileyici. Kesinlikle öyle. Ve bu milyarderin fırsat kendini gösterdiği anda harekete geçmeyeceğine bir an bile inanmıyorum.

"Peki, yakın gelecekte düğün çanları çalacak mı?"

Çatalını alıp onu bıçaklama dürtüsüne direniyorum. "İnsanlar evli olmadan da birbirlerine bağlı olabilirler."

Lanham omuz silkerek karşılık veriyor.

"Öyle düşünmüyor musun?" diye soruyorum, Jarod Lanham'la yapmayı hayal ettiğim tüm konuşmalar arasında bunun onlardan biri olmadığını görmezden gelerek.

Sandalyesine yaslandı ve bana baktı. "Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama bir erkek ve bir kadının birbirine bağlılık yemini etmesi fikrini

seviyorum. Tek bir kişi. Yeminlerle."

şaşkınlığımı gizlemeye özen gösteriyorum. Magazinlerde gördüğüm Jarod Lanham, evlenecek tipte biri gibi görünmüyor. Evet, kız arkadaşları oldu ama çok sayıda. Hem de ardı ardına. Adamın hiçbir davranışı, evlenmek istediğini göstermiyor.

Acı bir gülümsemeyle, "Katılmıyor musun?" diye sordu.

Adamı neredeyse hiç tanımadığım için omuz silkip bilerek belirsiz bir cevap verdim. "Yapsam da yapmasam da fark etmez. Bu senin hayatın. Nikah masasına yürüyüp düğüne servet harcamak senin işin."

Lanham başını salladı. "Mesele düğün değil. Mesele sonrasında ne olacağı. Nişanlı olmak umurumda değil, ama her sabah aynı yüzü görerek uyanmaya da razı olurdum. Hayatımı paylaşabileceğim biri olsun isterdim. Bir yol arkadaşı."

Kelimeler o kadar tanıdık ki, bir an déjà vu yaşadığımı sandım, sonra birden aklıma geldi. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştım, ama Lanham'la değil. Sabrina'yla.

Evlilik hakkındaki düşünceleri, onunkiyle neredeyse tamamen aynı.

Bu farkındalık beni bir şeyleri yumruklamak istememe neden oluyor. Çünkü ne kadar uyumlular. Çünkü o aslında bana ait değil...

Lanham başını sallayarak, "Özür dilerim," diyor. "Muhtemelen neden portföyüm yerine kişisel hayatımdan bahsettiğimi merak ediyorsunuzdur."

Onun bu açıklaması beni birdenbire şimdiki zamana geri döndürdü ve şunu keşfetmekten oldukça rahatsız oldum ki...

Bunu hiç merak etmemiştim.

Kariyerimin büyük bir bölümünü bu adamın parasına sahip birinin karşısına çıkmaya hazırlanarak geçirmeme rağmen, düşündüğüm kadar heyecanlı değilim. Nedense, düşündüğüm kadar önemli gelmiyor.

Lanham'a sunumumu yaparken, portföyü için stratejimi tartışırken ve benimle anlaşma imzalamamasının aptallık olacağını anlatan tüm nedenleri sıralarken kendimi duyuyorum, ama aklımdan geçen tek şey şu: Bu iş artık hayatımdaki en önemli şey değil.

Bu gerçek korkutucu.

SABRINA

Çarşamba Akşamı, 4 Ekim

"Bunun ev yapımı olduğunu söylersen artık arkadaş olamayız," diyorum, nefis beyaz peynirden bir parça alıp kızarmış ekşi mayalı ekmeğin üzerine koyarken.

Lara bir eliyle zeytin alırken, diğer eliyle şarap kadehlerimizi dolduruyor. "Ev yapımı derken, burrata kutusunu açıp tabağa koyup üzerine zeytinyağı ve tuz serptiğimi mi kastediyorsunuz? Evet, tamamen ev yapımı. Ayrıca ekmeği de tıpkı bir Food Network patronu gibi tost makinesine attım."

Kate, kendi ekmek parçasını keyifle çiğnerken, "Burrata'ya bayılıyorum," diyor. "Ve şaraba. Ve size de."

Ona göz ucuyla baktım. "Ne kadar şarap içti?" diye sordum Lara'ya neşeli bir şekilde.

"Sadece bir bardak içti. Ama buraya geldiğinden beri hep böyle. Sanırım aşık oldu."

Kate, "Benim aşık olduğum tek şey peynir," diye karşılık veriyor.

Baş parmağımdaki burrata peynirini yalıyorum, ona tam olarak inanıp inanmadığımdan emin değilim ama sanırım mümkün. Peynire aşık olmamak zor.

"Yani, bu bir alışkanlık haline mi gelecek?" diye soruyor Kate, dirseklerini Lara ve Ian'ın mutfak tezgahına yaslayarak. "Spontane akşam yemekleri mi düzenliyorsunuz? Çünkü ben bunu çok seviyorum."

Lara gözlüklerini burnunun üzerine doğru itti. "Biliyor musun, ben de bundan çok hoşlanıyorum." Sanki bu farkındalığa şaşırmış gibi gülümsedi.

"Eski bir SEC ajanının, Wall Street'in elitlerinden bazılarını şık dairemde ağırlayacağını kim düşünürdü ki?"

Kate şarabından bir yudum alırken, "O muhteşem daireye neredeyse imreniyorum, ama Ian'a katlanmak zorundasın ve ben buna katlanabilir miyim bilmiyorum," diyor.

"Bütün gün bunu yapıyorsunuz," diye belirtiyorum.

"Hayır. Farklı," diyor Kate. "Erkekler çalışma ortamlarında tamamen farklılar."

"Nasıl?" diye soruyor Kennedy, mutfığa doğru yavaşça yürürken.

"Balkonda erkek muhabbeti yapıyorsunuz sandım," dedim, başımı Ian'ın oturma odasından muhteşem manzaralı küçük bir dış mekana açılan cam kapılara doğru eğerek.

"Öyleyiz, ama..." Mutfakta olmasının nedenini açıklamak için boş şarap kadehini havaya kaldırıyor, sonra tezgahdaki bir şişe kırmızı şaraba uzanıyor. "Ayrıca, bu çok daha ilginç. Ofiste biz nasıl farklıyız?" diye tekrar soruyor Kate'e.

Kate düz, koyu renk saç tutamını kulağının arkasına itti, ancak saç teli tıpkı ait olduğu kafa gibi sessizce ve inatla tekrar öne düştü. "Açıklığa kavuşturayım. Ian ve Matt ofiste farklı insanlar. Sen ise aynısın."

"Öyle mi?" Bir yudum şarap içti ve onu izledi. "Anlat bakalım."

"Hayır, teşekkürler."

"Açıklayın," diye tekrarlıyor.

"Bak, tam olarak bunu kastediyorum," diyor Kate sinirli bir şekilde. "Ofiste de patronluk taslıyorsun, ofis dışında da..."

"Peki ya sen değil misin?"

"Benim işim patronluk taslamak. Birilerinin sizin pantolonlarınızın fermuarlarını kapalı tutmanızı sağlaması gerekiyor ki, aklınızdan başka şeyler düşünmeyesiniz..." Kate, Kennedy'nin kasık bölgesini işaret ederken, Lara şarabını boğazına kaçırdı.

Kennedy'nin kaşları kalktı. "Benim"—o da kasık bölgesini işaret ederek—"asistanımın işi olduğunun farkında değildim."

Yanakları hafifçe kızardı. "Hayır, öyle değil. Açıkçası. Ne Ian'ın ne de Matt'inki öyle değil. Ama madem konuya değindik..."

Kate bana sinsi bir bakış attı ve ben de konuyu ustaca değiştirdiği için ona içimden saygıyla selam verdim. Yine de, onunla aynı oyuna gelmeden de ona saygı duyabilirim. "Tartışmaya açık değil."

“Hadi ama,” diyor Lara. “Sizlere ne oluyor böyle? Neredeyse yarım saattir aynı bölgedesiniz ve tek bir kavga bile çıkmadı.”

Kennedy, “Şey, biri balkondaydı, diğeri mutfakta,” diye belirtiyor. “O mesafeyi aşmak onlar için bile zor olurdu.”

“Şşş,” diyor Lara. “Bunu benim için mahvetme. Haberi en kısa sürede öğrenmek istiyorum.”

“Zaten her şeyi biliyorsun.” Şardonnay’imden bir yudum alıyorum. “Bir anlaşmamız var. Gerektiğinde ona aşırı düşkün kız arkadaş rolünü oynayacağım ve dünyaya onun parti hayatını bıraktığına inandıracağım.”

“Bence işe yarıyor,” diyor Kate. “Sabah kahve buluşmalarınız ofisteki tüm kadınların konuşmasına neden oluyor. Genel hava, Matt’in artık bekar olmamasından duyulan hayal kırıklığı, bunun bir oyun olduğuna dair şüphe değil.”

Lara araya girerek, “Ian ve ben geçen akşam yemekte arkadaşlarımızın eski bir iş arkadaşına rastladık,” dedi. “Karısı çok tatlıydı ama tam bir dedikoducuydu ve masanın karşısında birbirinize ‘aşk dolu bakışlar’ attığınızı gördükten sonra, aranızda evlilik teklifi olup olmadığını öğrenmek için çok ısrarcıydı.”

Yüzümü buruşturdum. “Lanet olsun. İşlerimizi biraz fazla iyi yapıyor olabiliriz.”

“Ya da belki de değil,” diyor Kennedy her zamanki karamsar tavrıyla. “Jarod Lanham buna inanmıyor.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“Söylentilere göre, senin ve Matt’in aranızdaki ilişkiyle çok ilgileniyor.”

Donakaldım. Ne?

Aklım bir anda Jarod’la o ilk gece barda yaptığımız konuşmaya geri dönüyor. Bir şekilde ağzımdan kaçırmış mıydım? İstemedenden de olsa oyunumuzu ona ifşa etmiş miydim...?

Kennedy, alışılmadık bir şekilde şaşkın bir ifadeyle, yudumunu alırken donakaldı. “Matt sana söylemedi mi?”

“Ne söyleyeceksin? Ve sakın 'hiçbir şey' deme,” diyerek parmağımı uyarı amaçlı kaldırdım.

“Sinirlendiğinde tıpkı Kate gibisin.” Kennedy içini çekti. “Matt ve Lanham Pazartesi günü öğle yemeği yediler. Matt, ilişkiniz hakkında bilgi toplamaya çalıştığını söyledi. Senin bildiğini sanıyordum.”

Hayır, bilmiyordum.

Yoğun geçen seks dolu hafta sonundan sonra Matt'le neredeyse hiç konuşmadım. Anlaşılan, seks veya sahte ilişkiler için bana ihtiyaç duymadığında, onun için hiçbir işe yaramıyor.

Lara peynir tabağını bana doğru itti. "Bunu ye tatlım."

Kate, şarap kadehimi alıp ağzıma doğru uzatarak, "Şundan da bir yudum alın," dedi.

Hafifçe güldüm. "Kızgın değilim."

Kennedy bardağına bakarak, "Biraz delirmiş gibi görünüyorsun," dedi.

"Hayır, ben sadece..."

Acıtmak.

"Endişeliyim," diye tamamlıyorum sözlerimi. "Matt bana tüm bilgileri vermezse işimi yapamam."

Kate nazıkçe, "Şunu söylemeliyim ki, programı çok yoğun," diyor. "Toplantılar arasında neredeyse hiç boş vakti yok."

Balkon kapısı açılıyor ve Ian ile Matt oturma odasına geri adım attıklarında erkek kahkahaları havayı dolduruyor.

Bar taburesinden çoktan kalkmıştım, elimde şarap kadehiyle, onlara doğru ağır adımlarla ilerliyordum.

Ian gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Bana zarar verme."

Onu görmezden gelip, Matt'in göğsüne elimi koyarak onu balkona doğru ittim. "Sen ve ben, dışarıda."

Matt bana hafifçe eğlenmiş bir bakış attı. "En azından önce bir içki daha alabilir miyim?"

Buna verebileceğim tek yanıt, grubun geri kalanının kapısını kapatıp, Manhattan'ın kırk küsur kat yukarısında sadece ikimiz kalmaktır.

Çok geçmeden hatamı fark ettim. Dışarısı soğuk. Adamların hepsi işten gelmişti ve takım elbise ceketleri onları sonbahar havasının en kötü etkilerinden korumaya yetiyordu. Benim ince bluzum ise o kadar koruma sağlamıyordu.

"Neden birini bıçaklamaya hazır gibi görünüyorsun?" diye sordu Matt, ceketini çıkarıp bana uzatırken.

Ceketi görmezden geliyorum. "Pazartesi günü Jarod Lanham ile görüştün mü?"

Bir an hareketsiz kaldı, sonra bana doğru yaklaştı ve ben paltosunu omuzlarıma sarmaya kalkışmayınca, "Evet," dedi.

"Neden bana söylemedin?"

"Zaten fırsat bulmuştum," diyor kısaca.

Ceketini üzerime daha sıkıca sardım. "Ama önce Kennedy'ye sen söyledin."

Matt merakla başını yana eğdi. "Elbette. Ben o adamlarla birlikte çalışıyorum. Onları her gün, bütün gün görüyorum."

"Evet, ama biz..."

Yaklaşıyor, sırtıma başlıyor, bakışları ise giderek keskinleşiyor. "Biz neyiz?"

Sinirli bir nefes verdim. "Biz... meslektaşız. Bir nevi. Senin ve diğerlerinin gibi değil ama—"

Başını eğip beni öpüyor. Beni susturmak ister gibi ya da bir tartışmayı kazanmaya çalışır gibi değil, sadece istediği için yapıyor.

Dudaklarımı inatla kapalı tutuyorum, duruşumu kaskatı kesiyorum ama o da aynı derecede inatçı. Dudaklarıma hafifçe ama ısrarla dokunuyor, elleri ceketinin içine girip belime yerleşiyor.

Matt'in öpücüğü, şefkatiyle daha da etkileyici, dokunuşu ise sabırla daha da inandırıcı. Dili nazikçe alt dudağımın ortasına dokunuyor ve ben bir iç çekerek teslim oluyorum, dudaklarımı onun dudaklarına açıyorum ve kollarımı boynuna dolamak için kaldırıyorum.

Ceketi üzerinden kayıyor ama ikimiz de fark etmiyoruz. Kollarını tamamen bana sarıyor, başını yana eğiyor ve ben sonbahar soğuğunu, Jarod Lanham'ı, hatta cam kapıların hemen öbür tarafındaki arkadaşlarımızı bile unutuyorum.

Gözlerim birden açılıyor. Cam kapılar...

Geri çekilip başımı hızla çevirdim. Tahmin ettiğim gibi, dört arkadaşımız da bizi utanmadan izliyordu. Lara ve Kate sırtıyorlardı. Hatta aksi Kennedy bile eğlenmiş görünüyordu.

Ama gözlerim Ian'ın kilerle buluştu. Adam benim en iyi arkadaşım ve endişeli olduğunu anlayacak kadar onu iyi tanıyorum.

Benim hakkımda?

Ya da Matt için mi?

Ona endişelenmesine gerek olmadığını söylemek istiyorum. Ateşle oynuyor olsak bile yanmayacağımızı, kalplerimizin neredeyse tutuşmaz olduğunu söylemek istiyorum.

Matt'in sağ elinin hareket ettiğini hissettim ve aşağıya baktığımda arkadaşlarımıza orta parmağını gösterdiğini gördüm. İçimden bir kahkaha yükseldi ve ne kadar kız gibi ve neşeli çıktığına şaşırdım.

Arkadaşlarımız gülüyor ve ima edilen şeyi anlayıp pencereli kapıdan uzaklaşıyorlar. Çoğu öyle yapıyor zaten. Ian biraz daha oyalanıyor, yüzündeki gülümseme gerginliğini koruyor, ta ki Lara kulağına bir şey fısıldayana kadar; bu fısıldayınca Ian gerçekten gülümsüyor.

Matt, avucunu yanağımın kenarına koyarak dikkatimi tekrar kendisine çekti. "Lanham'la öğle yemeğim hakkında..."

"Evet?"

"Bilmiyorum." Kaşları çatıldı. "İlişkimizin durumuyla gereğinden fazla ilgilediği izlenimine kapıldım."

"Bu mu sizi rahatsız ediyor?"

Hafifçe gülümsedi. "Anlaşılan kıskanç bir tipmişim."

"Sahte bir kız arkadaş olsa bile mi?" diyorum, Matt'in bana karşı sahiplenici olma düşüncesinin verdiği heyecanı gizlemek için ses tonumu alaycı tutarak.

Derin bir nefes almadan önce mırıldandı: "Görünüşe göre, bir iyilik daha istemem gerekecek."

Gülümsüyorum. "Eğer yine anne babanla akşam yemeği yiyeceksen, daha fazla çiçek getirmen iyi olur."

Derin bir nefes veriyor. "Daha da kötü olabilirdi. Lanham'la ilgili. Ve bizim... anlaşmamızla ilgili."

"Tamam . . ."

"İmzalamaya çok yakın," diyor Matt, beklediğimden daha kayıtsız bir ses tonuyla. "Emin değildim, çünkü Pazartesi günü görüşmemiz daha çok bir irade savaşına benziyordu. Ama Sam'ler bugün beni ofislerine çağırdılar ve seçeneklerin beni ve Schmitt and Sons'tan kıdemli bir yöneticiyi kapsadığını söylediler."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Schmitt bu işin en iyisi."

Bana bir bakış attı ve ben de onu rahatlatmak için göğsüne hafifçe vurdum. "Wolfe'u saymazsak tabii."

"Sam ailesi, özellikle Schmitt ekibinin geçen hafta sonu Newport'a yaptıkları geziyle her şeyi mahvetmemem konusunda her zamankinden daha kararlı."

"Aracı kim?" diye soruyorum.

"Jeff Goldberg."

İnliyorum.

Şöyle söyleyeyim: Jeff Goldberg, benim hizmetlerime asla ihtiyaç duymayacak türden bir adam. İtibarını düzeltmeye, sahte bir kız arkadaş,

sırlarını örtbas etmeye, yasal temsilciliğe, hiçbir şeye ihtiyacı olmayacak.

Adam çocukluk aşkıyla evlendi. Lise aşkı değil, çocukluk aşkı. Birinci sınıfta tanışmışlar. Beş çocukları var, hepsi de özel okulda okuyan sevimli çocuklar. Central Park manzaralı devasa bir daireleri var. Ve bir de Golden Retriever cinsi köpekleri var.

"Güven oyu için teşekkürler," diyor Matt gülerek. "Ama patronlarımın neden paniklediğini anlıyorsunuzdur."

"Ne istiyorsun?"

"Sam ailesinin Hamptons'ta bir evi var. Beş yatak odalı, tam su kenarında. Sezon dışı. Bizi, Lanham ve bir misafiriyle birlikte hafta sonu kaçamağına davet ettiler."

"Kurtuluş planınızın bir parçası mı?"

"Muhtemelen."

"Bunun faydası olacağını düşünüyor musun?"

İçini çekiyor. "Bilmiyorum. Zararı olmaz herhalde. İşlerin daha iyiye gittiğini düşünmek isterdim ama daha muhafazakâr müşterilerimin bazılarının hâlâ tedirgin olduğunu söyleyebilirim. Ve Sam ailesi kesinlikle öyle."

Yüzündeki acı gerçek ve Las Vegas'taki yaptıklarının gerçekliğinin onu her zamankinden daha çok etkilediğini biliyorum. Ve içimden bir ses bana muhtemelen pişman olacağımı söylese de, geziye razı olduğumu duyuyorum.

Rahatlamış bir şekilde gözlerini kapattı. "Teşekkür ederim. Cuma sabahı ayrılmaya hazır mısınız?"

"Elbette. Arabanızı alacak mıyız?"

"Evet, önce biz oraya gidip hafta sonu için ev hayatımıza yerleşebiliriz diye düşündüm. Diğer herkes daha sonra gelecek."

"Kulağa hoş geliyor. Kate'in Juno'nun yanında kalıp kalamayacağına bakacağım."

Matt omuz silkerek, "Onu getirin," dedi.

"Patronlarınızın Hamptons'taki evine köpek getiremem!"

"Neden olmasın? Plajı çok sevecek. Evde tuvalet eğitimi almış. Ve hiçbir şey 'yerleşik' olmanın en güzel göstergesi bir köpek kadar değil."

"Doğru." Matt ve Juno ile hafta sonu kaçamağı fikri, itiraf etmek gerekirse, oldukça cazip. "Peki, bu hafta sonu 'yerleşmiş' olmanın hangi versiyonunu uygulayacağız? Şimdiye kadar yaptığımız gibi, birbirimize aşıkmiş gibi mi davranacağız? Yoksa her şeyi göze alıp, geleceğimizle ilgili

‘biz’ kelimesini bolca kullanmayı bırakıp, yüzük alışverişinden mi bahsedeceğiz?”

Matt’in yüzünü buruşturması çok ince bir detay. O kadar ince ki, dikkatlice bakmasaydım fark etmeyebilirdim. Ama dikkatlice bakıyordum.

Bildiğim kadarıyla, "gelecek" ve "yüzük alışverişi" gibi kelimelerin Matt Cannon gibi bir adamı kaçmaya iteceğini tamamen bekliyordum.

Beklemediğim şey, onun irkilişinin ne kadar canımı yakacağıydı.

"Bakalım nasıl olacak," diyor. "Tahminimce biraz el ele tutuşmak ve sevgi sözcükleri kullanmak, kucak dansı alışkanlığımdan vazgeçtiğimi herkese anlatmaya yeter."

"Pekala." Ses tonum onaylayıcıydı, ama gözleri hafifçe kısıldı.

"Katılmıyor musunuz?"

"Ben—" Dikkatli olmam gerektiğini bilerek dudağımı ısırdım.

Doğrusu, bir şeyler ters gidiyor gibi. Jarod Lanham, Matt'i aracı olarak işe almaktan çok, benim ve Matt'in ilişkisiyle ve potansiyel bir çöpçatan olarak yeteneklerimle ilgileniyor gibi görünüyor. Daha da şaşırtıcı olanı, Matt'in bu duruma neredeyse hiç önem vermemesi; çünkü Jarod gibi insanların görüşleri, Matt ve benim bu oyunu başlatmamızın asıl sebebi.

Bana gelince... Ben önemsiyorum. Bütün bunları önemsiyorum. Hatta biraz fazla önemsiyorum.

Elini ensesine sürdü. "Bütün bu işler iyice berbat bir hal aldı, değil mi?"

Gülüyorum, ama neşeden çok, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi görünmesinden duyduğum hayal kırıklığıyla. "Her şey yoluna girecek," diyorum, yalan gibi gelen şeyi inandırıcı kılmak için gülümseyerek.

Tuhaf hislerimi ve bu garip felaket duygusunu kontrol altına alamazsam, hiçbir şey yolunda gitmeyecek.

Hiçbir şey söylemeden bakışlarını kaçırdı ve çok uzun süren bir sessizliğin ardından koluna dokundum. "Jarod Lanham'ı müşteri olarak istiyorsunuz, değil mi?"

Bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Evet."

"Öyleyse biz de üzerimize düşeni yapalım ve sana aradığın adamı bulalım." Sesimi hafif tutarak arkamı dönmeye başladım.

Bileğimi kavradı. "Sabrina, sözleşme gereği benimle mi geliyorsun?"

"Sözleşme gereği mi gitmemi istiyorsunuz?" diye karşılık veriyorum.

Kapı açıldı ve Kate'in başı dışarı çıktı. "Arkadaşlar. Bütün peyniri yedim ve siz aramıza katılana kadar başka bir şey yememe izin vermiyorlar.

Ve açlıktan lyorum."

"Hemen geliyorum," dedim bakışlarını Matt'ten ayırarak.

Geri çekilmeye başlıyorum ve parmakları bir an bileğimi sıkıca kavırıyor, sonra yavaşça bırakıyor.

İçeri girdiğimizde, ikimizin de soruyu cevaplamadığını fark ettim.

Sözleşme gereği Hamptons'a birlikte mi gideceğiz?

Yoksa buna rağmen mi?

25

MAT

6 Ekim Cuma Öğleden Sonra

Eh, kahretsin.

Haftasonum birdenbire çok daha karmaşık bir hal aldı.

Sessizce telefonumu Sabrina'ya uzatıyorum, böylece az önce gelen mesajı görebilsin.

Hamptons'taki evlerinin mutfağında, iki patron ve bir milyarderin önünde hayallerle dolu uzun bir hafta sonu geçirmeyi umduğumuz şeye başlamak için bir kadeh şampanya yudumluyoruz.

Bunun yerine, Sabrina'nın mesajı sessizce okurken duyacağı sinirliliğe hazırlanıyorum.

Telefonu bana geri verdi ve şampanyasından bir yudum aldı. "Şey, sanırım Juno'nun yatak odasındaki yorganın her yerine çamurlu patilerini bulaştırmış olması konusunda panik yapmama gerek yokmuş."

"İptal ettiklerine inanamıyorum," dedim, Samantha'nın mesajıyla hâlâ meşgulken. "Bunu kim yapar ki?"

"Belki de size bir iyilik yaptıklarını düşündüler," diyor, şampanya şişesini almak için buzdolabına giderken. "Muhtemelen, potansiyel müşteri gelemiyorsa, dördümüzün de bu garip sohbetin sıkıntısını çekmesine gerek olmadığını düşündüler."

Onun yatıştırma çabalarını görmezden geliyorum. "Peki, 'bir şey çıktı' ne biçim saçmalık? Bu, gelmiş geçmiş en eski, en bayat bahanelerden biri."

"Yani Jarod'u başka bir yolla etkileyeceksin," diyor, tezgahın üzerinden uzanıp bardağımı doldururken.

Onu durdurmak için elimi uzattım. "Yapmamalıyım. Özellikle de arabayla geri döneceksem."

"Olmaz," diyor elimi itip bardağı yeniden doldururken. "O köpeklerle henüz arabaya geri binmeyeceğim."

Juno'nun Upper East Side'dan Southampton'a kadar tüm yolculuk boyunca ağlamasını hatırladıkça gülüyorum. "Sanki daha önce hiç arabaya binmemiş gibiydi."

Sabrina, "Muhtemelen binmemiştir," diye belirtti. "Arabam yok. Veterineri yürüme mesafesinde, bu yüzden onu hiç taksiye veya metroya bindirmem gerekmedi. Ayrıca onu Harlem'deki bir barınaktan, yavruyken sahiplendim."

"Canavar nerede acaba?" diye soruyorum, gösterişli sahil evinde köpeği ararken.

"Dışarıda. Patronlarınızın yatağında olmaksızın kumda bir çukur kazmasının daha iyi olacağına karar verdim."

"Kaçmayacak mı?"

Sabrina başını salladı ve sahile açılan arka kapıya doğru yürüdü. "Şuna bir bakın."

Kısa ve kararlı bir ısıklık çalar ve otuz saniye geçmeden ıslak, kumlu bir köpek ona doğru koşar. Sabrina, köpek eve girmeden önce elini kaldırır ve Juno, övgü beklerken kuyruğunu çılgınca sallayarak verandaya oturur.

Sabrina, daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla, "Aferin kızım," diyor. Sesi sevgi dolu ve biraz da şapşal, ve köpeğini sevmek için çömelirken istemsizce gülümsüyorum.

Sabrina pahalı görünümlü kırmızı bir kazak ve açık gri pantolon giymiş olmasına rağmen, Juno patilerini Sabrina'nın dizine koyup yanağından sulu bir öpücük kondurduğunda en ufak bir tepki bile vermiyor.

Sabrina bir an sonra gülerek köpeği itip, "Tamam, bu kadar sevgi yeter," dedi. "Hadi, plaj keşfine devam et."

Juno tekrar hızla uzaklaştı ve ben Sabrina'ya hayranlıkla baktım. "Parmak ucundan ayırmadığın, tek bir ısıklıkla emrini yerine getirmeye hazır olmadığın kimse var mı?"

Utangaç bir gülümsemeyle, "Şey... Hâlâ senin üzerinde çalışıyorum." dedi.

Pek emin değilim. Onunla birlikte olduğum her an, hatta ona baktığım her an, eskiden olduğumuz gibi olmaya geri dönme düşüncesi giderek daha da zorlaşıyor.

İlk defa, Sabrina'nın neden cinsel ilişki yasağı koyduğunu gerçekten anlıyorum. Ve son günlerde bu kuralı mümkün olan her zevkli şekilde ihlal ettiğim için pişman olmasam da, artık ne yaptığımızdan veya neden yaptığımızdan tamamen emin değilim.

Lanham ve patronlarım görüşmeyi iptal ettiğine göre, şehre, gerçek hayatıma geri dönmek için can atıyor olmalıydım, ama bunun yerine, gerçek olan bu. Bu düşünce hem cezbedici hem de korkutucu.

“Peki, ne kadar zamana ihtiyacı var?” diye soruyorum, Juno’nun kaybolduğu yere doğru başımı sallayarak. “Hava kararmadan geri dönmek istiyorum.”

Bardağı dudaklarına götürmeden yarı yolda duruyor ve gözlerinde hayal kırıklığı yansıyor, ancak her zamanki sivri dilli tavrıyla karşılık veriyor: "Lanet olsun, gerçekten yaşlanmışsınız. Merak etmeyin dede. Sizi akşam yemeğinden önce eve götüreceğiz."

"Sadece şunu söylüyorum, eğer burada kimse yoksa..."

“Tamam, anlıyorum. Seyirci olmadan gösteri yapmanın bir anlamı yok,” diye sözünü kesiyor. “Sözleşmeyi ben yazdım, hatırlıyor musun?”

“Sabrina.”

Şampanyasını mutfak masasına koyuyor. "Kısa bir yürüyüşe çıkacağım. Döndüğümde Juno'yu arayacağım ve onu temizledikten sonra hemen işe koyulabiliriz."

Dişlerimi sıktım. Onu yeterince tanıyorum, ne söylesem de kapıdan çıkıp gideceğini biliyorum, bu yüzden sessiz kaldım ve gitmesine izin verdim.

Şampanyamdan bir yudum almaya başladım ama artık istemiyordum. Kenara koyup buzdolabından bir bira çıkardım. Kapağını açıp verandaya çıktım, sahili tarayarak Sabrina'nın kırmızı kazaklı ince figürünü ve başının iki yanında uzanan kocaman bir sopayla etrafında uzun turlar atan büyük köpeğini görene kadar yürüdüm.

Acı dolu bir an için, onlara katılmak için yoğun bir özlem duyuyorum. Onların arasına kabul edilmeyi istiyorum.

Bunun yerine, biramı yudumluyorum ve tuzlu okyanus havasını derin bir nefesle içime çekiyorum.

Güzel. Şehirden uzaklaşmak, sürekli e-posta kontrol etme, telefona cevap verme, kravatımı düzeltme, şaka yapma ihtiyacı hissetmemek, sandığımdan çok daha güzel.

Sayılardan biraz uzaklaşmak bile rahatlatıcı. Benim şu lanet olası hesap makinesi beynimin sorunu bu işte. Sayılar varsa, gerek olmasa bile onları işliyorum. Wall Street'teki her televizyondaki borsa ekranından tutun da restorandaki fişe kadar her şey beynimin sayısal kısmını harekete geçiriyor.

Yazarların dikkatlerinin bir kısmını her zaman bir sonraki öykülerine ayırdıklarını hayal ettiğim gibi, benim de dikkatlerimin bir kısmı, sırf orada oldukları için sayıları sıralayıp duruyor gibi görünüyor.

Ama şimdi burada değiller. Burada sadece öğleden sonra güneşi, serin bir esinti, kum, su... ve güzel bir kadın var.

Benim kadını.

Artık bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı geldi.

Ne olduğunu veya nasıl olduğunu bilmiyorum.

Mutfığa geri döndüm ve bu sefer yiyecek durumunu incelemek için buzdolabını açtım. Sam ailesi, lüks bir hizmet firması tarafından teslim edilen bir sürü gurme yiyecek sipariş etmişti ve tüm hafta sonu için altı kişilik bir parti planlamışlardı.

Yemek seçenekleri sınırsız. Ama benim yemek pişirme becerilerim? Pek sayılmaz.

Birkaç çeşit pahalı peynir ve kocaman bir New York usulü biftek çıkarıyorum. Bunu halledebilirim. Muhtemelen. Ayrıca kilerden birkaç fırınlık patates ve kraker ile peyniri koymak için bir servis tabağı buluyorum.

Birkaç dakika sonra, oldukça güzel görünen bir peynir tabağı hazırlamış, fırında patatesleri pişirmiş ve tezgahın üzerinde kırmızı şarabı sürahiye aktarmıştım. Biftek baharatlama becerilerim tuz ve karabiberle sınırlı, ancak bifteğin fiyat etiketine bakılırsa, onu tamamen yakmadığım sürece bunun bir önemi olmayacağını düşünüyorum.

Arka verandadaki mangalı yeni yakmıştım ki Juno'nun havlamasını duydum, ardından köpeğin merdivenlerden yukarı doğru beceriksizce koşuşturmasını işittim. Bir an sonra Sabrina görüldü.

Beni görünce donakaldı, ben de donakaldım; şaşkınlıktan değil, ne kadar güzel görüldüğünden. Rüzgar ve deniz havası saçlarını her zamankinden daha dağınık ve dalgalı yapmıştı, yanakları pembeleşmişti; pahalı bir pudradan değil, rüzgardan ve onu tanıdığım için... muhtemelen biraz kızgınlıktan. Bana duyduğu kızgınlıktan.

Bakışları yüzümden hâlâ açık olan ızgara kapağına, sonra da etin yakında olduğunu bir tür altıncı hisle sezen ve neşeyle nefes nefese kalan, kuyruğunu çılgınca sallayan köpeğe kaydı.

Boğazımı temizledim. "Buraya kadar araba sürdükten sonra bu gece geri dönmenin boşa gideceğini düşündüm."

Verandanın direklerinden birine yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Bütün evi kendimize ait olarak kullanmak harika."

Juno dışarıda bırakıldığı için havlayarak itiraz ediyor, ama ikimiz de onu görmezden geliyoruz.

Yavaşça Sabrina'ya doğru yürüyorum. "Bunu senin için yapıyorum, biliyorsun. Mesleki becerilerin ne kadar iyi olursa olsun, ev hayatındaki davranışların biraz paslanmış."

Kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Yanlış anlamayın, suşi restoranları ve kokteyl partileri konusunda gerçekten çok iyisiniz. Müze bağış toplama etkinlikleri, akşam yemekleri, elbiseler ve topuklu ayakkabılar da öyle."

"Sanki bir şekilde hakarete uğruyormuşum gibi hissediyorum."

"Çünkü bu benim," diyorum, uzanıp dağılmış bir buklet saçımı yakalıyorum, sırf yapabildiğim için. "Ve çünkü bu sensin. Ve çünkü yıllar içinde benimle ilgili o kadar çok duvar ördün ki, söylediğim hiçbir şeyi hakaret olarak algılamadan dinlemiyorsun."

"Belki de bunun sebebi, her şeye böyle başlamış olmanızdır."

"Ya da belki," diyorum sessizce, "çünkü o zaman bile şüphelenmeye hazırdınız."

Burun delikleri sinirle genişledi. "Tıpkı bir erkek gibi, suçu bana atıyorsun. Zavallı sen, haksız yere suçlanan..."

"Hayır, haklısınız," diye araya giriyorum. "Aptal olduğumu inkar etmiyorum. Ama belki de niyetlerimi yanlış anladınız."

"Anlam?"

"Yani benim de duvarlarım var. Ve o ilk gece, sanırım yetişkin hayatımda ilk kez birinin o duvarları aşabileceğinden, senin aşabileceğinden çok korkmuştum."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı, ama bu sefer küstahça bir karşılık vermedi. Bunun yerine beni uzun süre inceledi. "Eğer burada kalırsak, yemek yapmaya yardım etmeyeceğim."

"Şükürler olsun ki öyle," diyorum, onun ortamı neşelendirme isteğine ayak uydurarak.

Sabrina gülümsedi, sonra uzanıp elimden birayı aldı ve bir yudum içti. Ardından yüzünü buruşturdu. "Biradan nefret ediyorum."

"Mutfakta şarap şişesi açık."

"Çok daha iyi," diyor. "Ben Juno'yu evin yanındaki hortuma götürürken sen onu getir. Gerçi ıslak köpeğin kumlu köpekten çok daha iyi olacağından emin değilim."

O, Juno'nun peşinden gelmesi için ıslık çalarak merdivenlerden aşağı inerken, ben de hafifçe gülümsedim. Zengin ve hayalimdeki müşteriyi etkilemek için harika bir fırsatı kaçırdığımı biliyordum.

Ama bu durum beni hiç üzmüyor.

Çünkü bunun yerine, hayallerimdeki kadını etkilemek için koca bir hafta sonum oluyor.

26

SABRINA

6 Ekim Cuma Gecesi

Güneş battıktan sonra hava hızla "serin ve ferahlatıcı" halinden düpedüz soğuğa döndü, ama ne Matt ne de ben bunu umursamadık. Bunun yerine yanımızda getirdiğimiz tüm kat kat giysilerimizi giydik, arka kapının yanındaki sepette düzgünce sarılmış polar battaniyelerden aldık ve suya bakan devasa, minderli şezlonga kıvrıldık.

Juno, sahilde yaptığı bitmek bilmeyen turlardan yorulmuş bir şekilde ayaklarımızın dibine uzanmış yatıyor ve verandadaki lambaya vuran böceklerin sesi ve sahilde biraz ilerideki bir grup gencin ara sıra çıkardığı gürültülü kahkahalara rağmen, uzun zamandır yaşadığım en huzurlu gece bu.

"Biraz daha şarap ister misin?" diye soruyor Matt, başımı omzuna yaslamış, şarap kadehimi dizinin üzerine koyduğum yere bakarak.

"Yok, ben iyiyim. Ya sen?"

"Tatlıya yer ayırıyorum."

İnleyerek, "Daha fazla yemek yemeyi düşünemiyorum bile. Biftek kocamandı, bir de patatesime yarım kalıp tereyağı koydun." dedim.

"Bu şeyleri yemenin tek yolu bu. Ya da kızartarak."

"Ya da püre haline getirilmiş," diye belirtiyorum.

"Püre patatesi hiç sevmedim," diye düşünüyor. "Sanırım bunun sebebi bana Şükran Günü'nü hatırlatması."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Şükran Günü'nü sevmiyor musun?"

Sırıtarak, "Anne babamla tanıştın. Ne düşünüyorsun?" dedi.

"Felicia'nın tatil için buraya gelmediğini söyle bana."

“Üniversiteye başlayana kadar öyle değildi. Sanırım çoğu zaman ben yokken artık rol yapmanın bir anlamı kalmadığını düşündüler. Zaten en başından beri de rol yapmayı hiç becerememişlerdi.”

"Tanrım, zavallı çocuk," diye mırıldanıyorum.

"O kadar da kötü değildi."

"Oldukça kötüydü," diyorum gülerek.

Gözleri ciddileşerek bana baktı. "Seninki daha kötüydü."

Derin bir nefes aldım. "Biliyor musun, belki biraz daha şarap alsam iyi olur."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama o bacağıma elini koyup beni hareketsiz tutuyor. "Sabrina."

"Ne?"

"Neden hiç çocukluğunuzdan, New York'a gelmeden önceki hayatınızdan bahsetmiyorsunuz?"

"Çünkü berbattı. Zaten söylediğin gibi, seninki kötüydü; benimki daha da kötüydü. Uzak geçmişte kalması gereken şeyleri tartışmanın bir anlamı yok. Hayatımın o döneminden geriye kalan tek şey Ian."

İrkilerek irkildi. Çok hafif, neredeyse fark edilemez bir irkilmeydi, ama beni düşündürmeye yetti. Matt, Ian'ı kıskanıyor olamaz, değil mi?

"Böyle bir ima etmek istememiştim... Sadece... O zamanlar seni tanı mıyordum bile."

"Biliyorum. Bu yüzden hep dışlanmış olmak, sanki sizinle birlikte Philadelphia'da değil de Connecticut'ta büyüdüğüm için cezalandırılıyormuşum gibi hissetmek çok kötü."

Koluna dokunuyorum. "Bu bununla ilgili değil. Bu, Ian'a senden daha çok güvendiğim anlamına gelmiyor."

"Tamam," diyor sessizce ve göğsüm panikle sıkışıyor. Benden çoktan vazgeçmiş. Rahatlamam gerekirdi. Bunun yerine, kendimi... kaybolmuş hissediyorum.

"Sorun değil, Sabrina." Matt'in mavi gözleri, dokunuşu dizimden yanağıma doğru kayarken yumuşadı. "Bana söylemek zorunda değilsin." Sesindeki nazik şefkat, akşamın başlarında bahsettiği duvarlara adeta bir koçbaşı gibi çarptı.

Yıllardır kendimi koruma içgüdüm güçlü kaldı, ancak her şeyi acı dolu geçmiş ve dikkatlice kontrol altında tutulan şimdiki zaman olarak bölümlere ayırma ihtiyacım her geçen gün biraz daha zayıflıyor gibi görünüyor. Önce Lara ve Kate ile, şimdi de onunla.

Özellikle de onunla ilgili olarak.

Belki de zamanı geldi. Belki de çoktan geçti.

Cesaret toplamak için derin bir nefes alıyorum. "Hoş bir hikaye değil."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sonra, benim şarabımdan daha sert olan viskisini bana uzattı, hiçbir şey söylemedi. Gülümsedim ve bir yudum aldım. Alkolün verdiği cesareti kullanmaktan çekinmem.

"Uzun bir hikaye de değil," diyorum, bardağını geri verirken. "Yani, karmaşık bir destan gibi bir şey değil."

"Lanet olsun, bunlara bayılıyorum. Bütün erkekler sever."

Onun alaycı sözlerine gülümsüyorum ve bu durumdan faydalanarak battaniyenin ucundaki gevşek bir ipliği çekiştirerek biraz zaman kazanıyorum.

O sessiz kalıyor, beni bekliyor. Hazır olduğumda kendi yöntemimle yapmama izin veriyor.

"Şey, biliyorsunuz ben Philadelphia'da büyüdüm. Ama Özgürlük Çanı'nın, peynirli biftek sandviç savaşlarının yaşandığı Philadelphia gibi değildi. Bahsettiğimiz mahalleyi daha önce hiç duymamışsınızdır, ya da duyduysanız da suç oranları yüzündendir."

İpi daha sert çekiyorum.

"Babam ben bebekken öldü. Eroin doz aşımından. Ama büyüdüğümde onun hakkında bir araya getirebildiğim kadarıyla, yaşasaydı bile muhtemelen burada olmazdı. Cinsel saldırı sabıkası, trafik kazasında ölüme sebebiyet verme... her türlü kötü şey."

Uğraştığım o minicik ip, sinirlerim yüzünden neredeyse otuz santimetre uzadı. Matt elini benimkinin üzerine koyup parmaklarımızı kenetledi ve sıktı. Devam et.

"Bir süre sadece annem ve bendik. Sonra iki üvey kardeşim de bizimle yaşamaya başladı. Berbat evler ve berbat karavanlar arasında gidip geldik. Sanırım hiçbir yerde bir yıldan fazla kalmadım. Uyuşturucuyu biraz severdi, alkolü ise çok. Ama çoğunlukla?" Derin bir nefes alıyorum. "Çoğunlukla erkekleri severdi. Ya da belki de erkekler onu severdi."

"Nasıl birine benziyor?"

Bu kolay bir soru ve sanırım o da bunu kolay bir soru olarak soruyor. Elini sıkıyorum. "Benim gibi. Mavi yerine kahverengi gözlerin var, ama onun dışında tıpkı ona benziyorum."

Sesli olarak dile getirmedığım şey şu ki, aynaya her baktığımda, benzerliklerin sadece dış görünüşte değil, iç dünyada da var olduğuna dair

küçük bir korku hissediyorum. Ben de aynı derecede soğuk, fırsatçı ve bencilim.

“Yani güzeldi. Başka ne olabilirdi ki?”

"Bu işte iyisin," diyorum isteksizce.

"Sadece seninle." Yüzümden bir saç telini kenara itti.

Kalbim saçma bir şekilde atmaya başladı ve daha zor kısmın gelmediğini bilerek gözlerimi kaçırđım.

“Hiçbir işte uzun süre kalmadı,” dedim biraz aceleyle. “Giyim mağazalarında ara sıra çalıştı ama kıyafetleri kendi kendine aldığı için kovuldu. Ya da ucuz bir lokantada çalıştı ve müşterilere yemek getirmekten çok onlarla flört etmekte daha iyi olduğu için kovuldu.”

“Peki ya sen? Yemeğini nasıl aldın?”

“Şöyle söyleyeyim, sizin korktuğunuz o Şükran Günleri? Annemin bunun bir Şükran Günü olduğunu bile kabul etmesi için canımı verirdim.”

Matt’in parmakları bu sefer biraz daha sıkı bir şekilde benimkileri kavradı. "Kahretsin, Sabrina."

“O kadar da kötü değildi,” diyorum. “Yeterince büyüdüğümde, bazı büyük market zincirlerinin hindi ve patates de dahil olmak üzere her şeyi içeren paketler sattığını anladım. İyi bir yıl olursa, Dunkin’ Donuts’taki işimden kazandığım her kuruşu biriktirip kardeşlerim ve annem için de alırdım.”

“Peki ya siz?”

Cevap vermiyorum, çünkü ona söylemem gereken, bilmesi gereken şey, çocukken kızcılık sosu yiyip yemediğimle ilgili değil.

“Annemin erkeklerden hoşlandığını söylemiştim.” Sözlerim şimdi daha sessiz, hatta daha aceleci. “Bundan daha fazlasıydı. İsteddiği şeyleri onlardan elde etmek için cinselliğı kullandı.”

Matt hayal kırıklığı ve öfke dolu bir ses çıkarıyor.

“Neler olup bittiğini anlamam biraz zaman aldı. Eve bir adam getirdikten kısa bir süre sonra yeni bir televizyonumuz olurdu. Ya da yeni ayakkabıları. Ya da biraz daha harçlığı. Ona sorduğumda güler ve bunun bir borç olduğunu söylerdi. Ya da bir anlaşma. Kendi deyimiyle ‘güzel şeylere sahip olmaya’ olan bağımlılığı arttıkça durum daha da kötüleşti. Kötü haftalarda her gece farklı bir adam olurdu. Farklı bir anlaşma.”

"Aman Tanrım," diyor şaşkın bir sesle, bardağını kenara bırakıp elini yüzüne sürerek. "Bu konuda konuşmak istememene şaşmamalı."

"Evet, annenin neredeyse gizlenemeyen fuhuş işleriyle uğraştığından bahsetmek pek de iyi bir sohbet konusu olmuyor."

Gözleri koyu ve parıldayan bir şekilde bana bakıyor. "Sana hiç böyle bir şey sordu mu?"

Gerçeği bu kadar çabuk dile getirmesine şaşırdım. Kimse o kısmı bilmiyor. Ian bile bilmiyor.

"Sabrina," diyor nefes nefese.

"Hiçbir şey olmadı," diye onu rahatlatmak için aceleyle konuştum, çünkü bir şeye yumruk atmaya hazır görünüyordu. "Ve bana sormadı, tam olarak değil. Ama yaşımla ilerledikçe, erkek arkadaşları bunu daha çok ima etmeye başladı. Annem hayır dedi, ama yüz ifadesini gördüm ve hayır demesinin sebebi kırklı yaşlarında bir adamın kızına dokunmasına duyduğu öfke değildi. Kıskançlıktı. Rekabetti. Hiçbir zaman özellikle sevecen olmamıştı, ama bundan sonra aramızda tam anlamıyla bir savaş çıktı."

Şarabımdan bir yudum alıyorum.

"On sekiz yaşında üniversiteden mezun oldum ve üvey kardeşlerimin ailesini tam velayetlerini almaları ve onlara istikrarlı bir yuva sağlamaları için adeta taciz ettikten sonra, oradan kaçabileceğim ilk otobüse bindim."

"Tekrar geri döndün mü?"

"Asla," diyorum kesin bir dille.

"Onunla konuştun mu?"

Cevabımdan biraz utanarak tereddüt ettim. "Hayır. Ama ona her yıl doğum günü hediyesi gönderiyorum. Nedenini bilmiyorum. Sadece vicdan azabına ve para taleplerine yol açıyor."

Burnundan uzun ve derin bir nefes alıyor, sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi. Bunun yerine şarap kadehimi elimden alıp kenara koyuyor. Sonra beni kendine çekiyor, başım göğsüne yaslanmış, kalbi kulağımın dibinde sakın ve güven verici bir şekilde atıyor.

Dudaklarını saçlarımda hissediyorum ve hayatım boyunca hiç teselli için sarılmayı aramamış olsam da, şu anda insanların neden böyle yaptığını anlıyorum. Kolumu beline doladım, onun kollarında olmanın ne kadar doğru hissettirdiğini düşünerek gözlerimi kapattım.

İkimiz de uzun dakikalar boyunca konuşmuyoruz, kendi düşüncelerimize dalmış durumdayız. Ben, sonunda çirkin geçmişimin ortaya çıkmasının verdiği rahatlığı yaşıyorum. O ise muhtemelen her şeyi sindirmeye çalışıyor.

"İki sorum var. İkisinden de hoşlanacağınızdan emin değilim," diyerek sonunda sessizliği bozdu.

Gülümsüyorum ama başımı kaldırmıyorum. "Bir kız nasıl heyecanlandıracağını çok iyi biliyorsun."

"Annenin geçmişi. İlk tanıştığımızda sana söylediğim acımasız sözlerimden bu kadar yıkılmanın sebebi bu muydu? Her kuruşuna değer olduğunu söylediğimde?"

"Vay canına, dur bakalım," dedim oturur pozisyona doğru iterek. "Yıkılmadım. Sadece sinirlendim."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bekliyor.

Ben de bekliyorum.

O kazandı.

"Pekala, tamam, evet. Hassas bir noktaya dokundun, ama belli ki bunu kasıtlı yapmadın."

"Geçmişini bilmesem bile bunu söylememeliydim," diyor, elimi saçlarımın arasından geçirerek. "Ama geçmişini bilseydim... Bir zaman makinesi için her şeyimi verirdim."

"Çocukluğumu değiştirmek mi, yoksa o geceyi değiştirmek mi?"

"İkisi de," diyor gülümseyerek.

Ben de gülümsüyorum. "İkinci sorunuz nedir?"

"Annenizin erkeklerle olan ilişkileri, sizin ilişkilere karşı olmanızın sebebi mi?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden. "Ama dürüst olmak gerekirse, geldiğim yerde pek mutlu ilişkiler yoktu. Sınıfımdaki çocukların çoğu boşanmış ailelerden, tek ebeveynli ailelerden, koruyucu ailelerden geliyordu. Okulum da ana caddenin kenarında şirin küçük bir tuğla bina değildi."

Yüzünü buruşturuyor, ben de gülüyorum.

"Aman Tanrım. Ana caddenin kenarındaki tuğla bir okula gittin, değil mi?"

"Teknik olarak Main Drive'dı."

"Şey..." Battaniyenin ipiyle oynamaya geri döndüm. "Seni tanımak bana bir şey öğrettiyse, o da temiz sokakları olan bir mahallede güzel bir evin her zaman mutlu bir yuva anlamına gelmediğidir."

"Kesinlikle hayır," diye onaylıyor. "Ama ailevi sorunlarım... Tanrım, bunlardan sana şikayet ettiğime inanamıyorum bile."

"Öyle düşünme," diyorum, başımı kaldırıp gözlerine bakarak. "Senin acıların da en az benimkiler kadar geçerli."

Birkaç saniye boyunca birbirimizin gözlerine bakıyoruz ve bunda rahatsız edici hiçbir şey yok. Sadece anlayış var.

"İşler biraz berbat durumda, değil mi?" diyor hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Ben 'temkinli' kelimesini tercih ederim." Ortamı yumuşatmak için göz kırptım. "İki insanın, tüm o karmaşık, acı verici şeylere gerek kalmadan birbirlerinin arkadaşlığından keyif alabileceğini, hatta arkadaş bile olabileceğini bilecek kadar zekiyiz."

Elini saçlarımın arasına daha da soktu, parmakları dağınık buklelerin arasında dolandı. "Arkadaşsınız, ha?"

"Varsayımsal olarak. Yani, teoride. Gerçekten birbirini seven insanlar için."

"Ama biz öyle değiliz," diye mırıldandı Matt.

"Kesinlikle hayır," diyorum usulca, beni öpmek için kendine çekerken ve onun gülümsemesini hissettiğimde ben de gülümsüyorum.

Öpüşme hafif ve oyun dolu başlıyor, ama dudaklarımızın her dokunuşunda biraz daha uzun süre kalıyoruz, nefes alışverişimiz biraz daha hızlanıyor.

"Sabrina," diyor. "Bahsettiğin şu birbirinizin arkadaşlığından keyif alma meselesi..."

"Evet?"

"Birbirinizin arkadaşlığından zevk almak ister misiniz...?" Dudakları boynuma doğru iniyor. "Yatak odasında birbirinizden zevk almak ister misiniz?"

Başımı hafifçe sallıyorum ve Matt ayağa kalkıp beni kollarına aldığı anda, sözlerime rağmen "karmaşık, acı verici şeylerden" kaçınmadığım konusunda yanıldığımı nefes kesici bir şekilde fark ediyorum.

Bunun son derece, hem de çok iyi farkındayım... Zaten bunun tam ortasındayım.

Ben zaten, bana asla karşılık vermeyecek bir adama delicesine, acı verici bir şekilde aşığım.

27

MAT

6 Ekim Cuma Gecesi

Her türlü seks türünü bildiğimi sanıyordum. Hızlı seks. Eğlenceli seks. Öfkeli seks. Kirli seks. Açık alanda seks. Sade seks...

Sabrina'yı yatağa yatırdığım an, bu gecenin farklı olacağını anladım. Aramızda yaşanacak her şeyin, daha önce bildiğim her şeyin ötesine geçeceğini biliyordum.

Çünkü bu gece önemli. O önemli.

Ve bunu ona göstermeyi düşünüyorum.

Sabrina'nın elleri, üzerine eğildiğim anda bana doğru uzandı, ama ben nazıkçe ellerini avuçlarımın içine alıp, dudaklarım onun dudaklarına değdikçe ellerini yatağa doğru bastırdım.

Protesto edercesine homurdanır ama dudakları ve dili açgözlü bir şekilde, kalçaları davetkar bir şekilde benimkine doğru eğilerek beni öpmeye karşılık verir.

Ellerini başının üstüne kaldırırken, sol elimle bileklerini tutuyorum ve sağ elimle yan tarafını okşayarak avucumu kalçasına yaslıyorum. Yavaşla. Bırak da tadını çıkarayım.

Teslim olduğu anı hissediyorum, nefesi dudaklarıma bir iç çekiş gibi değişiyor. Tadı biraz şarap ve viskiye benziyor, ama çoğunlukla onun tadı. O yakalanması güç, büyüleyici unsur, işte o Sabrina.

Hiçbir kadın beni bu kadar etkilemedi. Hiç kimse, gerçek olmayan şeylere özlem duymama neden olacak kadar savunma mekanizmamın altına sızmadı.

Genellikle bu gerçekleri bir kenara bırakır, onu ne pahasına olursa olsun kendimden uzak tutmaya kararlı olurum.

Bu gece, sadece bu gece için, onu içeri aldım.

O beni içeri aldığı gibi ben de onu içeri aldım; bana çocukluğunun yürek burkan her detayını anlattı. Ona bunların onu güçlü kıldığını söylemek istiyorum. Yaşadığı her zorluğun onu olağanüstü kıldığını.

Ama kelimeleri bulamıyorum ve bulsam bile onu duymaya hazır olup olmadığından emin değilim.

Bunun yerine, ona gösteriyorum. Ona öpücüklerle gösteriyorum, önce arsız dudaklarına, sonra da boğazının hassas bölgesine.

Elimle yanlarından, kalçalarından, uyluklarından aşağı doğru gezinirken ona bunu söylüyorum, ta ki ikimiz de daha fazlasını isteyene kadar. Daha fazla dokunuş, daha fazla temas, her şeyden daha fazlası.

Elimi kazağının altına, teninin sıcak ve hafifçe nemli olduğu yere kaydurdım. Sütyeninin kopçasını açtım, sonra elimi yukarı doğru kaydırıp, avucumda ağır ve mükemmel olan göğsünü kavradım.

İnleyerek bileklerini büküp kurtulmaya çalıştı. Sadece onu çıplak ve altımda kıvranırken görmek istediğim için pes ettim.

Kazak yere düşmeden önce iki elimle göğüslerini kavrayarak başından aşağı doğru çekiyorum.

Adımı iç çekerek, her zamanki küfür yerine neredeyse bir dua gibi söylüyor. Gözlerimi kapatıyorum, anın önemini unutmaya çalışıyorum, sonra da bunu istemediğimi fark ediyorum.

Gözlerimi aralıyorum, yüzüne bakarken parmaklarımla meme uçlarını okşuyorum, bakışlarını ondan ayırmadan dudaklarımı ona yaklaştırıyorum.

Bu kadının vücudunu herkesten daha iyi tanıyorum ve tüm o güçlü ve hırçın tavrına rağmen göğüslerinin hassas olduğunu biliyorum. Dokunuşlarımı hafif ve kışkırtıcı, öpüşlerimi ise yumuşak ve geçici tutuyorum.

Sonunda ağzımı bir meme ucuna doladığımda ve hafifçe bastırarak emmeye başladığımda, o da bana doğru kıvrılıyor, elleriyle başımı sıkıca tutuyor.

Hayatımda hiç bu kadar sertleşmemiştim ve ona girme isteğim çok güçlü.

Bunun yerine, elimi yoga pantolonunun lastiğinin altına sokup, iç çamaşırının yumuşak kumaşı üzerinden hafifçe okşadım, ta ki parmaklarım ıslaklıkla buluşana kadar.

Parmaklarım kumaşın altına kayıp ona gerçek anlamda dokunduğu anda ikimiz de inledik. Islak ve bana fazlasıyla hazırды, ama yine de üzerimizdeki kıyafetlerin geri kalanını yırtıp kendimi derine gömmekten kendimi alıkoydum. Ona karşı dikkatli olmak, o anı uzatmak istedim.

İki parmağımı üzerinde gezdirip, bastırarak ve daireler çizerek, onu tahrik ediyorum, ta ki nefes nefese kalışı yalvarışlarla kesilene kadar. Bir parmağımı yavaşça içine sokuyorum, başparmağımla daireler çiziyorum.

Boşalmadan hemen önce hafifçe kasılıyor ve ben de yaklaşıp, parmaklarımın arasında kasılırken, elimde çırpınırken ağzını ve her çığlığını yakalıyorum.

O zaman anladım ki bu kadına tamamen kapılmışım, çünkü ona rahatlamayı sağlamak, geçmişte yaşadığım her şeyden çok daha iyi hissettiriyor.

Ancak bu an, doruk noktası cinsel deneyim olarak uzun sürmez. Onu takip eden dakikalar, o anı çok daha geride bırakır.

Beni sırt üstü yatırdı, elleri üzerimde gezindi, kıyafetlerimi çıkardı, kendi kıyafetlerinin geri kalanını da tekmeleyerek attı, ikimiz de çıplak ve arzuyla titreyerek kaldık.

Ellerim kalçalarını bulup onu öne, üzerime doğru itiyor ama o kıpırdanıp geri çekiliyor, eğiliyor ve dudaklarını benimkine sarıyor. İnleyerek yastığa geri düşüyorum, elim uzanıp sırtını, kusursuz kalçasını okşuyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor, parmaklarım saçlarına dolanıyor.

Utanarak söylemeliyim ki, dayanabildiğim sürece onun sihirlerini yapmasına izin veriyorum, ki bu çok uzun sürmüyor.

Kalçalarım yukarı doğru kalktı ve nefes nefese onu geri çektim. Ona ihtiyacım var, ama böyle değil. Ona ihtiyacım var... "İçeride," diye zar zor söyleyebildim.

Sabrina hiç tereddüt etmedi. Cüzdanımdan bir prezervatif çıkarıp taktı. Üzerime doğru eğildi, bir an durakladıktan sonra iyice indi, üzerime oturdu. Beni sıkıca kavradı.

Gözlerimiz birbirine kenetlenirken donup kalıyoruz, anın önemini kavırıyoruz.

Sonra ellerim kalçalarını buluyor ve hareket etmeye başlıyoruz. O ritmi belirliyor, şehvetli ve uyuşuk bir şekilde, ben de ona uyuyorum. Bir noktaya kadar.

Onu daha da derine iterek kaldırıyorum, daha da devam etmesi için teşvik ediyorum. Daha fazla.

Kadın itaat eder, kalçaları daha hızlı dönmeye başlar. Başını geriye atar, saçları sırtından aşağı savrulur, göğüsleri tüm mükemmelliğiyle sergilenir.

Ben bittim. O beni mahvetti. Son öz kontrolümle, baş parmağımı onun merkezine bastırıyorum ve uçurumdan aşağı yuvarlandığımda onun da benimle birlikte düşmesini sağlıyorum.

Biz sadece düşmüyoruz. Uçuyoruz.

Çarpışana kadar.

Öne doğru yığıldı ve ben onu kendime çekip yan yana yuvarlandık, bedenlerimiz hâlâ birbirine yapışık, atan kalplerimiz gürleyen bir ritimle birbirine bastırılmıştı.

Nefesimi toparladığımda alnına bir öpücük kondurdum ve eli belime kaydı, sırtımda kayıtsız bir okşama gibi gezindi.

Birkaç saniye daha süren sessizliğin ardından, göğsüme yaslanmış gülümsemesini hissettim. "Tek gecelik ilişki yasağıma pek de iyi uymuyorum galiba, değil mi?"

Gülümsedim ve saçlarını geriye doğru düzelttim, yüzünü görebilmek için biraz geri çekildim. "Şikayet ettiğimi duymadın. Ayrıca, bununla paçayı kurtaracak kadar zeki olduğumuzu düşünüyorum."

"Neyden paçayı sıyracaksın?" diye soruyor, tırnağıyla göğsümün ortasından aşağı doğru bir çizgi çizerek.

"Diğer şeyler olmadan seks." Aşk.

"Ah," diyor hafifçe ve benim sessizce eklediğim şeyi duyduğunu biliyorum.

Doygun bir uykuya dalarken başka hiçbir şey söylemiyoruz ve ancak çok sonra uyandığımda onun "sevgisiz seks" değerlendirmemi onaylamadığını fark ediyorum.

İnanamıyorum, rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım.

SABRINA

8 Ekim Pazar Gecesi

"Onuncu kez söylüyorum, beni buraya kadar eşlik etmenize gerek yok."

"Biliyor musun, eğer çanta köpeğin olsaydı ve az eşya taşıyor olsaydın çok daha ikna edici olurdu," diyor Matt, Juno'nun tasmaını bavulumdan tekrar kurtarıırken. "Bana kalırsa, Avrupa'ya taşınmak için hazırlanmış, hafta sonu kaçamağı için değil de bavula dolanan kocaman bir köpeğin var."

"Bugün seni o çiftçi pazarına götürdüğüm için kızgın olduğunu söyleyebilirsin," diyorum, bir kolumda taşıdığım kocaman bukete koklarken diğer elimdeki büyük beyaz kabağı düşürmemeye dikkat ederek.

"Kızgın değilim. Ama yine de çok fazla şey paketlediğinizi ve balkabaklarının turuncu olması gerektiğini düşünüyorum."

"Beyaz balkabakları şu sıralar çok moda," diyorum ve anahtarlarımı çıkarmak için söz konusu beyaz balkabağını ayaklarımın dibine yere koyuyorum.

Matt, Juno'nun tasmaını yakasından çıkarıyor, böylece daireye ilk giren o oluyor. Matt ve ben de onu takip ediyoruz ve bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyecek olsam da... ortalık çok dağınık.

Normalde çiftçi pazarlarını pek sevmem. Bana her zaman eve sipariş veya haute couture verin. Ama bugün Matt ve ben Juno'yu yürüyüşe çıkardığımızda bir tanesine rastladık ve nedense kendimi onun cazibesine kaptırdım.

Tüm hafta sonunun cazibesine kapıldım.

Ve bunun muhtemelen bir hata olduğunu bilmeme rağmen, tek bir anından bile pişman olamıyorum. Ne uzun süren yemekler, ne şampanyalı

brunch'lar, ne de seks, hiçbirinden.

Cuma gecesi içimi dökmek korkutucu olmuştu ama hafta sonunun geri kalanına da harika bir etkisi olmuştu.

Bakınız: çiftçi pazarı.

Ayrıca . . .

Matt'e çekingen bir bakış atıyorum, konuyu ilk o mu açacak diye bekliyorum.

Göz göze geldik ve Juno'nun su kabını doldururken sıırttı. "Bunu ben istemedim."

"Ama bunu istediğini biliyorsun."

"Ah, isterim," diye onayladı, yemeği nefes nefese kalmış köpeğimin önüne koyarken. "Ama daha çok kazanmak istiyorum."

Dudaklarımı büzdüm. Ben de kazanmayı severim. Ama cep telefonumu da severim. En kötü yanı, bu tamamen benim fikrimdi.

Cuma akşamı bifteklerin pişmesini beklerken, hem Matt'in hem de benim iPhone'larımızı kontrol ettiğimizi fark ettim; sanırım bu daha çok alışkanlıktan kaynaklanıyordu. Bir meydan okuma başlattım: Kim en uzun süre iPhone'suz kalabilir? O anda telefonlarımızı kapattık ve birbirimizle değiştirdik, böylece ikimizden biri diğerinin farklı bir odadayken gizlice bakmaya kalkışmasın.

Tuhaftı ama aynı zamanda şaşırtıcı derecede özgürleştiriciydi.

En son ne zaman kendimi bir anın içinde, herhangi bir anın içinde öylece bıraktığımı hatırlamıyorum. Düşüncelerinizle baş başa kalmanın, Facebook'un dikkat dağıtıcı etkilerinden, gelen e-postalardan, ne kadar önemsiz olursa olsun, uzak kalmanın çok savunmasız bir yanı var.

Düşüncelerinizle ve en büyük düşmanınızla yalnız kalmanın çok daha savunmasız bir yanı var...

Ama öyle değil.

Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır öyle değil.

Doğrusunu söylemek gerekirse, onun en büyük düşmanım olduğundan ziyade en büyük tehdidim olduğunu düşünüyorum. Daha en başından beri beni yok edebilecek kişi olduğunu hissetmiştim.

Yakın zamana kadar fark etmediğim şey, sizi yok etme gücüne sahip olan kişinin aynı zamanda sizi yükseltebilecek kişi de olabileceğiydi. Size daha önce hiç yaşamadığınız gibi bir hayat yaşatabilecek, karanlığa ışık tutabilecek, renksizliğe renk katabilecek kişi.

Son derece halinden memnun olan birini alıp onu mutlu edebilen kişi.

Beni mutlu edebilecek kişi.

Üzölerek söylüyorum ki, bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Aç ve öfkeli olmaktan daha iyi olan her şeyin iyi bir hayat olduğunu düşünmeye o kadar alışmışım ki.

Ian bana her zaman büyük bir ağabey gibi güven duygusu verdi. Bunun olabilecek en iyi şey olduğunu düşünüyordum. Matt ile geçirdiğim son birkaç hafta bunu değiştirdi. Hatta onunla geçirdiğim son dört yıl bunu değiştirdi. Bana hissettirdiğı duygu her zaman kaçmak istememe neden oldu.

Ama artık değil. şimdi kalmak istiyorum...

Bundan sonra ne olacağını keşke bilseydim. Bunu daha önce hiç yapmadım. Daha önce hiç birine, hele de benim kadar ilişki karşıtı birine aşık olmamışım.

Matt, benim düşüncelerimden habersiz, cep telefonumu arka cebinden çıkarıp cezbedici bir şekilde salladı. "Hım?"

Dudaklarımı ısırdım. O cep telefonunu gerçekten istiyorum. Çantamdan telefonunu çıkarıp havaya kaldırdım. "Beraberlik mi diyelim?"

"Bitti," diyor rahatlamış bir şekilde.

Telefonlarımızı değiştiriyoruz ve ben de iPhone'um kapandıktan sonra tekrar açılmasını beklerken ikimize de birer bardak gazlı su dolduruyorum.

"şimdi size bir sorum var," diyor Matt, uzattığım bardağı alarak. "İyi geçiniyorsunuz ve işinizde ne kadar iyi olduğunuzu bizzat gördüm. Peki, ortalama bir gününüz nasıl geçiyor?"

"Aktif bir projede olup olmadığımı bağlı. Bir sözleşme imzaladığımda, o kişi benim önceliğim oluyor. Ama 7/24 bana ihtiyaç duymadıklarını varsayarsak, genellikle olup bitenleri takip ediyorum, bağlantılarımla iletişim halinde kalıyorum. Kahve buluşmaları, öğle yemekleri, ne olursa olsun. Bir projenin sonuna yaklaşırken, sırada ne olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Yeni müşterileri nasıl kazanıyorsunuz?" diye merakla soruyor.

Sinsi bir gülümsemeyle, "Hayır, ben iş bulmuyorum. İşler beni buluyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, üstesinden gelebileceğimden çok daha fazla iş talebim var. Ne üzerinde çalışacağımı kendim seçebiliyorum." dedim.

Gülümsüyor. "Neyse ki seni işlerin sakın olduğu bir anda yakaladım."

İçeceğimden bir yudum daha alıp başka yöne bakıyorum, ona benim için asla yavaş bir zaman olmadığını söylemeye henüz hazır değilim.

Benden yardım istediğinde, neredeyse bir düzine başka fırsatım vardı, hatta bazıları yardımım için onun ödediğinin üç katını seve seve öderdi.

Bunun yerine, Matt'ın işini üstlendim. Parası daha iyi olduğu için değil, davası en ilginç olduğu için de değil. Sadece Matt olduğu için.

Ve bana ihtiyacı vardı.

Pişman mıyım? Hayır.

Keşke her şeyi yeniden yaşayabilseydim, bu sefer o adama aşık olmasaydım. Ama belki de bu mümkün değil. Belki de ilk gecedan beri onunla birlikte bu yola doğru gidiyordum.

Sanırım bunun bir önemi yok. Buraya nasıl geldiğim önemli değil. Önemli olan, bu hissin yakın zamanda geçmeyecek olması ve bununla ilgili ne yapacağıma karar vermem gerektiği.

Kendimi tamamen kontrol altında hissetmediğim nadir anlar oluyor ve bundan hiç hoşlanmıyorum.

“Peki, sırada ne var?” diye soruyor Matt, tezgahıma yaslanarak. Telefonunun çoktan yeniden başlatıldığını görüyorum ama dikkati hala üzerimde. Sanki söyleyeceklerim önemliymiş gibi.

"Gala bir haftadan fazla bir süre sonra, yani resmi olarak hala sizin maaş bordronuzdayım," diyorum.

“Gala sonrasında ne olacak?”

“Seçimimi yaptım.” Tezgahtaki bardağı çeviriyorum. “Floransa’da yaşayan, oğlu tarafından servet avcılarıyla nişanlanma alışkanlığı olduğu düşünülen, son derece zengin seksen yaşındaki bir kadına birkaç hafta refakatçilik yapmam için bir davet aldım. Jersey’den bir piyango kazananı, kızının bir prensle tanışması için davetiye ayarlamamı istiyor. Herhangi bir prens. Şehir merkezinde bir avukat, eski kız arkadaşını kıskandırmak için haftanın gözdesi rolünü oynamamı istiyor.”

“Hayır,” diyor Matt. “Sonuncusu değil.”

Sesindeki kıskançlık tonuna gülümsedim. "Avukatın kadın olması bir fark yaratır mı?"

Ağzını açıyor ama tereddüt ediyor. Sonra başını sallıyor. "Hala hayır oyluyorum. Galadan sonraki zamanınız üzerinde hiçbir hakkım olmadığını fark etsem de."

Yapabilirsiniz. Tek yapmanız gereken sormak.

Ama ona söylemeye cesaretim yok, onun da sormaya cesareti yok.

Ya da daha kötüsü, belki de bunu hiç istemiyordur.

Dudaklarımı ısırdım, Jarod Lanham'ın hizmetlerimle ilgilendiğini ona hatırlatmalı mıyım diye düşündüm. Ama hatırlatmamaya karar verdim. Eğer Jarod beni işe almaya karar verirse ve ben de onu müşteri olarak kabul etmeye karar veririm, tüm müşterilerime verdiğim gizliliğin aynısını ona da vermeyi hak ediyor.

Matt cep telefonunu eline alıyor, ben de aynısını yapıyorum. Birkaç düzine yeni e-posta var. Bu beklenen bir şey.

Ayrıca birkaç sesli mesaj ve kısa mesaj da var. Bu beklenmedik bir durum. E-posta adresim kartvizitimde yazıyor; birçok kişi biliyor zaten. Telefon numaram mı? Sadece yakın çevremdeki birkaç kişi biliyor. Ian, Kate ve Lara.

Üçü de bana mesaj attı. Hem de defalarca.

Ian: Beni ara.

Lara: Tanrıya şükür ki panikleyen biri değilsin. Değil mi? Panik yapmıyorsun, değil mi? Bana haber ver.

İkisinin de bana neler olup bittiğini anlatmadığı doğru. Kate'inki daha faydalı.

Kate: Aman Tanrım. Ne? Bunu oku. Sonra açıkla.

Mesajının yanında bir dedikodu sitesine ait bir link de var ve linke tıkladığımda başlık bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

WALL STREET'İN EN REZİL ÇAPKINI EVLENME TEKLİFİNDE BULUNDU...

Ekteki fotoğraf, dün akşam yemekte Matt ve benim, bir şişe şarap paylaşırken ve oldukça samimi görünürken çekilmiş halimiz. Ama birinin buna bakıp da nişanlı olduğumuzu nasıl düşündüğünü anlamıyorum.

Makaleye şöyle bir göz attım ve cevabımı buldum. Tamamen eski usul bir saçmalık. "Çifte yakın bir kaynak" benim elbise alışverişi yaptığımı iddia etmiş. Yalan.

Törenin Saint John's'ta yapılmasını düşündüğümüz doğru değil.

Balayı için Yeni Zelanda'ya biletlerimizi çoktan ayırttığımızı söyledik. Bu doğru değil.

Matt'ın Tiffany & Co.'da nişan yüzüklerine bakarken görüldüğü iddiası tamamen yanlış.

Bu cüretkarlığa hafifçe güldüm. Bu tür şeylerin ne kadarının uydurma olduğuna şaşırmayı hiç bırakmıyorum. Kabul ediyorum, bu sefer işimize

yaradı ama yine de göz devirmeyi hak ediyor.

Matt'e baktım ve kaşlarını çatmasından benzer mesajlar aldığını anladım.

Alaycı bir gülümsemeyle öne eğildim. "Peki, bana ne tür bir yüzük aldın? Geleneksel Tiffany kesimine biraz daha meyilliyim, ama büyük ve parlak olması yeterli..."

Başını kaldırıp gözlerime baktığında sözümü kesiyorum. Ne eğlenmiş ne de sinirlenmiş görünüyor.

Görünüşü...

Vay canına. Söyleyemem.

"Hey," dedim usulca, tezgâhın üzerinden uzanıp eline dokunarak. "Bu sadece saçma sapan bir magazin haberi. İnsanlar bunu unutacak."

Başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Aniden çöken garip havayı silmeye kararlı bir şekilde biraz daha genişçe gülümsüyorum. Ve daha da önemlisi, kalbimdeki özlemi, gerçek olma arzusunu yok etmeye çalışıyorum. "Görünüşe göre işimizi biraz fazla iyi yaptık, değil mi? Yani, iyi olduğumu biliyordum ama ben bile bilmiyordum ki—"

"Ya biz yapsaydık?" diye sözünü kesiyor.

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. "Ne yaptın?"

"Evlendim."

Ağzım açık kaldı, midem alt üst oldu. "Bu oyunu biraz abartmışlar, sence de?"

Çenesi kasıldı ve yere baktıktan sonra tekrar başını kaldırdı. "Ya bu bir maskaralık değilse?"

Hâlâ çırpınan karnıma elimi koydum. "Matt. Evlenmek istemiyorsun."

"Geleneksel anlamda değil, hayır," diyor. "Ama sizin yönteminizle denemekten de memnuniyet duyarım."

"Benim istediğim gibi mi?"

"Biliyorsun işte. Seks. Arkadaşlık. Duygusal, karmaşık şeylerin hiçbiri değil."

Nefes alamıyorum. Bu an bir şekilde hem en büyük fantezim hem de en kötü kabusumun bir araya geldiği, kafa karıştırıcı ve yürek burkan bir an gibi geliyor. Çünkü şimdi çok daha fazlasını istediğimi biliyorum.

"Yapamam," diye fısıldıyorum.

"Neden olmasın?" diyor, sesi aceleci bir tonda yaklaşırken. "Son birkaç haftadan keyif aldım ve senin de keyif aldığını biliyorum. Kendin de

söyledin, gecenin sonunda eve dönecek birini istiyorsun ve... neden o kişi ben olmayayım ki? Kavga edeceğimizi biliyoruz ama barışma seksinin de muhteşem olacağını biliyoruz. Birbirimize saygı duyuyoruz ve ikimiz de bir sonraki büyük aşk hikayesiymiş gibi davranmak zorunda değiliz..."

"Yapamam," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha da çaresizce.

Matt ses tonumdan endişeyle kaşlarını çattı ve bana doğru elini uzattı. "Sorun değil; ani olduğunu biliyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacın var ve—"

"Hayır." Başımı sallayıp gözlerimi kapattım. "Yani, evet, ani oldu ama hayır dememin sebebi bu değil."

Gözlerimi tekrar açtığımda, yüz ifadesi donuk ve okunamazdı. "Neden hayır diyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum. "Çünkü beni sevmiyorsun."

Matt'in gözleri şok içinde hafifçe açıldı. "Şey... hayır. Yani... ben aslında öyle şeyler yapmıyorum. Ama sen de yapmıyorsun."

Alt dudakımı o kadar sert ısırdım ki gözlerim yaşardı. Aslında hayır. Gözlerim bambaşka bir nedenden dolayı yaşıyor. Canım acıyor.

"Sabrina." Sesi sert. "Beni sevmiyorsun, değil mi?"

Ona ve kendime karşı tamamen dürüst olmam gerektiğini fark edince derin bir nefes alıyorum.

Zoraki bir gülümsemeyle omuzlarımı silkip bıraktım. "Görünüşe göre öyleyim. Ve şimdi bunun nasıl bir his olduğunu bildiğim için, evliliği hep hayal ettiğim gibi sadece arkadaşlık temelli bir şekilde yaşayamayacağımı düşünüyorum. Daha fazlasını istiyorum... Gerçek bir evlilik istiyorum. Ve daha azıyla yetinebileceğimi sanmıyorum."

29

MAT

8 Ekim Pazar Gecesi

Sabrina'nın sözleri, bir patlamanın ardından kalan yankılar gibi havada asılı kaldı, şoktan dilim tutuldu.

Sonunda kelimeleri bir araya getirmeyi başardığımda bile, söylediklerim pek de etkileyici olmuyor. "Ne?"

İrkilerek, "Biliyorum. Ben de şaşırdım," dedi.

Kımıldamıyorum; sadece bakakalabiliyorum. "Sabrina, ben sanıyordum ki—"

"Sanki bir tarikata katılıyormuşum gibi değil, Cannon," diyor, her zamanki alaycı tavrından bir kısmı geri dönerek.

"Öyle de olabilir." Sözler soğuk ve acımasız, ve aslında öyle demek istemedim. Ama beni hazırlıksız yakaladığını söylemek yetersiz kalır. Doğru düzgün düşünemiyorum bile, hele ki güzelce konuşamıyorum.

Yaklaştıkça mavi gözleri adeta alev alev yanıyor. "Çok korkmuşsun."

Kesinlikle doğru.

"Kafam karıştı. Daha birkaç gün önce aynı fikirdeydik. Kendin de duygusal, karmaşık şeylerden kaçınmak istediğini söylemiştin."

"Biliyorum, yaptım! Ve tam da bu gibi anlar yüzünden," diyor, biraz hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla. "Çünkü bu"—aramıza doğru işaret ediyor—"berbat."

"Aynen öyle," dedim uzanıp omuzlarından tutarak. "Öyleyse bırak geçsin. Sadece yakınlık kafanı karıştırıyor. Eskiden olduğumuz gibi, birbirimizin arkadaşlığından hoşlanan arkadaşlar olabiliriz. Ya da kavga etmeye geri dönebiliriz."

Beni yalnız bırakma. Uzaklaşma.

“Bak, Matt.” Omuzlarını silkip yavaşça uzaklaştı. “Senden hiçbir şey istemiyorum. Değişiklik yaptığımı biliyorum. Artık aynı şeyleri hissetmiyorsun ve bu... sorun değil.”

Kelimeyi söylerken sanki canı acıyormuş gibi kekeliyor, sonra derin bir nefes alıp devam ediyor.

“Anlıyorum. Ben de tam olarak mutlu değilim ama hislerim var, karmaşıklar ve yakın zamanda da geçmeyecekler. Sen seni seven bir eş istemezsin, ben de beni sevmeyen bir koca istemem. Bu durumda biz ne yapacağız?”

Gözlerimi kapatıp kafamda dönüp duran karmakarışık düşünceleri düzene sokmaya çalışıyorum. "Bilmiyorum."

"Evet, öyle," diyor gayet sakin bir şekilde, sanki az önce burada 'seni seviyorum' kelimesini ağzından kaçırıp aramızdaki tüm güzel şeyleri mahvetmemiş gibi. "Biraz mesafeye ihtiyacımız var."

"Lanet olası bir boşluk istemiyorum!" diye bağırdım gözlerimi tekrar açarak. "İstiyorum... istiyorum..."

"Ne?" diyor.

Sen.

Ona sesli söylemeye çalışıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Sanki derinlere gömülmüşler, boğazıma takılmışlar gibi.

"Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum," diyorum, sesimdeki yalvaran tondan nefret etsem de kendimi tutamıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor.

Onu kaybediyorum. Onu kaybettiğimi biliyorum, yine de onu elde tutmanın tek yolu o aptalca adımı atmak, onunla birlikte uçurumdan aşağı atlamak ve her şeyi riske atmak.

Bunu yapmayacağım. O benim için çok önemli.

“Sabrina,” dedim sessizce, aramızdaki mesafeyi kapatarak. “Biliyorsun ki seni önemsiyorum...”

Yüzü buruştu. "Yapma. Lütfen bunu yapma."

Sabırsızlıkla yumruklarımı sıktım. "Neyi söylemeyeyim, doğruyu söylemeyeyim mi?"

“Eğer gerçek bir tür yatıştırıcı 'ama' içeriyorsa, hayır. Beni önemsiyorsun ama. Benimle birlikte olmaya devam etmek istiyorsun ama. Sana anlatmaya çalıştığım şey bu. 'Ama'lar olmadan sahip olduğumuz şeye sahip olmak istiyorum. Ian ve Lara'nın sahip olduğu şeye sahip olmak

istiyorum. Sanırım Sam'lerin sahip olduğu Őeye. Sadece uygun olduğu ve birbirimize yakıştığımız için değil, benimle birlikte olmama dűřüncesine katlanamadığı için benimle birlikte olacak birini istiyorum.”

Yutkunuyorum, anne babamı dűřünüyorum. Birbirlerine verdikleri onca sűzű, bir zamanlar Ian ve Lara gibi olduklarını ama hiçbirinin uzun sürmediđini dűřünüyorum.

řimdiki hallerini dűřünüyorum. Birbirlerine karřı kayıtsızlar.

Sabrina'ya bunu yapmayacağım. Bize de bunu yapmayacağım.

Ama onun mutsuz olduğunu görmeye de dayanamam. Eğer buna ihtiyaı varsa...

Uzandım ve nazikçe yüzünü avuçlarımın içine aldım, başparmaklarım yanaklarında gezindi. "İstediğini veremediğim için üzgünüm," dedim sessizce. "Ama eğer peri masalı gibi bir sonun peşinden koşmak istiyorsan, yoluna engel olmayacağım."

Yüzű bir an buruştu ama hemen toparlandı ve başını hafifçe salladı. "Teřekkür ederim. Ama yine de biraz zamana ihtiyaım var Matt. Sana aşık olduğum sürece başka birine aşık olamam."

Sözlerini göğsüme saplanan bir bıçak gibi hissediyorum.

Ama başımı sallıyorum, ne demek istediğini biliyorum. Artık canımız istediğinde rastgele seks yok. Tartışma kılıfına bürünmüş sözlű ön sevişme yok. Ve benim için, gerçekçi bir dost yok artık; Sabrina'nın aşkın ilişkileri beslemek yerine yok ettiğine dair ortak bilgisine güvenmek de yok.

"Hâlâ arkadaş mıyız?" diyor, daha önce hiç duymadığım kadar kırılgan bir ses tonuyla.

Bu kelimeyi duyunca iim burkuluyor, bir yandan hayati önem taşıyor, bir yandan da yeterli değilmiş gibi geliyor. "Elbette," diye fısıldıyorum, alnımı onun alnına yaslayarak. "Elbette."

Kollarımız yavaşça birbirimizin etrafına dolanıyor ve veda kucaklaşmasında bir çaresizlik var—sonsuzaya dek değil, tamamen değil, ama eskiden olduğumuz halimize veda. şimdi olduğumuz halimize veda.

Alnına uzun bir öpücük konduruyorum. "Mutlu ol."

Yutkunmasını duydum, sonra başını salladı.

Geri çekiliyorum, ona her zamanki küstah gülümsememi atmayı niyet ediyorum ama bunu yapamıyorum. Gözlerindeki dökűlmemiş gözyaşlarını görünce yapamıyorum.

Elleri belimden aşağı kayıyor ve ben de geriye doğru bir adım atarak onu bırakıyorum.

Kapısına kadar yürüyorum, beni durdurmayacağını biliyorum. O sevgi istiyor. Ben de onun sevgiye sahip olmasını istiyorum.
Ve bunu verebilecek güce sahip olmayı gerçekten çok isterdim.

30

SABRINA

Pazartesi Öğle Yemeği, 16 Ekim

"Peki, bu konuda konuşacak mıyız, yoksa her şey yolundaymış gibi davranmaya devam mı edeceksin?"

Diyet kolamı içerken Ian'a baktım. "Bu toplantıyı sen istedin. Söyleyecek bir şeyin varsa söyle."

Pazartesi öğleden sonra, Matt'in evlilik teklifinde bulunmasının üzerinden bir haftadan biraz fazla zaman geçti.

Sevgisiz.

Bunu düşünmemeye gerçekten çok çalışıyorum. Ya da onu.

Ama Ian işleri zorlaştırıyor. Çünkü onun en iyi arkadaşım olduğunu ve beni kız kardeşi gibi sevdiğini bilsem de, Matt'i de erkek kardeşi gibi seviyor.

Bu adamla yemek yerken onu düşünmemek zor.

Ian tabağını kenara itti ve kollarını masanın üzerinde kavuşturarak delici mavi gözleriyle beni inceledi. Onları başka bir çift mavi gözle karşılaştırmadan edemedim. Ian'ın gözleri buz mavisi, hafif badem şeklinde. Matt'in gözleri ise koyu mavi, güneşli bir günde okyanus gibi, geniş, parlak ve...

Acı tekrar vurduğunda nefesimi keskin bir şekilde içime çekiyorum. Biliyorum, geçecek. Eninde sonunda.

Ama kahretsin, bu çok kötü.

Kahretsin, orada durup kalbimi ortaya koymak, onun aynı şeyleri hissetmediğini bilmek ve onun da elimi sıkıp bana iyi dileklerde bulunmasına izin vermemek çok acı vericiydi.

Ton balıklı Nicoise salatasından bir lokma alıyorum ve Ian'ın beni dikkatlice izlediğini fark etmemiş gibi davranıyorum.

"Çok sinirli," diye belirtiyor Ian.

Ön dişlerimle bir yeşil fasulyeyi temiz bir şekilde koparıyorum. "Kim?"

En yakın arkadaşımın bakışları çok üzgün. "Gerçekten mi?"

Pekala. İçimi çekip çatalımı kenara bıraktım. "Cannon'ın çocukça davranmasına üzgünüm, ama bu gerçekten benim sorunum değil. Ona, kişisel sorunlarımıza rağmen sözleşmenin sonuna kadar çalışma ilişkimizi sürdürmekten memnuniyet duyacağımı bildiren bir e-posta gönderdim. Henüz teklifimi kabul etmedi."

"Bir e-posta," diye tekrarlıyor Ian. "Siz ikiniz, Tanrı bilir kaç yıldır modası geçmiş gibi aşk ve savaş yapıyorsunuz, bir de bana ona e-posta gönderdiğiniz mi söylüyorsunuz?"

"Burada ne yapmamı istiyorsun, Ian? Ne söylememi istiyorsun?"

"Bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum."

Gazozumu yudumluyorum. "Ona sor."

"Ona sordum. Kennedy ona sordu. Kate ona sordu. Ofisin yarısı, doktorunun ona altı ay ömür biçtiğini düşünüyor, o kadar mutsuzmuş."

"Ve bu benim hatam çünkü...?"

Ian, hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırdı. "Yemin ederim, ikinizle de neden konuşmaya çalıştığımı bilmiyorum."

"Matt'in sinirliliğinden neden ben sorumlu tutulmalıyım anlamıyorum. Belki işle ilgilidir. Jarod cephesinden bir şey duydu mu?"

Ses tonumu sakın tutmaya özen gösteriyorum, Ian'la öğle yemeğinde buluşmayı kabul etmemin gerçek nedenini ele vermemeye dikkat ediyorum. En yakın arkadaşım ile vakit geçirmekten hoşlanmadığım anlamına gelmiyor bu, ama dediğim gibi, Ian'ı görmek bana Matt'i hatırlatıyor ve son zamanlarda... bu çok acı verici.

Ian'ın kaşları sorum üzerine kalktı. "Jarod mu? Sen ve dünyanın en ünlü milyarderini samimi bir şekilde mi hitap ediyorsunuz?"

Çatalımla oynuyorum, bu yara bandını bir gün mutlaka çıkarmam gerekeceğini biliyorum. Bari şimdi çıkarayım.

"Benimle iletişime geçti."

Tamam, biraz korkaklık ettim. Bu doğru ama gerçeğin tamamı değil. O kısma daha sonra geleceğiz.

Ian masanın üzerinden uzanıp tabağımdan bir zeytin aldı. "Sen ve Lanham iletişim halindeymişsiniz... nasıl?"

"Bay Lanham e-postamı aldı ve benimle iletişime geçti."

Ian sandalyesine yaslandı. "On saniye önce 'Jarod'du. Şimdi bana bu kadar resmi davranamazsın."

"İstediğim her şeyi yapabilirim."

"Saçmalığı bırak Sabrina. Tanıdığım en dürüst insansın, bu dolambaçlı tavırlar sana hiç yakışmıyor."

Yutkunuyorum, azarlanmanın biraz canımı acıttığını biliyorum, yine de haklı olduğunu da biliyorum. "Jarod beni işe almak istiyor," diyorum, sodamdan bir yudum alarak.

"Ne için?"

"Bu onunla benim aramda bir mesele."

"Sabrina—"

Elimi kaldırıyorum. "Hayır, ben orada sınır çiziyorum. Müşterilerimin isteklerini kimseyle, hatta sizinle bile paylaşmıyorum. Beni işe aldıysanız, aynı gizliliği beklersiniz herhalde."

"Sizi işe aldım," diye belirtiyor. "İhtiyacım olduğunda şehrin en iyi avukatını bana buldunuz."

"Bunu yaptım çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın," diyorum elimi sallayarak. "Önemli olan şu ki, biri benden yardım istediğinde, ben bir sığınak gibiyim."

"Ama grubun tamamı Cannon ile yaptığınız hileyi biliyor."

"Çünkü bu fikrin yarısı senin fikrindi," diye belirtiyor. "Matt kendi başına benden yardım isteseydi ve aramızda kalmasını rica etseydi, kimseye söylemezdim."

"Ben bile mi?" Ian en iyi gülümsemesini takınır.

"Sen bile, baş belası herif."

"Sen ve şu sinir bozucu meslek etiğin," diyor başını sallayarak. "Tamam, peki, Lanham'ın ne istediğini söyleme bana. En azından Matt'le aranızda ne olduğunu anlatabilir misin? Bir arkadaş olarak?"

Tereddüt ediyorum, sonra fark ediyorum ki, özellikle bu konuda konuşmak istemesem de, belki de konuşmam gerekiyor. Tanrı bilir, bunu derinlere gömmeye ve yokmuş gibi davranmaya çalışmak son bir haftadır bana hiç iyi gelmedi. Uyuyamıyorum, neredeyse hiç yemek yiyemiyorum...

Derin bir nefes alıp yukarı baktım. "Görünüşe göre bu aptala aşık olmuşum."

Ian'ın şaşkınlığına hazırlıklıydım ama hiçbir şaşkınlık görmedim. Bunun yerine bana anlayışlı bir gülümseme verdi. "Evet. Tahmin etmiştim."

"Öyle mi?" diye mırıldandım. "Bana söyleseydin iyi olurdu."

"Evet, o konuşmanın ne kadar iyi geçeceğini hayal edebiliyorum."

Dirseklerimi masaya dayadım ve yorgunluktan başımı ellerimin arasına aldım. "Bu nasıl oldu? Neden oldu?"

Ian hafifçe gülümsedi. "Senin nasıl hissettiğini biliyor mu?"

Başımı bir kez salladım, duygularımı itiraf ettiğim ve Matt'in hiçbir şey yapmadığı anı yeniden yaşamak istemiordum.

"Ve?"

Başımı kaldırdım, Matt'in teklifini ona tam olarak anlatamıyordum ama özünü kavraması için yeterince şey söyledim. "O... seks önerdi. Arkadaşlık..."

İstedığimi sandığım her şey. Yaklaşık bir hafta öncesine kadar muhtemelen tamamen memnun olacağım her şey. Yağmur yağdığında köpeği dışarı çıkaracak biri, birlikte gülebileceğim biri. Hatta tartışabileceğim biri bile, ki biliyorum kulağa çılgınca geliyor ama en kötü anlarımızda bile Matt'le tartışmak beni hayatta hissettiriyordu.

Keşke daha fazlasını istemeseydim. Keşke her şeyi istemeseydim; ne hayat arkadaşını ne de peri masalını.

Ian'ın gözlerine kederli bir şekilde bakıyorum. "Sadece birlikte olacağım birini istemiyorum. Beni sevecek birini istiyorum."

Masadan uzanıp kolumu kardeşçe bir şekilde sıktı. "Elbette hak ediyorsun. Bunu hak ediyorsun, Sabrina."

Hafifçe gülümsüyorum. "Bunu Matt'e anlatmaya çalış bakalım."

"Bunu yapmak zorunda kalmamalıydım," diye mırıldandı. Ian'ın bakışları düşünceli bir hal aldı. "Onun da aynı şeyi hissetmediğinden emin misin? Çünkü son zamanlardaki davranışları—"

"Ian, sen orada değildin. Yüzünü görmedin. Ona karşı ne hissediyorsam... karşılıklı değil. Ya da karşılıklıysa bile, onun bu duyguları harekete geçecek kadar cesur olmasını sağlayacak kadar güçlü değil."

Ian yenilgiyi kabul ederek başını öne eğdi. "Bu kadar zeki biri için tam bir aptal."

Diyet kolamı alıp pipetimi sinirle çiğniyorum; on iki yaşına geldiğimde kurtulduğumu sandığım bir alışkanlık bu. "Anlaştık."

"Peki şimdi ne olacak?"

Omuz silktim. "Eninde sonunda ona karşı hislerimi atlatacağım ve ikimiz de eskisi gibi olabiliriz."

"Bu 'düşmanlık ilişkisi ama karşılıklı çıkar ilişkisi' meselesi mi?" diye soruyor Ian yüzünü buruşturarak.

"Hayır, o değil." Pipetimi çiğnemeye devam ediyorum. "Sanırım... sanırım flört etmek istiyorum. Gerçekten birini bulmak istiyorum. Bu aşk işi ne kadar acı verse de, daha azıyla yetinmek istemiyorum."

"Yapmamalısın," diyor Ian kararlı bir şekilde. "Ama bunu bir proje gibi ele alamayacağını biliyorsun. Birine aşık olmaya öylece karar veremezsin. Hele de başka birine aşıkken."

"Biliyorum," diyorum iç çekerek. "Sinir bozucu ama biliyorum. Ama kendimi göstermeye başlayabilirim, değil mi?"

"Elbette," diyor yavaşça. "Bir süre sonra. Hazır olduğunuzda."

Hiçbir şey söylemiyorum ve o bana anlamlı bir bakış atıyor.

"Sabrina, bana neyi anlatmıyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum, bomba gibi haberimin nasıl karşılanacağını şimdiden tahmin edebiliyorum. "Jarod Lanham, Matt'e haddini bildirecek," diyorum.

"Ne? Bunu sana mı söyledi?"

"Evet. Matt'e işini verecek... eğer onunla Wolfe Galasına gidersem."

"Cidden mi?" Ian şok olmuş ve kafası karışmış görünüyor ve onu suçlamıyorum. Durum... tuhaf.

"Birkaç gün önce Jarod ile olası bir iş girişimi hakkında görüştüm," dedim. "Bana 'nişanım' için tebrik etti ve ben de söylentilerin gerçeğe dayanmadığını söyledim."

"Sabrina—"

"Matt ile aramdaki şeyin bir oyun olduğunu ona söylemedim," diyorum, itirazlarını engellemek için elimi kaldırarak. "Sadece nişanlanmanın gerçek olmadığını açıkladım."

"Madem senin ve Matt'in hâlâ birlikte olduğunuzu düşünüyor, neden seni galaya davet etti ki? Bana kalırsa bu tam bir terbiyesizlik."

Bir bakıma öyle. Dürüst olmak gerekirse, Jarod'un amacının ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Matt'le olan bu olay beni tamamen şaşırttı, çünkü birinin niyetini anında değerlendirebilmek yerine, Jarod'la bütün bir yemeği paylaştım ve aklımdan neler geçtiğine dair hiçbir fikrim yok.

"Elbette kabul etmeyi düşünmüyorsunuzdur—" diyor Ian.

“Beni bir dinleyin,” diye sözünü kestim. “Matt ile aramdaki bu şey gerçek değil. İtibarını temizlemek ve Jarod Lanham gibi müşteriler edinmek için benimle ilişki yaşıyormuş gibi yapmamı istedi. Dürüst olmak gerekirse, Matt'in bunun nasıl gerçekleştiğiyle ilgileneceğini sanmıyorum, yeter ki gerçekleşsin. Lanham her zaman hedefimdi.”

"Yani bunu yapacaksın?"

“Henüz bilmiyorum. Bu gerçekten Matt'in kararı olmalı,” diyorum. “Özellikle gala olmak üzere, tüm etkinliklerde ona eşlik edeceğime dair bir sözleşme imzaladık. Ama Jarod'u müşteri olarak tercih etmeyeceğini hayal edemiyorum.”

“Peki, bu konuda ne hissedeceksiniz?”

"Önemli mi?"

"Benim için öyle."

Derin bir nefes alıp düşünüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, hissetmekten yoruldum. Bir süreliğine hissiz olmayı da isterdim. Ian'a peri masalı gibi bir son için beklemeyi istediğimi söylediğimde ciddiydim, ama... henüz değil. Matt'e karşı hislerimle yüzleşmek ve onları, acısıyla birlikte, kucaklamak için zamana ihtiyacım var.

Ama... Jarod'un ilgisinin egoma bir teselli olmadığını söylesem yalan olurdu. Şu an yalnız olmamın, kalbimin acımasının sonsuza dek yalnız kalacağım anlamına gelmediğini bilmek bana umut veriyor.

Matt isterse galaya onunla giderim ama açıkçası pek de hevesli olduğumu söyleyemem. Özellikle şu an yaşadığım garip karşılıksız aşk durumuyla birlikte. Jarod'la gitmekten de pek hoşlanırdım mıydım bilmiyorum ama daha az acıttırdı.

“Ben sadece Matt'in mutlu olmasını istiyorum,” diyorum sessizce. “Kariyeri onun için her şey ve Jarod gibi bir müşteriyi kazanmak, diğer müşterilerin ona olan güvenini yeniden kazanmasına büyük katkı sağlayacaktır.”

"Onunla bu konuda konuştunuz mu henüz?"

Başımı salladım. "Bugün öğleden sonra Wolfe'un ofisine uğrayacaktım. Kate, onun biraz boş zamanı olduğunu söyledi."

"Bırakın ben yapayım," diyor Ian.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. "Neden?"

"Bu erkeklere özgü bir şey."

“Bana kalırsa bu profesyonel bir mesele,” diye karşılık veriyorum.
“Müvekkilimin iş arkadaşının bu tür haberleri iletmesine izin veremem.”

“Hayır, öyle yapmıyorsun. En yakın arkadaşının, onun en yakın arkadaşıyla zor bir durum hakkında konuşmasına izin veriyorsun.”

"Ancak-"

“Sabrina.” Koluma tekrar dokunuyor. “Bana güven.”

Ona hayır demek için ağzımı açıyorum; en yakın arkadaşım olsun ya da olmasın, kendi sorunlarımı kendim hallederim demek istiyorum. Her zaman böyle yaptım, her zaman da böyle yapacağım.

Ama sonra... kendi sorunlarımı hallettim mi? Çünkü son bir ayda kendimi beladan kurtarmak yerine daha da belaya sokmuş gibi görünüyorum.

Ian'ın benden daha kötü bir şey yapması mümkün değil elbette.

“Pekala,” dedim iç çekerek. “Onunla konuş.”

31

MAT

Salı Sabahı, 17 Ekim

"Bu da ne? Şaka yaptığını söyle bana."

Ian kahvesinden bir yudum aldı. "Hayır."

"Sabrina, Lanham ile galaya gitmek istiyor mu?"

"Ben öyle demedim. Onunla gitmek istediğini söyledim."

Birdenbire mağara adamlarının düşüncelerinin sadeliğine bambaşka bir saygı duymaya başladım, çünkü şu anda, kocaman bir sopa ve bir uçurum, sadece Lanham ve benim ölümüne dövüşmemiz ve onun uçurumdan aşağı yuvarlanması kadar istediğim bir şey yok.

"Bu tamamen saçmalık," diye mırıldandım.

"Lanham'ın tüm parasını yönetme görevinin size verildiği kısmı kaçırdınız mı?" diye soruyor Kennedy, ofisimin uzak köşesindeki duvara yaslanarak.

"Evet, ama o adi herif Sabrina'yı koz olarak kullanıyor. Bu durumdan öfkelenen tek kişi ben miyim?"

Kate, açık ofis kapımdan içeri girip çekinmeden sohbete katılarak, "Çünkü," diyor, "onun yaptığı şey, senin ona yaptığın şeyden çok da farklı değil."

Ona dik dik baktım. "Bu tamamen farklı. Bunu nereden biliyorsun?"

Kate kapıyı kapatıp başını salladı ve Ian'ın yanına, karşıma oturdu. "Sabrina bana söyledi. Ve durum farklı değil. Onu elde etmek için onu kullandın. O da onu elde etmek için seni kullandı. Sen ve Jarod farklı şeyler istiyorsunuz, ama yine de bunu elde etmek için başka birini kullandınız."

Kennedy, "Benzerlikler gerçekten dikkat çekici," diye düşünüyor.

"Susun," diye hırladım ona. "Üçünüz de orada oturup sanki hiçbir sorun yokmuş gibi davranmanız nasıl mümkün? Sanki benim... olduğumu düşündüğüm kadınla ilgili hiçbir şey olmamış gibi..."

"Evet?" diye soruyor Kate, arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atarak. "O cümleyi nasıl tamamlayacağını çok merak ediyorum."

"Bu sorunun cevabını ben de duymak isterim," diyor Ian. Sesi yumuşak ama bir uyarı tonu da var.

Gözlerimi onun gözlerine diktim. "Onunla konuştun."

"Evet. Dün öğle yemeğindeydik. Lanham anlaşmasından o zaman bahsetti bana."

"Lanham'ı boş ver," dedim öne eğilerek. "Nasıl?"

Ofisimde bir sessizlik anı yaşanıyor. Sonunda Kennedy sessizliği bozuyor. "Az önce 'Lanham'ı siktir et' mi dedin? Yani, tüm kariyerin boyunca peşinden koştuğun o efsanevi kişiyi mi kastediyorsun?"

Bunu görmezden geliyorum, gözlerimi Ian'dan ayırmıyorum. "Nasıl?"

"Beklediğiniz gibi biri," diyor Ian.

"Bu ne demek oluyor?" Sesimdeki çaresizlik belli oluyor ama umurumda değil.

Çaresizim.

Onu görmeyeli, onunla konuşmayalı, ona sarılmayalı bir haftadan fazla oldu. Ve onun yokluğu göğsümde kocaman bir boşluk gibi geliyor.

"Sözleşmemiz gereği hâlâ müsait olduğunu" belirten e-postası, durumu daha da kötüleştirdi ve onu bu şekilde istemediğimi açıkça ortaya koydu. Onunla vakit geçirmeyi sözleşmede yazıyor diye, ona para ödüyorum diye istemiyorum. Patronlarım ve lanet olası itibarım uğruna bana aşıkmiş gibi davranmasını da istemiyorum.

İstiyorum . . .

Onun beni gerçekten sevmesini istiyorum.

Öyle yapıyor, aptal herif. Sen sadece bir şey yapamayacak kadar korkaktın.

Kate, gözlerini benden ayırmadan Ian'a doğru eğildi. "Şu an duygusal bir an mı yaşıyor?" diye fısıldadı, ama belli ki benim duymam için söylüyordu.

Şu an bir sorun yaşamıyorum. Çok zor bir hafta geçirdim.

Daha doğrusu, bir ömür boyu sürecektir bir farkındalığı bir haftada yaşamak, sonrasında ne olacağına dair en ufak bir fikrim olmadan. Ne

yapacağım? Onu nasıl geri kazanacağım? Bunu başarabilecek güce sahip olduğuma nasıl güveneceğim?

"Anne baban mutlu mu?" diye sordum Kate'e.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Annemle babam mı?"

"Onlarla bir kez tanıştım. Mutlu görünüyorlardı."

"Elbette, mutlular. Gelecek ay otuz iki yıllık evlilik yıldönümleri olacak ve hâlâ balayındaymış gibi davranıyorlar."

Otuz iki yıllık mutluluk.

Bakışlarımı Kennedy'ye çevirdim. "Peki ya anne baban? Mutlular mı?"

Bana sorgulayıcı bir bakış attı ama başını salladı. "Evet, mutlular."

Ian'a şöyle bir baktım, omuz silkti. "Herkes biliyor ki ailem hayatımda yok ve üvey babamın en uzun süreli ilişkisi Phillies takımıyla. Ama eğer benim düşündüğüm şeyi arıyorsanız—bir erkek ve bir kadının uzun vadede birlikte mutlu olabileceğine dair güvence—sana şunu garanti edebilirim ki, birbirini seven iki insanın bunu başarması kesinlikle mümkün. Kolay olmayabilir. Çok korkutucu olabilir. Ama mümkün."

Kate, Ian'ın dizine sevgiyle dokundu. "Senin bir gün aşk koçu rolünü üstleneceğini hiç hayal etmemiştim, ama sana çok yakışmış."

Daha iyi bilmeseydim, Ian'ın hafifçe kızardığına yemin ederdim, ama şu anki kendi durumum göz önüne alındığında, ona laf edecek durumda değilim.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye homurdandı Ian. "Sadece Cannon'ın ilişkilerle ilgili aptalca takıntılarını aşması gerektiğini söylüyorum."

Kennedy, "En çok nelerden çekiniyorsunuz?" diye soruyor. "Bildiğimiz o eski moda erkek bağlanma korkusu mu?"

"Buna benzer bir şey."

Arkadaşlarımın sessizliği, cevabımın yeterince iyi olmadığını gösteriyor.

İçimden bir ah çektim. "Pekala. Annemle babamın ilişkisi tamamen berbat. Boşansalar, birbirlerinin hayatlarına devam etmelerine izin verselerdi bir şey olmazdı, biliyor musun? Bunun yerine, saçma sapan düzenlerinin olabilecek en iyi şey olduğunu kabullendiler."

"Bu da seni, bunun senin için elde edebileceğin en iyi şey olacağına inanmaya yöneltti," diye sordu Kate, ses tonunda hafif bir hayal kırıklığıyla.

Kendimi savunmaya zahmet etmiyorum, çünkü ben de hayal kırıklığına uğradım. Aptal ve korkak davrandım, Sabrina'ya karşı hislerimin yanlış oldukları için değil, doğru oldukları için korkutucu olduğunu göremeyecek kadar ahmaktım.

Haklı. Benim için.

“Ya hayır dersem?” diye soruyorum. “Ya sözleşmeye bağlı kalmasını, Lanham ile galaya gitmemesini söylersem?”

"Onu müşteri olarak kaybedersiniz, ama bence asıl istediğiniz bu değil," diyor Ian.

“Hayır, öyle değil. Onunla hâlâ bir şansım olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Bu durumu düzeltmek için.”

Kennedy, "Onu o lanet sözleşmeyle hiçbir şeye zorlayarak bunu öğrenemeyeceksin," diyor.

Kate, Kennedy'ye bakmadan onu işaret etti. "Bu sefer, siborg doğruyu söyledi. En savunmasız olduğu anda onu terk ettin. Onu galaya götürerek geri kazanamazsın."

"Onun başka bir adamla gitmesine izin veremem."

"Aslında, tam olarak yapmanız gereken şey bu," diyor Ian.

Şimdiden başımı sallıyorum. "Eğer Sabrina'yı galaya götürürse, onun işini ben alırım ve o da benim hem pastayı yemek hem de pastanın sahibi olmak istediğimi düşünecek, ya da o deyim her neyse işte."

Kennedy, "Bu ifade nereden geldi?" diye düşünüyor. "Marie Antoinette'ten mi?"

“Hayır, bu ‘bırakın pasta yesinler’ demek,” diyor Kate. “Bence ‘hem pastanı ye hem de ona sahip ol’ ifadesi şuna gönderme yapıyor—”

"Arkadaşlar," diye araya girdim. "Biraz yardım edebilir misiniz?"

“Tamam, tamam, özür dilerim,” diyor Kate. “Sanırım Ian’ın ne demek istediğini anlıyorum. Sabrina’nın o yakışıklı milyarderle galaya gitmesine izin verdin...”

Yüzümü buruşturuyorum. Sabrina’nın başka bir adamın kolunda olduğu görüntüsü zihnimde canımı sıkıyor.

Ian, "Ve Lanham'ın iş teklifini geri çevirdin," diyerek sözlerini tamamlıyor.

Derin bir nefes aldım. Bir bakıma nereye varmak istediklerini, ne yapılması gerektiğini biliyordum. Ama Jarod Lanham'ı kaybetme ihtimalinin canımı yakmadığını da söyleyemem.

Sabrina'yı kaybetme düşüncesi daha çok acı veriyor. Hem de çok daha fazla.

"Sam'ler bundan hoşlanmayacak," diyorum.

"Hayır," diye doğruluyor Kennedy. "Çok kızacaklar."

"Umurunda mı?" diye soruyor Ian.

Gözlerine bakıyorum. "Önemişiyorum. Ama onu daha çok önemişiyorum."

Kate, her şeyi göze alarak, "Onu seviyor musun?" diye soruyor.

Aşk.

Bu kelimeye daha önce hiç fazla kafa yormamıştım, kısmen bana göre olmadığını düşündüğüm için. Ama çoğunlukla da...

Çok korkmuştum. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ da korkuyorum. Ama eğer biri buna değerse, o da olur.

Kate'in sorusuna cevap vermek yerine, dikkatimi erkeklere çevirdim. "Birkaç hafta önce... Ne demiştin ona? Külkedisi kompleksi?"

"Ne şimdi?" diye soruyor Kate.

"Biliyorsunuz... bir kadın şık bir elbise giyip dansa gittiğinde, prensini bulmaya kararlı hale gelir."

Gözlerini devirdi. "Hı hı. İşte biz kadınlar böyleyiz, doğru. Burnumuza pudra sürmekle birlikte prens avına bile zaman ayırabilmemiz mucize."

"Pekala, ama Sabrina'yı planınız için seçtik çünkü onun Külkedisi kompleksine karşı bağışıklığı olacağını biliyorduk," diyor Ian, Kate'i görmezden gelerek.

"İşte bu yüzden yardımınıza ihtiyacım var," diyorum, hayatımın en önemli işi gibi gelen bu durum karşısında sabrımı korumaya çalışarak. "Sabrina'yı bağışıklığından nasıl kurtaracağımı bulmam gerekiyor."

Kennedy, "Şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum," diyor. "Külkedisi kompleksinden kaçınmak yerine, onu harekete geçirmek mi istiyorsunuz? Hayalinizdeki müşteriye ve potansiyel olarak işinizi kaybetme pahasına mı?"

Başımı salladım. "Bir zamanlar bana Lanham'ın her şeyden çok istediğim şey olduğunu söylemiştin. Yanılmışsın."

Ian, "Sabrina'yı istiyorsun," diyor. "Ama ne kadar süreyle?"

"Sabrina'yı sonsuza dek istiyorum... Daima."

Adamlar biraz şaşkın görünüyordu, ama Kate zafer kazanmışçasına gülümsedi. "Biliyordum. Onu seviyorsun."

Panik duygusunun beni sarsmasına hazırlanıyorum ve evet, çok korkmuş durumdayım, ama beklediğim şekilde değil.

Ona olan aşkım yüzünden panik halinde değilim. Tam tersine, Sabrina'yı sevmek, şimdiye kadar yaptığım en mantıklı, en akıllıca şey olabilir.

Onu seviyorum. Onu her şeyden çok seviyorum.

Panığım mi? Çok geç kalmış olabileceğimden, artık beni sevmeyebileceğinden korkmamdı.

32

SABRINA

Cumartesi Akşamı, 21 Ekim

İşim gereği şık giyinmek şart; kot pantolon lüks, eşofman ise neredeyse hiç duyulmamış bir şey.

Ancak, smokinli davetler bambaşka bir olay ve gizlice keyif aldığım bir durum.

Wolfe Galası, katıldığım yıllık etkinliklerden belki de yarım düzine kadarından biri ve smokin kriterlerine uyan birkaç elbisem var. Şık, klasik bir siyah. Odaya hakim olmam gerektiğinde dekolteli kırmızı bir balo elbisesi. Masumiyet etkisini vurgulamak için dantel detaylı, zarif açık mor bir elbise. Dikkat çekmemem gerektiğinde ise biraz demode sayılabilecek zümrüt yeşili bir elbise.

Matt'le birlikte katılacağımı düşündüğümde, her zamanki elbiselerimden hiçbirini içime sinmedi. Bu yüzden, Hamptons'taki hafta sonundan önce, her şey altüst olmadan önce, gidip kendime yeni bir şey aldım.

Güzel görünmek istememden başka hiçbir amacım olmadan bir elbise seçtim. Üstü vücuda oturan, askısız, A kesimli ve dökümlü bir etekli elbise tercih ettim.

Kesim basit. Renk ise değil.

Elbise, neredeyse ombre etkisi yaratan, parıldayan, gümüşü mavinin çeşitli tonlarından oluşuyor. Satıcı onu ay ışığına benzetmişti ve o zamanlar bu benzetmeyi ne kadar tuhaf bulsam da, tamamen haklıydı.

Elbisenin üst kısmının zarif hatlarını taklit etmek için saçlarımı serbest bıraktım ve her zamankinden daha düz bir şekilde şekillendirdim; tek

aksesuarım ise küçük ve gösterişsiz bir çift pırlanta küpe.

Son hali tam olarak umduğum gibi oldu.

Hepsi yanlış adam için.

"Biraz daha şampanya ister misiniz?" diye sordu Jarod, elini sırtıma dokundurarak ve neredeyse boş olan kadehime işaret ederek.

Gülümsüyorum. "Lütfen."

Garson yanımdan geçerken bize yeni bardaklar verdi, sonra birini de bana uzattı. "Birçok şık partiye katıldım ama itiraf etmeliyim ki etkilendim."

Şampanyamdan bir yudum alıp odayı inceliyorum. Wolfe Galası son birkaç yıldır Batı Yakası'ndaki aynı müzede yapılıyordu, ancak bu yıl mekanı değiştirdiler. Park Avenue'deki muhteşem bir malikanede, yakın zamanda etkinlik alanı olarak dönüştürülmüş bir mekânda düzenleniyor ve Jarod'un değerlendirmesine katılmak zorundayım.

Parlak beyaz duvarlar, siyah mermer zemin ve avizelerin birleşimi odaya zamansız bir zarafet katarken, odaya serpiştirilmiş koyu kırmızı detaylar da zenginlik sağlıyor.

Jarod kalabalığı tarayarak, "O harika çocuğu buralarda görmedim," dedi.

Matt'in zekice davrandığını ama bir çocuk olmadığını, onu savunmak benim işim olmadığını söylemek için içimden geçenleri bastırmak amacıyla şampanyadan bir yudum aldım.

O benim hiç değil.

"Şartlarımı kabul etmesine şaşırmadım, ama itiraf etmeliyim ki kabul ettiğine sevindim," diyor Jarod, bakışları tekrar bana dönüp elbisemin üzerinde kısa bir an gezinirken. "Bu gece benimle geldiğin için teşekkür ederim. Ve daha önce söylemediysem, çok güzel görünüyorsun."

İltifatın, bir kardeşe veya platonik bir arkadaşına iltifat eder gibi, daha doğal ve samimi bir şekilde yapılmış olması beni rahatlattı. Bu açıdan Jarod, tüm gece boyunca mükemmel bir centilmen gibi davrandı.

Amacının ne olduğundan hala tam olarak emin değilim, ama umrumda bile değil sanırım. Jarod Lanham şu sıralar endişelerimin en küçüğü.

"Cannon bu haberi nasıl karşıladı?" diye soruyor Jarod, bu da oyununun benden çok Matt ile ilgili olduğu şüphesini daha da artırıyor.

"Bilmiyor musun?" diye sordum başımı yana eğerek.

Jarod'un smokinli omuzları silkildi. "Dürüst olmak gerekirse, ondan haber alamadım. Bu gece benimle geleceğini söylemek için araya kadar

haberi aldığından bile emin değildim."

Şaşkınlığımı dikkatlice gizliyorum. Ian iki gece önce beni arayıp Matt'e Jarod'un şartlarını anlattığını söylemişti. Dün ise Matt'ten anlaşmamızı fesheden revize edilmiş bir sözleşme almıştım. Ayrıca tam olarak anlaştığımız miktarda bir çek de vardı.

Sözleşmeyi ve parayı almak hem iç burkucu hem de rahatlatıcıydı. Benim tutunduğum şey rahatlama duygusu. Matt ile bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, o kadar çabuk yoluma devam edebileceğim gerçeği.

Çek konusuna gelince, onu hemen Ian'a, dezavantajlı lise öğrencileri için kurduğu yardım kuruluşuna bağış olarak verdim. Onların buna benden daha çok ihtiyacı var ve Matt'le geçirdiğim zamandan tek bir kuruş bile kendime saklama düşüncesine katlanabileceğimi sanmıyordum.

Birlikte geçirdiğimiz zaman, kötü bir şekilde sona ermiş olsa bile, benim için çok daha değerliydi.

Tanımadığım orta yaşlı bir çift Jarod'la sohbet etmek için duruyor ve Jarod tanıştırdıktan sonra, zihnimin serbestçe dolaşmasına izin verip, Jarod'un konuşmasını inceliyor, onu anlamaya çalışıyorum.

Gerçekten de etkileyici, heybetli bir duruşu var ve smokini sanki doğuştan smokin giymiş gibi taşıyor. Ayrıca düşünceli, zeki ve ince, kuru bir mizah anlayışına sahip.

Milyarder olmak da hiç fena değil tabii.

Yine de, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kendimi onunla birlikte göremiyorum. Kendimi, ya risk almaktan çok korkan ya da risk almayı düşünmeye bile tenezzül etmeyen tek adamdan başka kimseyle birlikte göremiyorum.

Yine de, bunu bilmeme rağmen, Matt'i bulmak için odayı taramaktan kendimi alamıyorum. En düşman olduğumuz zamanlarda bile, her zaman dikkatimi çeken bir yıldız olmuştu, bu yüzden odada düzinelerce smokin olmasına rağmen, onun onlardan biri olmadığını neredeyse anında anlıyorum.

Bu da garip. Wolfe çalışanlarının tamamı için bu etkinliğe katılım neredeyse zorunlu.

Lara ve Ian'ı daha önce de gördüm, ancak ne zaman boş vaktim olsa ya onlar sohbet ediyor ya da ben onlarla konuşuyorum.

Jarod ve ben, Kennedy ve adını çoktan unuttuğum uzun boylu, sıkıcı sarışın bir kadınla birlikte içeri girdik.

Kate henüz burada değil, giymeyi planladığı elbisedeki son dakika fermuar arızası yüzünden. Fermuarı ve oluşan yırtığı tamir edebilecek bir terziyle görüşmesini rica etti, ama ben ona daha iyisini yaptım: Onu Saks'taki arkadaşım ile görüştürdüm ve faturayı Kennedy'ye göndermesini söyledim, çünkü bunu yapmak beni eğlendiriyordu.

Dalgın bir şekilde odayı tekrar gözden geçirdim. Hala Matt yoktu.

Belki de randevusunu almaya gelmiştir.

Midem bulanıyor. Yanında birini mi getirecek? Ian'a sormak aklıma gelmedi, keşke sorsaydım. Gerçi bunun için hiçbir şeyin beni hazırlayabileceğini sanmıyorum. Sadece düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Birisi koluma dokundu ve dönüp baktığımda, uzun mor bir elbise içinde muhteşem görünen Lara'yı gördüm. Akşam için her zamanki gözlüklerini takmamıştı, ancak saçları her zamanki at kuyruğunun daha şık bir versiyonuydu ve zarif gece elbisesi ile düzgün sarı at kuyruğunun kombinasyonu büyüleyiciydi.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim ona hızlıca sarılarak ve sonra parmağımı çevirerek elbisenin arkasını göstermesini sağladım. "Aferin sana," dedim onaylayarak, sırtının neredeyse tamamen açıkta kaldığı dekolteye bakarak. "Zavallı Ian ölüyor olmalı."

"Erken yatmayı en az on kez önerdi, ama ben ona elbiseyi bulup hazırlanmam için gereken süre kadar kalmamız gerektiğini söyledim, bu yüzden bir iki saat daha burada kalmak zorunda."

"Vay canına, ikiniz de ne kadar da şık giyinmişsiniz."

Kate'i görünce Lara ile birlikte dönüp aynı anda nefesimizi tuttuk.

O her zaman güzeldi ama bu gece sanki bambaşka birine dönüşmüş gibi. Genellikle düz ve kalın olan saçları, narin yüz hatlarını ortaya çıkarmak için zarif bir topuz yapılmış ve elbise de şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeylerden biri.

Eteğin bol ve geniş olması ince belini vurguluyor, ancak asıl dikkat çeken kısım korsaj. İncecik bedenine sıkıca oturan siyah saten ve siyah dantel karışımı, kumaşın altından tenin bir kısmını gösteriyor. Ortaya çıkan etki, hem mütevazı hem de baştan çıkarıcı ve tam ona göre.

Kate bana, "Yardımanız için tekrar teşekkürler," dedi. "Kızınız harikalar yarattı."

"Ona fazla övgü vermeyelim," diyorum. "Çalışabileceği mükemmel bir ilham perisi vardı."

Kate onaylayarak bana bir öpücük gönderdi. "Peki, eğleniyor muyuz?"

"İan iş görüşmelerini bitirince biz de orada olacağız," diyor Lara, hafifçe esneyerek. "Bu gösterişli şeylere nasıl alışıyorsunuz anlamıyorum."

"Doğrusu, hazırlanmak en güzel kısmı," diyor Kate.

"Hayır, gecenin sonunda askısız sütyeni çıkarmak en güzel kısmı," diye düzeltiyorum.

"Bu sırtı açık elbise buna izin vermedi ama endişelenme, beni cezalandırmak için Spanx'im var. Ian'ın onu bekleyen tatlı, seksi sürprizden haberi yok." Vurgu yapmak için gizlice Spanx'in bel kısmını çekiyor.

Şampanyamı yudumlarken gülümsüyorum, Ian'ın Lara'nın korsesinden en ufak bir şekilde bile etkilenmeyeceğinden kesinlikle eminim. Kadın ölü yapraklardan yapılmış bir elbise giyse bile, Ian yine de ona deli gibi aşık olurdu.

"Bu arada, kadınlar tuvaletine giderken bana eşlik etmek isteyen var mı? Spanx giymek işeme sürecini beş dakika daha uzatıyor ve kabin duvarının üzerinden bana yol gösterecek birine ihtiyacım var."

Kate uzanıp şampanyamı alırken ve bir dikişte içerken, "Ben varım," dedi. "Zaten randevum yok."

"Evet, neden?" diye soruyorum. "Senin gibi görünen hiç kimse yalnız kalmamalı."

Kate cevap vermiyor, ama gözleri odanın içinde geziniyor. Bakışlarını takip ediyorum ve Kennedy ile mankenine kilitlenmiş olduklarını görüyorum.

Ah, Kate.

Keşke Kennedy'ye karşı hissettiği her neyse, ona yardımcı olabilseydim ama ne kadar faydalı olabileceğimi bilmiyorum. Kendi aşk hayatımı bile doğru düzgün yönetemiyorum.

"Arkadaşlar. Mesanem?" diyor Lara, garip bir şekilde ayaklarını sürüyerek.

"Tamam. Üzerinde çalışıyorum."

Wall Street'in bir başka büyük ismi daha Jarod'un dikkatini çekmişti, ben de göz teması kurup kızları işaret ettikten sonra kadınlar tuvaletinin yönünü gösterdim.

Başını hafifçe sallayarak onayladı.

Kate, Lara ve ben tuvaletlere giden koridora neredeyse varmıştık ki, birisi doğrudan yolumuza çıktı.

Biraz şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, sonra tanıdık bir yüz olduğunu fark edince gülümsedim. "Dana, merhaba! Bu gece buraya geleceğini bilmiyordum."

"Evet, şey..." Uzun boylu, keskin hatlı muhabir kısa bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Haberler asla uyumaz."

Dana Keller'ın saçları bu akşam kırmızı, ancak onu siyah, sarı, gümüş ve neredeyse her renkte de gördüm. Yine de kırmızı ona çok yakışıyor, tıpkı zümrüt yeşili elbisesi gibi.

"Bu gece tam bir Poison Ivy havası veriyorsun. Beğendim."

Genel olarak, medyayı gerçekten sevmekten ziyade ona tahammül ediyorum. Amaçlarına hizmet ediyorlar ve ben de onları kendi amacım için nasıl kullanacağımı biliyorum. Ama Dana ile çok eski dostuz ve o gerçekten sevdiğim bir gazeteci. Gerçekleri ve sadece gerçekleri aktarma konusunda çok net bir çizgi çekiyor, bu yüzden kolayca manipüle edebileceğim kişilerden biri değil, ama bu da ona olan saygımı daha da artırıyor.

Onu böyle şık bir etkinlikte görünce o kadar şaşırdım ki, elindeki standart gazeteci defterini ancak çok geç olduktan sonra fark ettim.

Bana kısa bir özür gülümsemesi gönderdi, bu da kalbimin panik içinde hızla çarpmasına neden oldu. Dana Keller özür dilemeyi sevmez.

"Bayan Cross, sizin ve Matt Cannon'ın birlikte olduğunuz doğru mu?"

"Ne?" Tanrım, hayır, lütfen. Şu anda bunlarla bombardımana tutulacak kadar güçlü değilim.

"Dana—"

Sözünü kesiyor, sesini kısma ya hiç çalışmadan, ve birkaç kişi bize doğru bakıyor. "Birçok kez birlikte yemek yerken, içki içerken, hatta alışveriş yaparken görüldünüz. Bunların randevu olduğunu varsaymak doğru olur mu?"

Lara ve Kate'e hızlıca bir göz attım, ama Dana'nın pusu kurmasından dehşete kapılmış gibi görünmek yerine, neredeyse gergin bir heyecan içindeydiler. Hainler.

Etrafımızdaki kalabalık giderek daha da meraklanırken, muhabirin etrafından dolaşmaya çalışıyorum. "Dana. Lütfen. Bunu şimdi yapmayalım mı?"

"Hatta nişanlandığınıza dair haberler bile çıktı. Bunu doğrulayabilir misiniz?"

"Hayır, değiliz diye teyit edebilirim," diye tersledim. Sonra tek bir kelime bile not almadığını fark edince kaşlarımı çattım. Kaldı ki, Dana

Keller asla her zaman yanında taşıdığı kayıt cihazı olmadan röportaj yapmazdı ve cihaz da ortada yoktu.

"Ancak çeşitli kaynaklar Bay Cannon'ın yüzük alışverişine çıktığını doğruluyor."

Soruların canımı ne kadar yaktığını, sahip olamayacağım şeyleri ne kadar hatırlattığını göstermeyi reddediyorum. "Kaynaklarınız yanılmış. Matt Cannon ile kısa bir süre birlikteydik, ancak ilişkimiz sona erdi. Şimdi izninizle..."

Dana'yı itip kakmaya başlıyorum ve onu sonsuza dek nefret listeme eklemeye karar veriyorum, tam o sırada bir erkek sesi duyuluyor.

"Aslında kaynaklar yanılmamıştı."

Matt'in sesini duyduğumda kalbim hızla çarparken, onu gördüğümde nefesim kesildi ve hızla arkamı döndüm. Ondan nefret etmeye kararlı olsam bile, neden bu kadar mükemmel görünmek zorunda?

Tam bana göre.

Smokin içinde harika görünüyor, ama beni asıl etkileyen bu bile değil. Çenesinin o tanıdık çizgisi, neşeli gülümsemesi, gözlerindeki sıcaklık...

Kendime gelmek için başımı salladım. "Neyden bahsediyorsun? Hangi kaynaklardan?"

"Yüzük alışverişi yaptığımı söyleyen kaynaklar yanılmamış."

Hayatımda hiç bu kadar nutkum tutulmamıştı sanırım, ama şu an gerçekten şoktayım, ta kalbime kadar.

Bir rüyada olduğuma ikna olmuş bir halde, Lara ve Kate'e bakıyorum; ikisi de gergin bir şekilde de olsa gülümsüyorlar. Ian, Dana Keller'a fısıldıyor ve ne dediklerini duyamıyorum, ama Ian'ın dudaklarından "teşekkür ederim" kelimesini okuyorum. İşte o zaman, geç de olsa, burada tam olarak ne olduğunu anlıyorum.

Bana tuzak kuruldu.

Lara artık tuvalete gitmek için o kadar da acele etmiyor. Dana, dokunmadığı defterini akşam çantasına geri koyduktan sonra Ian'ın elini sıkıyor, ardından da diğer tarafında beliren Kennedy'nin elini sıkıyor.

Bunu planlamışlar. Nasıl olur da bunu tahmin edemedim? Onlara doğru düzgün bir kurulum hakkında bildikleri her şeyi öğreten bendim. Lanet olsun. Çok iyi iş çıkardılar. Gerçekten çok iyi.

Ama neden?

Matt bana doğru bir adım attı, gülümsemesi kaybolmuştu, yüz ifadesi neşeli halinden yoğun bir hale dönüşmüştü.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Gözlerimi benden ayırmadan cebine uzandı. Turkuaz renkli bir Tiffany kutusu çıkardı ve başparmağıyla açtı. Yüzük kocaman, pırıl pırıl ve kusursuzdu.

"Tiffany kesimi istediğinizi söylemişsiniz, ancak bu varsayımsal bir durumsa veya fikrinizi değiştirdiyseniz, size yeni bir tane yaparız."

Elim kalbime gidiyor. "Ne? Ne yapıyorsun—"

Cümlemi bitiremeden, sakince ve hiç pişmanlık duymadan tek dizinin üzerine çöktü. "Sabrina Cross..."

Birinin hıçkırığa hıçkırığa ağladığını duyuyorum. Muhtemelen Lara. Ya da Kate. Belki de ikisi birden.

Sonra bunun ben olduğumu fark ediyorum. Ağlıyorum.

Matt sözlerine şöyle devam ediyor: "Sakın bana henüz çok erken olduğunu söyleme. Daha yeni çıkmaya başladığımızı da söyleme, çünkü bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Çok romantik," diye mırıldandı Kennedy arkamdan ve ben de hafifçe güldüm, çünkü tam da bize göreydi. Sadece Matt'in evlilik teklifinde küfür olurdu. Sadece bana olan teklifinde.

Ve yine de...

"Benimle evlenmek istemiyorsun, Matt," diye fısıldıyorum. "Aşka inanmıyorsun."

Yüzük kutusunu tutan bileğini yere doğru hafifçe salladı. "Cross, smokinimle yerde diz çökmüş durumdayım. Sanırım evlenmek istiyorum."

Yeterince iyi değil. Çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırıyorum, her şeyi istiyorum. "Neden?"

Matt kendinden emin bir şekilde gülümsüyor, ancak cevap vermeden önce, görüş alanımızın kenarında smokinli başka bir adam beliriyor.

"Hey, Lanham." Matt bunu söylerken bile bana doğru bakmıyor, tüm dikkati bende.

Jarod'a doğru endişeyle baktım, kızgın olmasını bekliyordum ama önündeki manzarayı izlerken yüzünde neredeyse zafer kazanmış bir ifade vardı.

"Benimle randevuya çıkma teklifi etmen, işimi almanın en iyi yolu olduğundan emin değilim," diyor Jarod kollarını kavuşturarak.

Matt tereddüt etmeden, "Seninle iş yapmak istemiyorum," diyor.

"Ne?" diye sordum, bakışlarım tekrar Matt'e döndü.

Jarod hiçbir şey söylemiyor.

"Kennedy seni kabul edecek." diyor Matt kayıtsız bir tonla.

"Lanet olası yazı tura atışı," diye mırıldandığını duydum Ian'ın. Lara onu rahatlatmak için omzunu okşadı.

Kafamı şaşkınlıkla salladım. "Milyarlarca dolarlık bir hesabı bırakıyorsunuz..."

"Senin için her şeyimi verirdim. Her müşterimi, son kuruşuma kadar."

"Matt," diye fısıldıyorum. "Sen hep istedin—"

"Seni. Seni hep istedim. Bunu uzun zamandır biliyordum, ama bu haftaya kadar bilmediğim şey, sana aşık olduğumdu. Seni seviyorum, Sabrina. Lütfen, Tanrı aşkına, bana çok geç olmadığını söyle."

Gözlerimden artık şiddetli gözyaşları akıyor. Kate öne doğru sessizce yaklaşp elime bir mendil tutuşturuyor, sonra hızla geri çekiliyor.

Gözlerimdeki rimel lekelerini temizlemeye çalışıyorum. "Lütfen ayağa kalkar mısın? Çok komik görünüyorsun."

İstedigimi yapıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıp boşa kalan elini sırtıma doluyor. "Evet de," diye fısıldıyor kulağıma. "Lütfen evet de."

Sanki hiç bir seçenek varmış gibi. Ondan başka hiçbir seçenek hiç olmadı.

Sol elimi uzatıyorum. "Şu yüzüğü parmağıma tak."

Hafifçe güldü, rahatlamış bir şekilde başını öne eğdi. Başını tekrar kaldırdığında, gözleri daha koyu maviydi ve dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. "Hâlâ beni istiyor musun?" diye sertçe sordu.

Gülümsüyorum ve parmağımı sallıyorum.

"Sabrina." Sesi şimdi telaşlı, neredeyse yalvarır gibiydi.

Gülümsedim ve çenesinden öptüm. "Elbette, seni istiyorum. Seni seviyorum, Matt Cannon."

Yüzüğü kutusundan çıkarıyor ve parmağıma taktığı anda beni öpüyor; sert, hızlı ve halka açık bir yerde öpüşüyor olmamızdan hiç pişmanlık duymuyor.

Onu öpüyorum, parmağımdaki yüzüğün ağırlığının, arka plandaki arkadaşlarımızın alkışlarının farkındayım ama en çok da onun farkındayım.

"Biliyor musun, ben ne düşünüyorum?" diye fısıldadı geri çekilerek.

"Hım?" diye soruyorum neşeyle.

Gülümsüyor. "Bu sonsuza dek mutlu yaşama işini fena halde alt üst edeceğiz."

Başını aşağı çekip bir öpücük daha veriyorum. Emin ol.

SON SÖZ

SABRINA

Üç Ay Sonra, Ocak

“Dört bebek. Son teklif.”

Martini'ne zeytin atıyorum ve Matt'inkine de limon dilimi ekliyorum. "Kendinle pazarlık yaptığının farkındasın, değil mi? Ben tek bir karşı teklif bile sunmadım."

Yanımda durdu, kokteyli kaldırırken kolunu belime doladı. "Üç bebeğimiz var."

Tırnağımla göğsüne dokundum. "Belki de üç çocuk fikrini ortaya atmadan önce evliliğimizin üzerinden üç haftadan fazla zaman geçmesini beklemelisin."

“Aslında, sözümü geri alıyorum,” diye düşünüyor. “Dört çocuğa geri dönüyorum. Dört çocuk.”

Gülerek, "Evliliğe geçmeden önce yeni evli çift olarak kokteyllerin tadını çıkarmaya ne dersin?" diye sordum.

"Anlaştık," diyor ve dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor.

Boşta kalan kolumu sırtına doladım ve yeni evli bir çiftin tüm tutkusuyla onu öptüm.

Bu da oldukça fazla.

Ian ve Lara'nın önce evlenmelerine izin vermemiz yönündeki önerime rağmen, Matt benim kaçma riskimin çok yüksek olduğunu söyledi.

Her şeyin başladığı yerde, yani bir bakıma her şeyin başladığı yerde, yılbaşı gecesi sessiz bir törenle evlendik...

Las Vegas.

Bu sefer striptizciler yoktu, etrafta dolaşan gazeteciler de yoktu. Sadece yakın arkadaşlar vardı. Matt'in anne babası ve Felicia da oradaydı. Matt gözlerini devirse de, bu alışılmadık aile buluşmasının onu birkaç ay öncesine göre daha az rahatsız ettiğini düşünüyorum.

Birbirimizden öğrendiğimiz bir şey varsa, o da ikimizin de başkalarının kötü seçimlerinin hayatlarımızı daha fazla yönlendirmesine izin vermeyecek kadar inatçı ve güçlü iradeli olduğumuzdur.

Annemi davet etmiştim. Gelmedi ve rahatlardım. Demek ki harika bir annem yoktu. Hatta iyi bir annem bile yoktu. Artık önemli değil. Ian'ım var. Lara ve Kate'im var, hatta huysuz yaşlı haliyle Kennedy bile var. İhtiyacım olduğunda arayabileceğim bir düzine başka iyi arkadaşım var.

Arkadaş çevremize bir sürpriz daha eklendi mi? Jarod Lanham. Sonuçta Matt'e işini o vermişti. Meğer beni galaya götürme planı, Matt'in karakterini değerlendirmek için bir tür testmiş. En azından o öyle iddia ediyor. Matt, sadece gururunu kurtarmaya çalıştığını söylüyor ama ben pek emin değilim. Jarod kendini zengin, erkeksi çöpçatanımız olarak adlandırmaya başladı ve bence haklı olabilir. Hatta tüm grup bir nevi çöpçatanlık rolünü üstlendi.

Minnettarım. Beni bu ana getiren herkese ve her şeye minnettarım. Beni Matt'e getiren her şeye minnettarım.

O, ihtiyacım olan ama istediğimi bilmediğim her şey.

Neredeyse öyle.

Öpüşmeyi bitirip ona gülümsedim. "İki bebek. Son teklifim. Ve en az bir yıl evli kalmak istiyorum."

Sırıtarak, "Tek bir şartla kabul ediyorum," dedi.

İçeceğimden bir yudum alıyorum. "Bu ne?"

Kaşlarını oynatarak elimden içeceğimi aldı ve kenara koydu. "Yıl bitmeden önce bol bol pratik yapacağız."

"Anlaştık," dedim gülerek, beni kucağına alıp yatak odasına taşımasına izin verdim.

Dürüst olmak gerekirse, ben de üç ya da dört bebek istiyorum. Ama henüz oyunu bırakmaya gerek yok.

Matt ve ben birbirimize delicesine aşık olabiliriz, ama yine de biz aynınız.

Ve ben de bunun başka türlü olmasını istemezdim.

YAZARIN NOTU

Sevgili arkadaşlar,
Hard Sell'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Matt ve Sabrina'nın kitabını beğendiğinizi umuyorum! Onları özel bir aşk hikayesiydi. 21 Wall Street serisini ilk tasarladığımda, "uzun zamandır düşman olanların aşık olması" türünde bir hikaye eklemek istediğimi biliyordum. Birinci kitap (Hot Asset) boyunca Matt ve Sabrina'nın bu hikaye olduğunu düşündüm. Ve bir bakıma öyleydiler de, ama kitabı yazmaya başladığımda, başlangıçta planladığımdan farklı bir şey gelişti.

Evet, düşmanlar, sürekli tartışıyorlar. Ve aralarında karışık bir geçmiş var. Ama ilk taslak sırasında Matt ve Sabrina'yı biraz daha yakından tanıdıkça, çok hoş bir şey keşfettim: aynı zamanda arkadaşlardı. Hem arkadaş hem de düşman. Bu yüzden onları sayfada kendi yollarıyla gelişmelerine izin verdim ve bitirdiğimde, başlangıçta hayal ettiğim düşmanlıktan aşka dönüşen bir hikaye yazamadığımı fark ettim. Daha çok dostça düşmanlıktan aşka dönüşen bir hikayeydi ki bence bu, ilişkilerinin çok benzersiz ve katmanlı olması nedeniyle onu daha da özel kıldı. Umarım siz de katılırsınız!

21 Wall Street serisine yeni başladıysanız, Ian ve Lara'nın hikayesini anlatan Hot Asset'e mutlaka göz atın. (Kariyerini şekillendirecek bir içeriden bilgi ticareti davasında çapkın şüpheliye aşık olan bir kadın SEC ajanı mı? Kesinlikle harika!)

Kennedy ve Kate'in hikayesine gelince... Bir şey söyleyemem. Henüz bilmiyorum. Ama emin olun, umarım her şey yolunda gider.

Bu arada, kitaplarımın tam listesi için web sitemi (www.laurenlayne.com) ziyaret etmeyi unutmayın!

Keyifli okumalar!

Lauren Layne

TEŞEKKÜRLER

Menajerim Nicole Resciniti'ye çok teşekkür ederim; kendisi tereddüt etmeden ve hemen "yakışıklı Wall Street adamları" yazma vizyonumu destekledi ve Montlake Romance'da bunun için mükemmel bir yer buldu.

Montlake ekibine, özellikle de birlikte çalışmaktan büyük keyif aldığım muhteşem editörüm Maria Gomez'e ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem. Kapak tasarımı ve pazarlama ekibine, vizyonları ve coşkularıyla beni hayrete düşürdükleri için teşekkür ederim. Üretim ve operasyon ekiplerine de, dağınık bir belgeyi kusursuz bir nihai ürüne dönüştürmek için perde arkasında yorulmadan çalıştıkları için minnettarım.

Ve en önemlisi, sık sık "beyin ikizim" diye bahsettiğim gelişim editörüm Kristi Yanta'ya teşekkür ederim; çünkü o her zaman ne yapmaya çalıştığımı anlıyor ve çoğu zaman bunu hayal edebileceğimden çok daha iyi nasıl yapacağını biliyor. Müşteri listenizde yer almaktan sonsuza dek onur duyuyorum. Sizi hem editörüm hem de arkadaşım olarak adlandırabildiğim için minnettarım ve ne zaman ihtiyacım olsa (ki, kabul edelim... bu sık sık oluyor) her zaman yanımda olduğunuz için çok teşekkür ederim.

Son olarak, Lisa Filipe'ye, arkadaşlarıma, aileme ve tüm sevgili okurlarıma teşekkür ederim. Sessiz desteğiniz için ne kadar teşekkür etsem azdır, gerçekten çok değerli.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2016 Anthony LeDonne

Lauren Layne, 21 Wall Street serisinin ilk kitabı olan Hot Asset de dahil olmak üzere yirmiye aşkın romantik komedi romanıyla New York Times'ın en çok satanlar listesine girmiş bir yazardır. Seattle'dan eski bir e-ticaret ve web pazarlama yöneticisi olan Lauren, tam zamanlı yazarlık kariyerine devam etmek için New York'a taşındı ve USA Today, New York Times, iBooks ve Amazon'un en çok satanlar listelerine girdi. Yazarı www.laurenlayne.com adresinden ziyaret edebilirsiniz.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM